

ВЕЛИКА СРБИЈА

БЕОГРАД,
СЕПТЕМБАР 1997.
ГОДИНА VIII,
БРОЈ 410

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ • БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОЛИТИЧКИ
ПОРТРЕТ

ЧЕДОМИРА ВАСИЉЕВИЋА

YUGEN - TTT[®]

ŠABAC

Ul. JANKA VESELINOVIĆA 26-30 tel: 015/341-760 fax: 015/341-768

YUGEN-TTT-KRSMANOVAČA

Turističko-rekreacioni kompleks sa
restoranom, dečijim bazenom sa
toboganom, olimpijskim bazenom i
bungalovima

YUGENTTT - Turističko-rekreacioni kompleks 015/22379

YUGEN TTT VILA KRSMANOVAČA 015/22-379

YUGEN TTT - Turizam 015/24-216

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:

Др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника:

Душан Весић

Помоћник главног

и одговорног уредника:

Дмитриј Јанковић

Припремно:

Огњен Михајловић

Лектор:

Ивана Борац

Редакција:

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић, Вељко Дукић,
Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ,
Дејан Анђус, Александар Вучић,
Радомир Ђурђевић, Коста
Димитријевић, Драгољуб Стаменковић

Секретар редакције:

Љиљана Мијоковић

Техничко уређење

и компјутерски прелом:

Драган Перић, Емил Бели

Председник Издавачког савета:

Др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:

Петар Димовић

Издавачки савет:

Томислав Николић, Маја Гојковић,
Драган Јовановић, Ранко Вујић,
Драган Тодоровић, Ратко Гонди,
др Никола Поплашен,
Стево Драгишић,

Зоран Красић, Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић, Ратко Марчета,
Владимир Башкот

Шеф дистрибуције:

Зоран Дражиловић

Штампа:

НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д.д.

Влајковићева 8, 11000 Београд

тел.: 3240-551

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Француска 31,

11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104, од 05. јуна 1991. године.

Министарство за информације Репу-
блике Србије 19. августа 1991. године дало
је мишљење број 413-01-551/91-01 да се
"Велика Србија" сматра производом из
Тарифног броја 8, став 1, тачка 1 алинеја
10, за чији промет се плаћа основни порез
по стопи од 3 одсто.

УМЕСТО УВОДА

Ми се данас не налазимо само пред избором политичких гледишта која се нуде. Не бирамо само председника Србије, и народне посланике за Скупштину.

Ови избори су одлука за прекретницу живота између опстанка и нестанка.

Ништа није тако очигледно, као призори ломова око нас и судара два супротна света. Судара комунистичке идеологије, завере и терора над српским народом, израслим из протока историје, судар туђег револуционарног дивљаштва и система српских домаћинских вредности. Удес њихове патолошке науке, идола црне металургије и чудесног богатства српске земље која рађа.

Мрзели су ту земљу што рађа, јер "власнику доноси екстра профит".

Мрзели су и власника, јер марљивим радом ствара "екстра профит".

Мрзели су богатог домаћина, изниклог из богате земље, са целокупном његовом духовном величином.

Његову слободну вољу и слободну мисао, засновану на тој имућности.

Свет Срба су окренули наглавачке. "Мрску" имућност су отели за себе.

Народу су оставили беду, натерали га још да са поносом пише у биографији, док чека посао испред капије пропале фабрике: "Рођен у бедној породици..."

Њихова ничим ограничена пљачка је од Мачве успела да покраде чак и оно што је Бог вечно даривао мачванској земљи!

Осиромашили су мачванске домаћине, који су себе и претке вредновали по оствареним товарима жита и ухрањеним воловима. По пуним амбарима и пуним торovima. Од великог домаћина су направили ситног шверцера.

И када је завера комунистичког злочина потрошена, а зликовац одређен да је спроведе на овом простору, доживео биолошки крај, из истих центара светског насиља, завере и зла, српском народу и другим народима невиних душа у историји, нуде то исто, са другом етикетом.

Нуде нам светску маглу, уместо обнове српске државе. Нуде нам све што нас је поништило, да бисмо се одрекли онога што нас је створило.

У осиности, превиђају оно што је најчешће у српском историјском памћењу. Као и увек, на прекретницама националне историје јављали су се појединци сиремни да историји и народу изаберу пут. Уместо да их насиље времена меље, они својим способностима обележавају своје време. На тој разлици се дели историја народа од анархије и насиља.

У том смислу, понудили смо у овом броју биографије, гледишта и планове кандидата Српске радикалне странке за посланике из Мачве и Поцерине: Чедомира Васиљевића, Александра Деспотовића, Славољуба Николића, Живорада Тиосавића, Александра Буљубашића, Миодрага Глишића, Милована Михајловића и Славка Ђурковића.

Рајко Ђурђевић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Др
ВОЈИСЛАВ
ШЕШЕЉ

ЗА ПРЕДСЕДНИКА!

ЧЕДОМИР ВАСИЉЕВИЋ, ПОСЛАНИЧКИ КАНДИДАТ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЧОВЕК КОМЕ СВЕ ИДЕ ОД РУКЕ

Шта је то што, посебно сада, у оволикој несрећи народа и државе, препоручује Мачванима и Поцерцима да за српски парламент изаберу Чедомира Васиљевића и још седам кандидата Српске радикалне странке?

Шта Васиљевић, предводећи те посланике, може да уради и преокрене, ако је потпуно јасно да услови за било какав значајнији преокрет никада нису били гори?!

Многе историјске и садашње несреће притисле су и Мачву, и Поцерину, и Србију. Сустигле се на истом месту и у исто време! Дуго и систематски нас разарају.

Све је то дубоко засебло у саму суштину наших живота. Обележило нашу колективну свест. Обликовало карактере. Променило мисли и понашање. Поништен је читав систем вредности са тешким, али очигледним последицама.

Народ је удешен, држава раздешена!

Заморени душевно, изнурени материјално, обеђени и нападнути са свих страна, постали смо потпуно равнодушни. Као да су све из средине наших груди однеле воде Саве и Дрине. Постало нам је свеједно и за прошлост и за будућност и за нас саме.

У некој изгубљености воље, багателисано је све, до судбине наше деце и свих светиња.

У губљењу урођеног оптимизма, као да смо изгубили свако надање у живот. Често нам недостаје и она мера колективног страха, која је неопходна за основну опрезност сваког народа, па и оног који је у прошлости страдао хиљаду пута мање од нас.

На колективне нападе више и не одговарамо, на заједничке увреде се више и не осврћемо. Нестала је основна солидарност. Срозан је колективни морал. Поништен је нацио-

Чедомир Васиљевић

нални понос, као да нас није у прошлости толико пута очувао, када је све друго било уништено. Шта ће бити, ако останемо и без њега?

Да ли смо се претворили у неме, незаинтересоване посматраче сопствене несреће, као да се све догађа нашим непријатељима и да нас уопште не дотиче?

Одустајемо од напора да се такво стање промени, чак и када је потребно да само мало размислимо, зашитамо се и само покретом руке изаберемо извеснији пут.

Али, у некој летаргији, ми као да се предајемо без иједног покрета. Лишени сваке воље, тонемо, тонемо и тонемо у стихији времена...

Под унакрсном ватром у сопственој кући

Да ли смо "сви ми једна изгубљена генерација"? Не! Јесмо омамљени дугом несрећом, али нисмо изгубљене луталице и ноторне пијанице Хемингвејевих прича из париских бистроа.

Сви смо ми под тешким белегом услова овог времена. Али, постоје појединци, спремни, надарени и храбри да својим делом обележе ово време!

У тој разлици између предавања стихији живота и управљања животом, данас је судбински избор!

Том, другом соју људи припада Чедомир Чеда Васиљевић. Предводи људе истог кова. Његова прадедовска кућа, горе у Рашевцу, на врху планине, више Куршумлијске бање, на старој је граници према Турској. У зидовима још стоји забијено олово из "шешана" турског граничара. Хтели су да их отерају пушкама. Жилави сој Васиљевића је све издржавао. Са врха планине, тамо, иза турских линија, видело се свето српско Косово и слутила српска Метохија, још у вековном ропству. Васиљевићи су се гонили са турским посадама по караулама планине. Чекали су и вребали када ће доћи тренутак да се Срби, као летња бујица, слију са планине низ Бистрицу и Вардар, ослободе Стару Србију, Душаново Скопље и стари Прилеп, Високе Дечане и царствујући Призрен, свете лавре на светој земљи.

Та чежња је била јача од страха и сталних напада турских граничара. Снагом духа урастали су Васиљевићи у ту сурову планину. Примили њену стаменост и снагу. И данас се у шиптарским фисовима памти да је Миљко, деда Чедомира Васиљевића, био љути граничар.

Могao је, кажу, пушком са осам стотина корака Шиптару да скине ђулаф са главе! Пасовима предака, у генима је памћење Чедомира Васиље-

Чедомир Васиљевић у радном председништву Четвртог отаџбинског конгреса Српске радикалне странке

ића како се чува царевина. Како се јори и опстојава на граници разлопљене државе. Ту нема простора ни а стопу узмицања! Ту школу је Чед Василевић изучио са материним меком. Без тог осећаја и школе, ни други осећаји и школе не вреде.

Време турских "шешана" и јатанна је протекло са временом његовог деде. Опасност, наравно, никада није прошла. Променило се само фужје. Чед Василевић је наоружан знањем, памећу и вештином овс времена. Зна да их употреби истм решеношћу и снагом воље, као његови преци своју жилавост и мудрост.

Важно је бити у корак са временом. Парирати његовим изазовима. Брити се без остатка.

А шта је друго целокупна историја овог народа? Непрекидна борба за опстанак! Срчано, на голу сабљу и голи јатаган. Није овај народ опстао и није могао опстати, мирити се са судбином удеса, ропства и несреће.

Високо подигнуте руке не представљају симбол овог народа.

На другачијим мудростима је народ опстао. "Нека буде борба непрестана, нека буде, што бити не може", није згодна измишљотина народног духа у доколици и занетих српских гуслара и слепаца.

То је прагматични политички, историјски и државни програм. Рационални позив мужевном отпору. Позив и порука крепости душе пољубљаног народа!

Можемо ли и у овој генерацији да се пренемо? озбиљно и одговорно да се поставимо и пред историјом и пред сутрашњицом?

Одговор је јасан, колико је питање неумесно. И свако одлагање тог одговора носи непоправљиве последице.

Поверовати тој успављујућој опсени да смо данас, после свих завера и несрећа, постали несрећа по својој суштини, не представља само политичку и историјску грешку, него грех довољан за нестанак из света живих народа.

Такво уверење по народу шире управо они, који су се из наше куће прикључили тој хајци да нестанемо. Шире га систематски, док се, као зараза, не слије у нашу памет и осећања.

Стари Грци су седели и расправљали "која је догма боља", док су им дивљи азијати кривим сабљама већ одсецали главе. Нестали су са лица земље, убијени и туђим сабљама, и својом декаденцијом. Сваки народ, који тако мирно удахне смишљену резигнацију, ће сам себи ископати гроб. Изазивање народне апатије је увек било опасно оружје противника. Данас је посебно смртоносно. Билиони изговорених речи пропаганде струје данашњим светом у свакој секунди.

То разумевање је онај неопходни минимум схватања суштине и узрока беде и несреће у коју смо доведени, основно полазиште да потпуно

схватимо, разумемо и измеримо шта нам је све ових година урађено од "накота домаћег", како је ту сорту људи назвао још бесмртни Његош.

У његово време су то биле потурице. Доцније Титићи. Данас и Титићи и Папићи. Мрзе Србе мером своје издаје!

Ових година много пута сам о томе разговарао са Чедом Василевићем. А о чему би се другом и болнијем данас и могло причати?!

Знају Василевићи како је живети у кући под унакрсном ватром. Како опстати на том прагу и одбрани га.

"Ако је ишта јасно у нашем памћењу, онда је то искуство да код њих нема случајности", каже Василевић.

Од "накота домаћег"...

Памтимо да је" потурица гори од Турчина". Зар је то случајно? Памтимо Титиће да су пљачкали и последње зрно жита из мачванских амбара, и последње руно вуне по Поцерини.

Ни поља Мачве нису могла да роде, колико су они могли да опљачкају! Ни сиротиња Поцерине није могла да се не сети казнених експедиција Фрање Јосифа.

Сећамо се, опет, како су ти стари Титићи и нови Папићи, опет "у име народа" на почетку овог рата обеди-

Са заседања Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке

ли цео народ да су сви, листом, "урођене комуњаре".

Њихове газде по свету су то и наручиле, па, природно, одмах и прихватиле. У свим медијима насилника данашњег света, "урођене комуњаре" је постало име и презиме српског народа.

Та лаж ће у светској политици оправдати и папску и швапску мржњу. Послужиће да учини нешто, зашта се веровало да никада неће бити учињено: опрало је, чак, и крв са усташких руку и кама.

Та лаж је забетонирала истину српских јама жеџице, него што је то урадио усташки поглавник Броз. У светској јавности, у превареном и излуделом свету, створиће некакав колективни морал усташама. Легитимисати право на велику усташку државу. Христe Боже!

Све је то учињено, каже Васиљевић, док у Мачви постоје још живи сведоци, који памте ко их је клао у шабачкој цркви и стрељао на Думачи, вешао у Прњавору и спроводио геноцид по Јадру и Поцерини.

Галама је усредсређена на ту лаж да су Срби "урођене комуњаре". Усташе, који су са њима у сукобу су, значи, "демократски настројени" и "еуропејци". Свет мора да им помогне! Са Србима се треба обрачунавати. Безусловно!

Коме се више у тој хајци могло објаснити да је Броз усташки поглавник, а не Србин? Зар онима, који су га и послали? Само њихова ис-

тина у свакој секунди милионима гласова пролази до ушију остатка света, каже Васиљевић.

Ко је могао да чује и кога је занимала чињеница да је комунизам Србима утеран силом? Да су, баш Срби, последњи у Брозовој Југославији, добили комунистички Централни комитет. Оформљен је са два става образложења његовог постојања: "Да се бори против антикомунизма међу Србима и против српске хегемоније и српског национализма..."

У јавности света, после свега, од народа и државе који су, истински, међу највећим жртвама комунизма, постали смо народ и држава, која је измислила комунизам, носећи га дубоко у својој души.

Уместо истине да је комунизам преполовио и поништио српску државу и народ, уместо истине о насилном цртању граница Србије од усташе Броза и његовог "специјалног геометра", комунисте Ђиласа, истине о њиховој владајућој стратегији: "Слаба Србија, јака Југославија", о октронасању нових нација, откинутих са српског стабла, причају се лажи. Уместо да се у светској јавности поведе озбиљна расправа о опасности обновљеног усташтва, дуго припреманог од Броза, и расправа о српској истини, у којој је било највише жртава за највише вредности слободе, све је пало у воду.

Из свих метропола светског насиља, уместо свега тога, та оптужба

да смо "урођене комуњаре", сручила се као лавина и на српску децу у колевкама.

Чедомир Васиљевић је уочио и разумео читаву ту игру приче и њен даљи ток. Све као да је било још само почетни замаха зла, које потиче од "домаћег накота".

Мрзе Србе, воле српске гласове на изборима

Поништавајући нам тако учинак у историји правде и слободе, истински ореол стварних жртава, даље су нас лако прекомандовали у тешке злочинце.

Васиљевић је, из дана у дан, док је делио капом и шаком за нове српске жртве, могао у београдским "слободним новинама", које, наравно, финансира светска елита моћи, да прочита како ти "зликовци" Срби, врше злочине над балистима и хортијевцима, над потурицама и усташама. Над свима, који су нас, својим свирепим зверствима, идући за трупама Беча и Берлина, биолошки деградирали!

Апсурд и за овај век апсурда!

Из бодљикавих жица аустроугарских лагера, накнадно су нас прекомандовали на места капоа у стражарама и на улазу, док су Хрвати "били унутра". Испод кама и маљева њихових логора, накнадно су нас описали са маљевима и камама у рукама.

Обешене на вешала, обесили су

Делегација Српске радикалне странке у званичној посети Либерално-демократској партији Владимира Жириновског

Детаљи са Конгреса националних партија и покрета Европе одржаног у Москви

нас на стубове највећег срама! Са дна Шабачке баре и са дна херцеговачких јама и Јадовна, накнадно су нас поставили за господаре над јамама и стратиштима!

У хистерији напада на овај народ, "домаћи накот", њихове "слободне" новине и изјаве њихових политичких странака и вођа су у светским медијима преносене као апсолутна истина. Ко је у обичном свету икада разумео тај менталитет бедника и ту обновљену игру: нове оптужбе против српског народа су биле само замена њихове "самокритике" за време Броза.

Оптужнице из "српских" уста су имале у свету посебан тон и тежину. Светски центри моћи су их вешто и логично само даље преносили и разрађивали.

Умножаване су све док свет није постао несрећан што још живе дивљачки Срби. Са њима једном треба завршити, заувек! То осећање је раширено до хистерије.

Званична власт је слала исправке и емисаре. Бескрвни, без идеје и знања, и што је још горе, и сами оптерећени титоистичком идеолошком галамом против српске "кривице", они су својим личностима, комунистичким биографијама и незнањем све још погоршали.

Само су потврдили да је "накот домаћи" група часних изузетака у "злочиначком" народу, потпуно избрисане савести.

И прича је, каже Васиљевић, ишла даље, лако и планираним током. Пошто је злочин у души и у понашању Срба успешно "утврђен", морални трибунал наших неокомуниста је први у свету предложио и одмерио казну за те "злочинце":

"Бомбардовати Србију! Бомбардовати Србе! Бомбардовати Београд!"

"Ма колико све то било гнусно", каже Васиљевић, "морамо се подсетити да ту није било ничег ни новог, ни оригиналног".

Ко заиста данас у Србији не зна да је усташки поглавник и изасланик светских центара насиља, Броз, са њиховим очевима или са многима од њих, наручио за своју победу бомбардовање Београда, Ниша, Лесковца, Подгорице...

Победу, и по цену бомбардовања, хоће и они. Зашто измишљати нове, ризичне путеве, када су стари опробани?

Наручене бомбе нису падале по Брозовој глави. Неће ни по њиховим Сећамо се, они су у јеку највеће изолације, када је ова земља претворена у концентрациони логор, летели код својих газда по свету, као писмоноше кадгод су хтели. Отворени су им били путеви и по небу и по земљи!

Док бомбардовање траје, они ће бити далеко у ратним штабовима

Показиваће српске мете и наводити "томахавке"!

Не зна се да ли је то случајно, али они никада нису рекли да треба бомбардовати само српске војне циљеве. Бомбе ће засути све: и стасале, и остареле, и тек рођене! Све, сем њих!

Вратили би се за изборе, уверавајући нас у своју пресудну заслугу, јер су се заузели и у ратним штабовима, и, баш они, рекли би: "А сад је доста бомбардовања!"

Тешко разорени, лако бисмо пристали на све! У невољи и страху ћемо се још правити да их сматрамо спасиоцима. Скинућемо им капу и поклонити се. Чинићемо се невестити у очигледности. Да су нас све побили, ко би их гласао, да су нас све побили, над ким би владали?!

Они нису сажаљиви, него практични. У процесу стварања новог поретка, сажаљење је искључено. Довијајући се да опстанемо, правили бисмо се да смо заборавили како су баш они јуче наручили то бомбардовање!

Али, ратни штабови светског поробљавања нису потврдили ту њихову "пресуду" Србима. Наравно, предлог им је годио, можда су баш такву пресуду и наручили, али су имали и рачуне своје дупле игре. Прво - у тако очигледној хајци против целог српског народа, желе још да испадне да су племенити и друго, - толико ратно ангажовање би носило ризик да букне у пожар, који више неће моћи да контролишу, бар не, без великих жртава. А чим почну жртве, бежаће као из Сомалије!

Тако су газде светског рата и мира превариле своје сараднике, наше интернационалне бригаде. Превариле у плану и рачуници до краја!

Искористили су све то да бомбардују измучене Србе у Републици Српској Крајини и у Републици Српској. Онолико су одрадили, колико им се уклапа у део плана.

Остатак су задржали као претњу празном пушком. Ороз напињу у згодним приликама, посебно када је од српске државе потребно откинути неку нову територију, од Барање, до Метохије!

Сада ће, на овим изборима, "накот домаћи" бити конкуренција Чедомиру Васиљевићу и другим српским радикалима. Шта ли ће понудити после свега? Извињење Србима? Истинско покајање? Не чујемо да се извињавају и истински кају, једни - што су опљачкали народ и преполовили његову територију и биће, други - што су га опљачкали и оптужили за измишљени злочин.

Све да Срби као анђели следе православну веру, не могу им опростити.

Нема опраштања, без истинског кајања, ни у Јеванђељу!

Српски радикали на Црвеном тргу

Испред Бољшег театра

Посета амбасди Југославије у Москви

Уосталом, довољно су се на крали, да имају куд и на другу страну. Чедомир Васиљевић је, све што има, уложио по Мачви и српским земљама. Од иметка, до својих синова и унука. Ни он, као ни сви други радикали, немају фирме и рачуне по иностранству. Немају газда и ратних штабова. Немају две државе. Увек су имали и увек ће имати само Србију!

Где су српске земље, ту су српски радикали!

Ако српски народ представља тако велике "злочинце", ако смо тако "прљави", (јер је и тако писало о Србима у њиховим "слободним" новинама); ако смо, дакле, тако "мизерни" и "зли", зашто се не кандидују у неком бољем народу?! Бољем и достојнијем? Тамо, где су изнели народне паре!

Као у индијанском логору

Нека их гласа царски и отмени Беч! Ако су захтевали бомбардовање Београда, борили су се за уједињење Берлина. Нека их гласа захвални Берлин!

Били су против "Велике Србије", али су се борили за Велику Немачку!

Ако овде живе "урођене комуњаре", народ са "тиранијом" у души,

нека се кандидују у Њујорку. Велика варош и има "Статуу слободе", симбол "увођења" демократије по целом свету.

Гласаће их тамо, свакако. Ко сме да се буни?

Индијанци су давно побијени. Више него дивљач у бившој њиховој земљи. Оно мало живих је у резерватима! Каква лепа реч за концентрационе логоре, више од једног века старије од Хитлерових логора! Читав један континент су отели, власнике побили. Пола света је искусило њихову пљачку под комотним изговором да их убијају "због права човека" и због "увођења демократије".

Ако се нашем "домаћем накоту" ни тамо не свиђа, нека се кандидују у Паризу. Тамо давно више нема Де Гола. Газде светског насиља и унуци Ал Капонеа вршљају као по тек освојеном индијанском логору. Компензују исламистима оно, што су им отели ангажујући се у корист Јевреја. Као и овде!

Српска Босна за поробљену Палестину! Српско Сарајево за отети Јерусалим! Приде још нешто од Француске, Париза и Марсеља.

Исламисти господаре на Југу. Распродају Париз. Бомбама су већ обезбедили и уцену власти.

Недавно су у Ville D argenteuil, месту близу Париза, чије име у пре-

воду значи Сребреница, исламисти запалили десетак камиона - хладњака. Увредило их је што Французи у градске продавнице "Сребренице" довозе свињско месо.

У име Алаха, они мрзе крметину! Нека "огањ и шејтан однесу све..."

Као и наш "домаћи накот", и француски "домаћи накот" то не сматра тероризмом! По упутству речника њихових газда, то је подвезано под борење за "мултикултурално право" аутентичног израза. Град светлости је потамнео као Травник. Српска Сребреница је ослобођена. Француска није још!

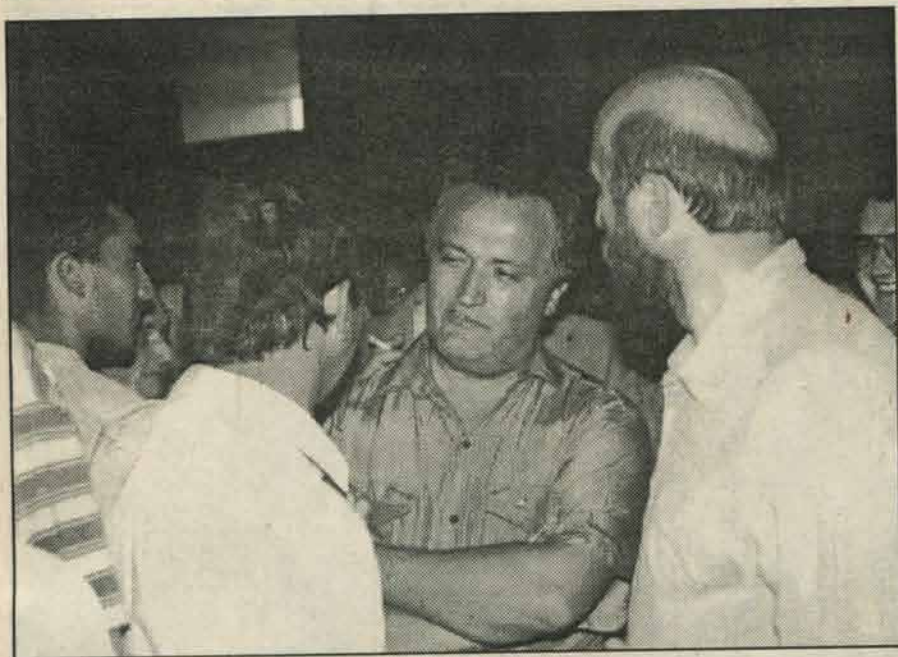
И поред свега тога, и поред свих услуга учињених за Алијину исламску државу, нашим интернационалним бригадама би могло у Паризу бити нелагодно. Национални фронт јача! Ле Пен неумитно долази.

Ле Пен воли француске и српске мондијалисте истом жестином као исламисти свињетину.

Ако не жели никакав ризик, наш "домаћи накот" би најбоље прошао да се кандидује код Туђмана. Ако су му ваљали током рата са "злочинцима" Србима, сада као да су му још потребнији. Светска лаж је проваљена. Русија и Кина постају централна места за нове игре. Да би се овде, колико-толико, заташкало, на Туђмана се врши притисак да прими мало Срба што је преживело њи-

Владимир Волфович Жириновски као гост посланичке групе Српске радикалне странке у Савезном парламенту

Палата правде - у ишчекивању пресуде др Војиславу Шешељу

хову заједничку "Олују". Као заклету усташа, Туђман, наравно, одбија и то. И кад би се наши интернационалисти сада кандидовали код њега, све би испало згодна прича да је довео Србе и да они још учествују у изборима.

Ђоравом коњу се у очи не гледа

Ко би у свету марио што то више и нису Срби, него титоисти и паписти. Па зар више од половине данашњих усташа нису, готово до јуче, били Срби? Зар, готово све по-

турице, нису по пореклу Срби?!

Ко ће из "демократског" света марили за финесе? "Па нећемо се, богаму, враћати у прошлост", говорио је њихов усташа и идол Броз.

Форма је у тој цивилизацији давно заменила суштину. Лаж истину. Сатана - Бога! Ко тамо мари за те ситнице.

Нека се кандидују код Туђмана.

Ђоравом коњу се у очи не гледа!

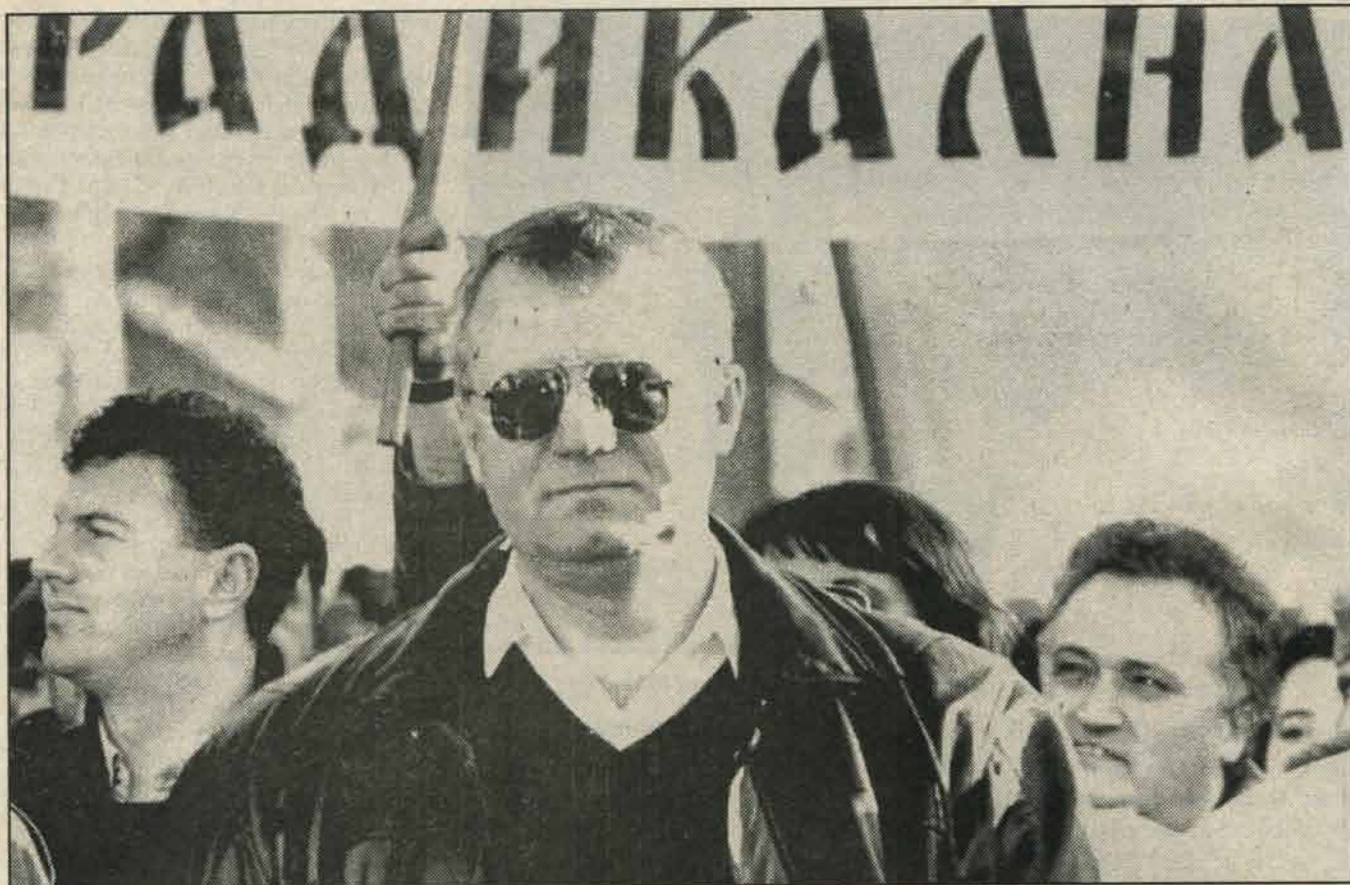
Једино ако их мало подилази језа да се, једном, отуда, не сударе са Србима овамо, јер је лако било овде и одавде нападати Србе, нека се, без икаквог ризика, определе за изборе у Хагу!

За њих је то симбол светске правде за небо и земљу! Ту, у подморском нивоу, станује Јустисија, богиња правде. Љигава као јегуља, ем је слепа, ем је испод нивоа воде мора. Шта ће нашим интернационалним бригадама Мачва, кад је тамо равница дубља и од површине мора. Гледа се на свет, живи и суди одоздо. Све супротно од нашег схватања да врхунска правда долази одозго.

И сами божји планери су обележили ту земљу, стварајући свет. Као у јеванђељску истину, веровали смо у етичку вредност да "коме закон лежи у топузу, трагови му смрде нечовјештвом", или у мисао божјег

Др Војислав Шешељ излази из Централног затвора у Београду

Међу првима који су поздравили лидера радикала био је Чедомир Васиљевић

надахнућа: "Ко на брду, ма и мало стоји, боље види, него испод брда!"

Наше интернационалне бригаде више верују кад се гледа испод воде, кад се ради испод жита, кад се све решава испод земље - у подземљу! У тунелу пацова.

Судећи по њиховим стварним заслугама, руку на срце, они се могу кандидовати и у самом Ватикану!

У питању је модерна, савремена и по свему посебна држава. Световно је ту давно протерало божанско! Папа и кардинали, прелати и фратри, уопште нису верски затуцани. У Италији је одштампана књига под насловом: "Папа не верује у Бога".

Што да верује, није он као ове наше попе. Само тотално неупућени не знају да Папа себе назива "Богом на земљи". Шта се њега тиче Бог на небу?! Нека га православнима!

Уместо молепствија и литургије, тамо се, по катедралама, игра пинг-понг! И фратри и верници танцују стискавац! Грува тешки рок! Педере венчавају: "Што се завеже на земљи, да се не раздреш ни на небу!"

Уместо богоисхатељног, уместо катехизиса и дугог поста, у Ватикану заседају ватикански банкарски одбори и трговачке коморе. Контролишу се светски токови финансијског капитала. "Бог на земљи" покреће и гаси ратове по земљи. Тргу-

је дрогом и оружјем! Припадају му и грех и порок!

Недавно је новинарка Наташа Ђорђевић у једном београдском часопису објавила озбиљан истраживачки текст о ангажовању и биографији папе. Пише да је "као млади хемичар радио у Хитлеровој фабрици за бојне отрове и гасне коморе..."

Страшно полазиште за страшну биографију и страхан положај функције "Бога на земљи"!

"Не, ништа није случајно", каже Чедо Васиљевић.

Са Апостолских прагова, папа "даје целибат": тргуј дрогом и оружјем, ратуј и убијај. Шири мој посед. Грех је откупљен. Кућа части!"

Новац се слива са свих страна света. У том окриљу, као риби у води, право је место нашем "домаћем накоту". Овде више и нема шта да се опљачка. Примите их тамо у Ватикану, примите сигурно. Имају заслуга.

Постали су потпуни, одани и заклети сатанисти! Слушамо их како се, под изговором "верске толеранције" и "екуменизма", у својим "слободним" новинама залажу за "слободан рад свих верских секти".

Недавно је руска Дума донела Закон о забрани рада тих секти. Већ ујутру је жестоко и јавно код председника Јељцина интервенисао папа и на закон ставио вето. "Бог на зе-

мљи" штити војнике разних сатаниста. Кад они опустоше православни дух, лако ће наступити његови елитни ешалони. Овде, јасно је то, на делу је само фотокопија тог упутства!

Чувај се и кад су "миросани"

И наши комунисти, неокомунисти, интернационалне бригаде и "накот домаћи" могу мирно тамо да се појаве и кандидују. Даће им шаку долара, као овде навору и последњу корицу хлеба.

То је цена, јер су продали веру за вечеру!

Па, ипак, кад се све сабере, они газдама нису потребни тамо, него овде. Зато ће се и појавити на изборним листама.

Срби јесу агама шетали опанке, али до прве прилике. Нису их славили и гласали. Срби јесу трпели поглавника Броза и његов "добровољни откуп" и све друге тероре, али га никада нису гласали. Гласове је сабирало једно невиђено насиље слугерања.

Већина Срба је из тога изашла чисте душе!

Да ли су данас лајавци светске пропаганде променили памет српском народу? Је ли психолошки потпуно реструктурирано биће српског народа? Или је народ осетио да

Београд је славно Шешељево слободу

је дошао прави час да се све већ једном промени, да подвуче црту испод свега?

Домаћи комунисти и неокомунисти, испуњавајући белосветске задатке, понашају се, стварно или је то привид, као да су у замаху. Све и да се највећи део народа још није тргао, они дуго не могу. Чекајући коначну српску пропаст, па да одмагле, они, ипак, не могу дуго са расцепљеним бићем: цеп и срце тамо, тело и мржња овамо. Дуго ће и морати да чекају. Никома није горела до зоре!

Колико је познат систем рада и "захвалности" њихових газда, на крају их чека унапред одштампана етикета: "после употребе, бацити!"

Остављајући поморену четвртину човечанства као биланс свог трајања, комунизам је завршио своју причу. Већ је на ђубришту историје света!

Неокомунизам, то је само трзај коња док црква, или, још горе, краткорочна употреба најгорих машина белосветских протува и пљачкаша, проданих душа.

Са становишта овог народа, разлика међу њима је небитна, али, док комунисти могу бити искрени у свом лудилу, неокомунисти немају никаквих идеја. Робови су своје изопачености да зграбе, опљачкају и кидну.

Комунизам их је, наравно, створио и посебно користе његове под-

вале и његово насиље. Ваља их се чувати, посебно када вичу: "Мир, мир, мир..."

Док је трајала усташка злочиничка операција "Олуја" против масакрираног народа Републике Српске Крајине, и док су ишле највеће колоне збегова, које су бациле у сенку и призоре беде ратних избеглица по Африци, вођа једне политичке странке, а можда је било више њих, (никада не знаш када су "заједно"), приредила је пријем и прославу на Ади Циганлији код Београда. И док су им, чак, и газде ћутале пред тим страшним призорима беде и прогона, они су певали исту песмицу.

"Водите љубав, а не рат", викала је хистерично српском народу.

Невиђена гротеска! Лудило и перверзија!

Последњи пут, пре изласка овог броја причао сам, горе на Крмановачи код Шапца, са Чедом Васиљевићем о тим болним ситуацијама.

Са озбиљном и дубоком анализом, он је испратио све те подвале. Тешко их је и пребројати, јер пристижу у таласима.

Народ, притиснут таквом густином политичких збивања, не стиже да проникне у једну ситуацију, а она је већ претекнута другом. Интернационалне бригаде, управо, и рачунају на то.

Збунити народ док не постане крдо, представља основно гесло

пропагандног бомбардовања. Човек се саживи са несрећом. Навикне се на њу и почиње да је прима и доживљава као редовну појаву.

На другој страни, они су апсолутно материјално обезбеђени. И док већина народа јури у великој брзи да обезбеди голи живот, они, у великој комонији, измишљају и приређују своје игре. Понављаће српске мане, све докле их колективно не убеде да пристану и сами на сва понижења.

Линије са газдама из светских центара моћи су отворене, они ништа и не крију. Уочи избора, они никада и не излажу свој програм, само редовно "упозоравају" народ за кога ће гласати. Америка и свет, кажу, то никако неће дозволити.

Никада нам нису појаснили како то унапред знају шта ће светски центри терора и окупације народа рећи и урадити?!

Они су за Србију без Срба и Србије

Уместо силе аргумената, они потежу аргумент силе! Прете нам туђом војском. Непријатељском ратном силом и окупацијом.

"Не вреди о томе ни причати. Узалудно је трошити време, сем што то тишти човека", одмахује руком Васиљевић. "Једноставно, они

никакав други програм и немају. О чему ће они да разговарају са народом? О неколико отрцаних титоистичких парола. Шта смо друго од њих икада чули? Они о народу и не мисле. Не познају га и не осећају његово стање и проблеме. Али, народ осећа њих! Зна народ шта јесте, а шта није. Борили су се против српског "национализма", док нису разломиле српски народ и државу на пола. Сад се опет боре за неке интернационалистичке идеје. Зна народ да би отишло још пола од пола, а највероватније и цела држава".

У прошлости је Србија имала свој пут развоја: и демократије, и државе, и народног благостања. Устројавајући се само у паузама између одбрамбених и ослободилачких ратова, она је успевала, не само да достигне велике државе и народе, него и да предњачи у много чему.

Србија је одоцњавала за европском мисли за пет векова ропства, али, када је стекла слободу, ослобођена је велика енергија и духовни и културни полет.

Србија је доносила уставе од чијих садржаја и демократских слобода су у то доба стрепели фрустрирани дворови Беча и Берлина.

У вечној борењу и умирући за људску слободу и достојанство, Србија се није бојала слободних људи. Ни својих, ни туђих.

Предњачећи у свему, Србија није демократске вредности преузимала ни калемила из туђих држава. У односу на њу, већина европских сила су биле освајачке и агресивне државе, ратнички и колонијално расположене.

Али, у политичкој мисли тога доба било је јасно означено да држава, која осваја туђе територије и поробљава друге народе, не може бити демократска, свеједно какве врхунске слободе даје својим поданицима.

Такве државе нису ни помињале демократију. Биле су и остале најмрачније тамнице народа. Народ их је таквима и сматрао и називао.

Зар је Аустроугарска монархија могла бити демократска земља? Зар је Немачка могла носити то име? Адолф Хитлер је за своје Немце поставио читав систем посебног надљудског третмана. Аријевци, плаве крви и посебне антропологије. Сваки од њих ће имати посебна овлашћења и слободу неограниченог господара.

Ко је ту државну творевину сматрао демократском? Шта је данас са голим копијама таквих агресија?

Освајајући свет, оне себе не само да називају демократским државама, него и своју агресију, освајање и пљачку називају "увођењем демократије".

Брига "за људска права" постала је изговор за голо ропство и пљачку љу-

Чедомир Васиљевић је штрајковао глаљу у аутобусу који му је, иако су све дажбине уредно плаћене, противзаконито задржан у царинском депоу

ди! Отимају се њихова природна богатства, поништава њихова политичка воља и постављају марионетске управе. Гасе државе десет пута старије историје од своје.

Све је видљиво и јасно. Али, шта је са токовима демократске мисли Запада?

Да ли су те данашње државе хитлеровске агресивности, стварно више демократске или је интелектуална мисао постала лицемернија и потпуно поткупљива?!

У домаћим условима, они су постали моралне наказе без икаквих осећања мере. У слављењу светског тероризма протиче њихов лагодни живот. А цена? Цену ће плаћати Мачванин, Поцерац и сваки ојађени Србин од Лике до Проклетија и од Барање до Сиња.

Уместо да за ужасе овог рата, за крвопролиће и комадање једне државе оптуже римског папу и Швабе Кола и Геншера, који су први признали сецесију и разбијање државе, они састављају спискове жртава рата из ровова на синорима српских села и на кућним праговима.

"Злочинци" су, јер су бранили куће и породице, голо право на њихове животе.

У току другог светског рата, Хитлер је уценио главу Драгољуба Драже Михајловића, првог слободара поробљене Европе, на милион швапских марака у злату. Недавно је швапски министар иностраних послова, Кинкел, уценио главу Радована Караџића на милион марака - у папиру!

Др Војислав Шешељ ослобађа Васиљевићеве аутобусе

Разлике у сличности ће препознати сваки Мачванин, сваки честити човек у овој земљи.

Прича је једноставна до баналности. Желе да нас оставе без симбола културе. Без симбола вере. Без оличења слободе и храбрости. Желе да нас оставе без памети и будућности. Без свега на чему опстојава сваки народ.

Србија је превише мала земља да би се уплела у ту дружину и са њима терорисала друге, довољно велика да би се предала том терору!

Према свецу и тропар, каже народ. Наша држава је имала и мора имати свој пут развоја, свој унутрашњи живот и своје институције. Све према мери и снази духа народа. Како ћемо ми да препишемо демократске циљеве да ћемо "увести демократију" нашим трупама по Африци, кад је то бљувотина.

Србима обећавају "просперитет" Србије, својим газдама српску главу на тањир

Концепт аутентичног развоја Србије садржан је у програму Српске радикалне странке. Бојећи се да уђу у такву расправу, политички противници су фразама нападали радикале, али никада нису јавно оспорили чињеницу да је то најбоље виђење државе и свега у њој.

Наравно, радикали не сматрају да је програм једина препорука и гаранција успеха. Могу и друге странке да подесе своје програме према радикалима. Просто, да најзначајније делове ископирају.

Разлика је у суштини приступа. Радикали су потпуно спремни да таквај програм спроведу у дело. Они немају газде у светским центрима моћи и нису у процепу да народу обећавају развој, а газдама пропаст Србије!

Нити су радикали у ситуацији да се играју идеолошких скривалица: тренутно, осећајући расположење народа, да обећавају значајне промене, без којих заиста нема ништа, а када се докопају власти, да јавно и тајно бране идеологију комунизма, јер су душевни робови те сатанске несреће.

У политичком и јавном животу докази већ постоје. Радикали владају у земунској општини. Она је просто препорођена. По ларми политичких и свесрпских противника, већ је јасно шта се тамо догађа. И успех и тешкоће су јавно много пута предочене народу. Довољно је само рећи да је то управо само у интересу народа. Најефикаснија општина у Европи!

Свечано отварање и чин освећења
туристичко-рекреационог центра "Крмановача"

На другој страни, истакнути радикалски прваци, а посебно Чедомир Чедо Васиљевић, су својим радом и успехом пружили најочигледније доказе и примере како се бори и постиже успех и у сопственом домаћинству и држави!

Каква су та гледишта и искуства?

Домаћинска држава, српских домаћина! Држава - самодржна: независна и слободна! Народ - господар своје судбине! Једини власник своје имовине!

Нема слободног појединца у поробљеној држави! Нема државне економије, ако нема државе! На чему да проходамо, ако немамо земљу и државу?!

Дедови Васиљевића су били усађени у сурову земљу. Мачвани су прилепљени за богату равницу.

Жилавост је у тој нераздвојности! Заједничка црта карактера. Само генетско стабло. На тој земљи су се рађали. На њој умирали. Из те српске земље црпели неслућену енергију живота!

На лице Крстовдана био сам код председника Радована Караџића. Погурао је руком према мени стаклену чинијицу са сувим грождем.

"Узми", каже, "данас постим, а немам овде ништа друго да те послужим."

Успут, кроз Републику Српску, гледао сам осигане окупаторе у борним колима и са оружјем на готовс. Испод шлемова мрки погледи и умазана лица. Испред Караџићеве канцеларије адвокати, који чекају председника. Читају и заводе писмо жена из Хага, које се извињавају Радовану Караџићу.

Пишу: "Председниче, ми смо жене и мајке, и ми, као и наш град, немамо ништа са тим насилничким судом. Он је овде силом нама наметнут..."

Унуци Ал Капонеа председавају правдом. Траже прву српску главу на тањиру, као Иродина Крститеља Јована!

Како се све измешало у страхотама светског злочина! Председник Караџић узима неколико сувих зрна грожда.

"Чуваш ли очев виноград", пита, требећи суву петелуку.

Господе! Расписане су потернице и уцене за њим од највећих насилника света. Томови новина и књига га описују као чудовиште. Читава библиотека погрда и лажи. Против њега и његове слободе билионима речи у свакој минути светске радио и телевизијске станице засипају свет. А он се сетио мог винограда.

"Чувам", кажем колебљиво.
"Чувај", каже он сигурно". "Земља је човеку све. Ја тако скоро са женом копам кромпир, па се изујем бос. Да осетим земљу."

Гледам га у неком страху и чуду. Шта је све преживео овај човек?!

Позивали су га на преговоре, па не дозвољавају да слети његов авион. Доводили га на разговоре, па му ограничавали кретање по степеништу и хотелској соби. Претили му, уцењивали. Бомбардовали и подигли светску хајку...

Он мирно, са три прста, захвата суво грожђе из стаклене чиније.

"Само узми", каже. "Земља све рађа и све даје", наставља мисао, као да није ни прекидао. "Земља се на старогрчком каже "Геа". Пази, кад се значење преведе на српски: "Геа" је - енергија! Значи: земља је нешто одакле извире наша енергија. Знали су то стари Грци. Стари Срби су то сјајно осетили. Чувај се само да те земља не прокуне! У Срба је најстрашнија клетва: Земља му кости не примила!"

Окупатори по српским друмовима држе уперено оружје. Зјапе цеви из бункера ограђених трнатом жицом. На борбеним колима се са обе руке држе за ручице митраљеза, који кружи. Имају панцире и натучене шлемове. Само им очи вире. Пуне су мржње, али и страха.

Гусеницама тенкова окопавају кромпир. Та земља само Радовану

Карацићу даје енергију. Његовим босим стопалима у врстама младог кромпира!

Док смо седели на Крсмановачи код Шапца, Чедо Васиљевић ме својим поступком подсетио на ту незаборавну причу.

Његова фирма "Југент" је на Крсмановачи изградила најлепше пливачке базене у земљи. Све у плочицама и мермеру. Около апартмани. Све као да је неко купалиште бечког луксуза и укуса. Разгледао сам лепоту те грађевине, а он ме, уместо свих одговора на запиткивања, повео испод руке до оградe.

"Около је четрнаест хектара", показао је широко руком. "Засејао сам их ове године јечмом. Ту ћу гајити јечам и хмељ за пивару. Рађа овде све к'о лудо", каже и погледом мери поља Мачве.

То је та прича о везаности за земљу. Прича о енергији коју нам она даје. За све што је урадио у животу, Чеди Васиљевићу је заиста било потребно много воље и енергије.

У Мачви и Поцерини се зна да је он први пробио лед. Оснивајући и развијајући приватну фирму "Југент", он је постао симбол упорности и успешности. Охрабрење многи-

ма да крену путем приватника у привреди. Са групом људи, почео је од "позитивне" нуле. Али, около је вребао читав државни систем, наоштрен против сваке приватности, посебно окоштао у провинцијалном понашању малих комунистичких богова.

Најмучније је у почетку одлепити се од дна. Али, како је Васиљевић напредовао, уместо олакшања, расли су проблеми. Чуvari комунистичке идеологије су почели да прете. Јавно и тајно. Претили су му одузимањем имовине. Заstraшивали хапшењем. Они су увек имали, знамо, читав систем подмуклих мера притиска. Проносити гласове и подозриво гледати сваког ко ради или сарађује са приватном фирмом, представља тек малу игру у систему њихових удараца.

Васиљевићев живот може да буде тема за читав један роман. Историјска и социјална прича. Психолошка и људска драма.

Борба индивидуалне надмоћи талента против читавог система, баш смишљеног против сваке индивидуалности и против сваког талента. Против људског и божјег реда ствари!

"Крсмановача" нуди потпун угођај, од превоза до савршеног смештаја и услуге

Шта се све стекло у том човеку, да изађе као победник где су многи годинама падали ничице?

**Речено је да буде поп,
субјено да постане политичар**

Чедомир Чеда Васиљевић је рођен у селу Рашевац, општина Куршумлија, шестог марта 1947. године, од оца Родољуба и мајке Даринке.

Порекло Васиљевића је из Црне Горе, из околине Никшића, тачније, из Бањана. То је она већ класична прича о тешким и мучним сеобама Срба за време турског ропства.

Пре читав један век, његови преци су стигли у топлички крај. Прво су, по породичној причи, били негде у равнијем крају. После неког времена, прадеда Миладин покупи жењу и децу. Да се, каже, уклонимо са ових друмова, разне болештине крстаре, децу ће нам сатрети.

И, склонили су се у самоћу и суровост планине. Чедин деда Миљко је као дете дошао у тој сеоби. У Рашевцу ће одрасти као љути граничар.

Они су из племена Васиљевића, а иначе, потичу од Васојевића. До данашњег дана, Васојевићи су увек једним оком и са половином душе у матици.

Чим се у бившем београдском пашалуку заметнула српска држава, порасла је и њихова самосвест и храброст. Лакше и брже су на турски зулум одговарали јатаганом. Постали су нестрпљиви у дугом очекивању свесрпске слободе.

У матици су стекли могућност одступнице. Али, и када су се склањали, бирали су горе и планине. Настајивали су се где могу бити прикучени Турцима, како би наставили борбу за тај завет слободе. Тако су и Васиљевићи у старом крају убили турског пашу. Од шесторо браће, петоро је морало са породицама да бежи у Србију.

Чувар огњишта је задржао презиме Васиљевић. Остала браћа, сем Чединог прадеде, су по својим именима потомцима наденули нова презимена.

Али су сви задржали крсну славу, Светог Василија, која пада на дан Српске нове године. Тако се да-

нас познају и окупљају на дан крсне славе.

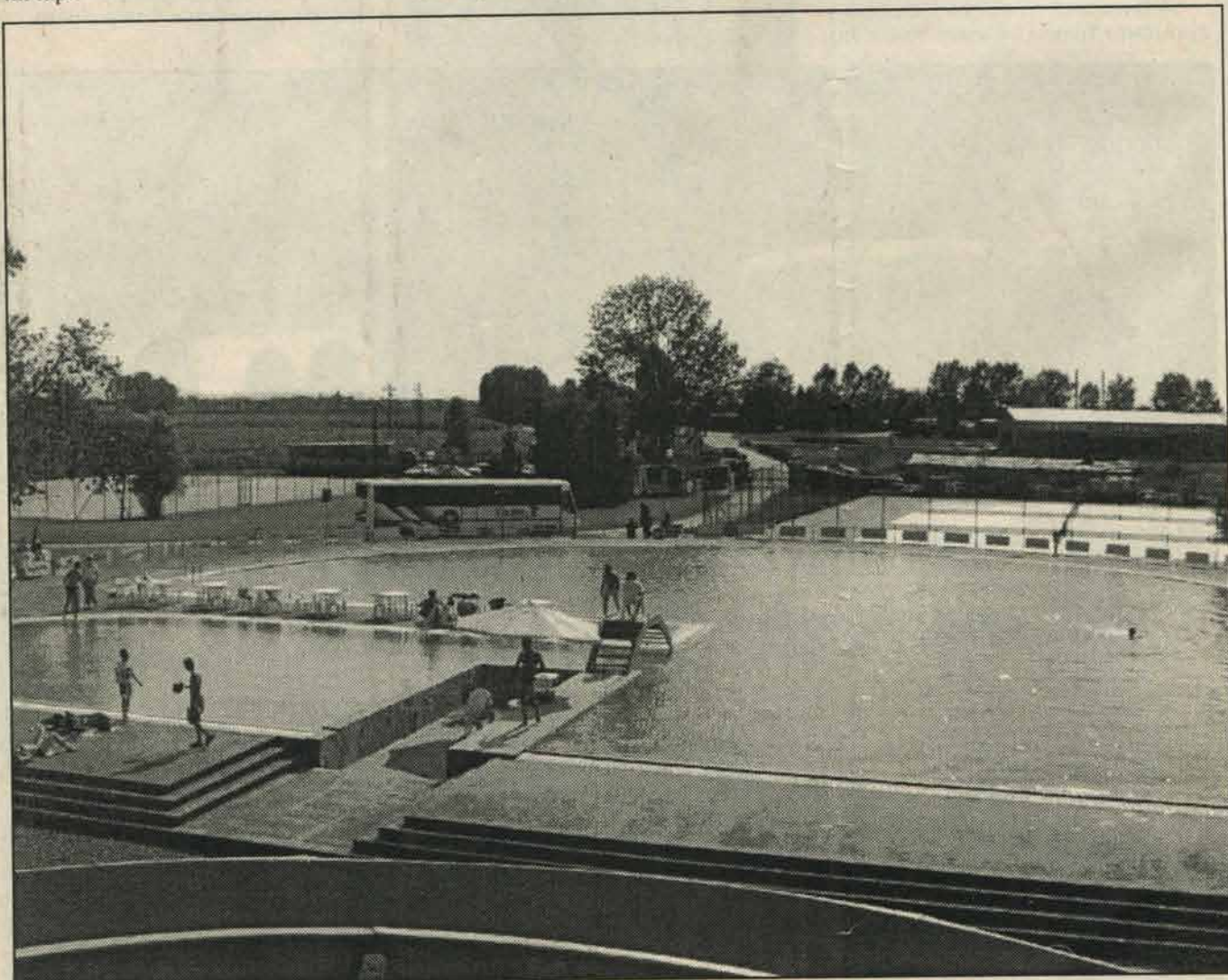
У таквој породици љутих граничара и патриота је у Рашевцу рођен и Чеда. Уз гусле и приче је научио српску историју. Чојство и јунаштво. Вредности вере и постојаности карактера.

Када је требало да пође у школу, дошло је време за његове "подвиге" и бојеве. Приче поред огњишта су само калиле његову вољу. Пошао је у школу и закорачио у свет.

Основна школа је била у Жегрову, у трећем селу од Рашевца, осам километара далеко. То су сиромашни и забачени крајеви. Посебно погранична места у планини према Косову.

Чедомиров деда и други Срби су збрисали ту границу. За "Косово - Куманово"! Нестале су турске карауле. Али су, нечијом вољом, никле нове. Уместо турске, на Косову и Метохији су Броз и његове газде створили шиптарску државу.

Уместо турских граничара, на Србе су пуцали Шиптари. Граница је повратила сву беду и мукотрпно-

Базен "Крсмановаче" спада у највеће и најлепше у Европи

ст живота. У сваком гесту је та граница означавана и подвучена.

Шиптарска села, настала иза старих турских караула, Срби после ослобађања 1912. године, следећи своју душевност, нису дирали.

У новим условима под Брозом, осиноност је превршила притиске из турског времена. Срби нису имали државу ни на овој страни старих караула.

Шиптарска села су добила кредите из разних државних "планова". Добила су путеве и школе. Стипендије за школовање и осиноност да раде шта хоће.

Рашевац је тако добио струју тек 1987. године. Последњи, ваљда, у Европи и на Балкану. Уз лампу или фењер, на кратко упаљене, да се не би трошио гас, у зимским сванућима се Чеда Васиљевић спремао да крене у школу. Будили су га први петлови.

Пешачио је осам километара у једном и осам у другом правцу. Лепо време у планини пролази са летњим школским распустом. Рано почињу магле и тешке кише. Зиме и вејавице. Планински снегови нису они

"опанчари" што им се радују деца по градовима.

На путу око света

Пут до школе и од школе до куће био је права голгота. Планина је била увек пуна звери. Кад преко ноћи завеје велики снег, родитељи, смењујући се, иду напред, да ђацима прогазе мало пртине.

О лекарима и амбулантама се није ни сањало. То су они сурови услови, где природа најсуровије дели на слабије и оне који су спремни све да издрже.

Чедомиров деда Миљко имао је четири кћери и једног сина. И Чедин отац је био кренуо са планине да потражи лакши и бољи живот. Да је успео, детињство Чедомира Васиљевића и четворо друге, млађе и старије браће би, сигурно, било другачије. Бог зна, боље или горе!

Међутим, Чедомиров отац је почео да ради у милицији. Служио је скоро три године у Пожаревцу. Све је оставио и вратио се кући.

Није, каже, могао да издржи да живи у граду, а да се родитељи муче у планини. Остали су сами, јер су се три кћерке поудавале.

Морал једног схватања живота, традиционално васпитање да поштује родитеље, вратило га је у суров, али частан живот.

Осмогодишњу школу Чеда Васиљевић је наставио у Куршумлијској бањи. Био је већи и снажнији, али је сада до школе пешачио једанаест километара у једном и једанаест у другом правцу.

Ни три сата пешачења им није било довољно да стигну до школе. Стизали су мокри и прозебли. Боси и голи. Права сиротиња.

Када се све за тих осам година сабере, Чеда Васиљевић је за сведочанство о успешном завршетку осмог разреда ишао тачно на крај света. Препешачио је земљину куглу!

Али, шта даље? Још док је био петогодишњак, сећа се, деда Миљко би га често погледао:

"Тебе ћемо дати да изучиш за свештеника!"

Да ли је то била она истинска српска приврженост вери, када се вр-

Спирални тобоган, атракција којој је тешко одолети

хунски углед породице стицао тако што се нађе надарено дете да изучи боже књиге, "како се не би грешили у незнању кад су празници?"

Или је деда Миљко, сиромашан као црквени миш, гледао како да распореди пет унука. Ни за школовање једног немају, а сви сустижу, један другом до ушију.

Можда је све по мало утицало на такву одлуку деде да између пет унука изабере баш Чеду за тај свети позив.

Сведочанство је било ту и час је куцнуо. Али, успротивио се отац Родољуб. Лепо је и часно бити поп, али Богословија је била далеко у Призрену и Пећи. То је био једини, али непролазни разлог његовог противљења.

Чеду су уписали у Средњу техничку школу у Приштини. Приштина је, по рачуници оца, много ближа кући и то је довољно да човеку буде лакше, иако не долази кући.

Испало је, наравно, теже! Суров је био пут и ранијег и даљег школовања Чедe Васиљевића. Страшно суров.

По рођењу, он је био други син по реду. Старији брат се већ тада уписао у средњу школу, али није олакшао пут млађем. Сучен са бедом

у граду и без икаквог редовног издржавања, он се исписао из школе и остао код куће у Рашевцу.

Чеда је пошао у приштинску школу. На његову срећу, тада је по школама постојала школска пракса. Он се показао као сјајан практикант, и са занатлијама је врло брзо научио електричарски занат.

После школске наставе, суботом и недељом, он је са тим занатлијама одлазио да ради и тако је зарађивао за своје школовање.

То су године када је "неразвијено" Косово почело од Србијце да узима капом и шаком, да исисава сваку моћ.

Било је то време поплаве стипендија да се школује шиптарски прираштај, већи него у исламским земљама на истоку. По школама су били стални конкурси за стипендије.

Као изузетан ђак, Чедa Васиљевић је упао у такву једну групу. Његов породични социјални статус је био испод границе беде, његово учење задивљујуће, а било је неопходно, да се Власи не досете, да стипендију добије и по неко Српче. Бар као пример да се заките. Васиљевић је добио стипендију од неког гумарског погона предузећа из Косова Поља.

Веза Загреб - Приштина

Није престао да и после школе ради са електричарима. Добио је и стипендију, али то ни мало није изменило његов живот. Живео је још теже, јер је из Рашевца на школовање у Приштину довео Драгишу, годину дана млађег брата.

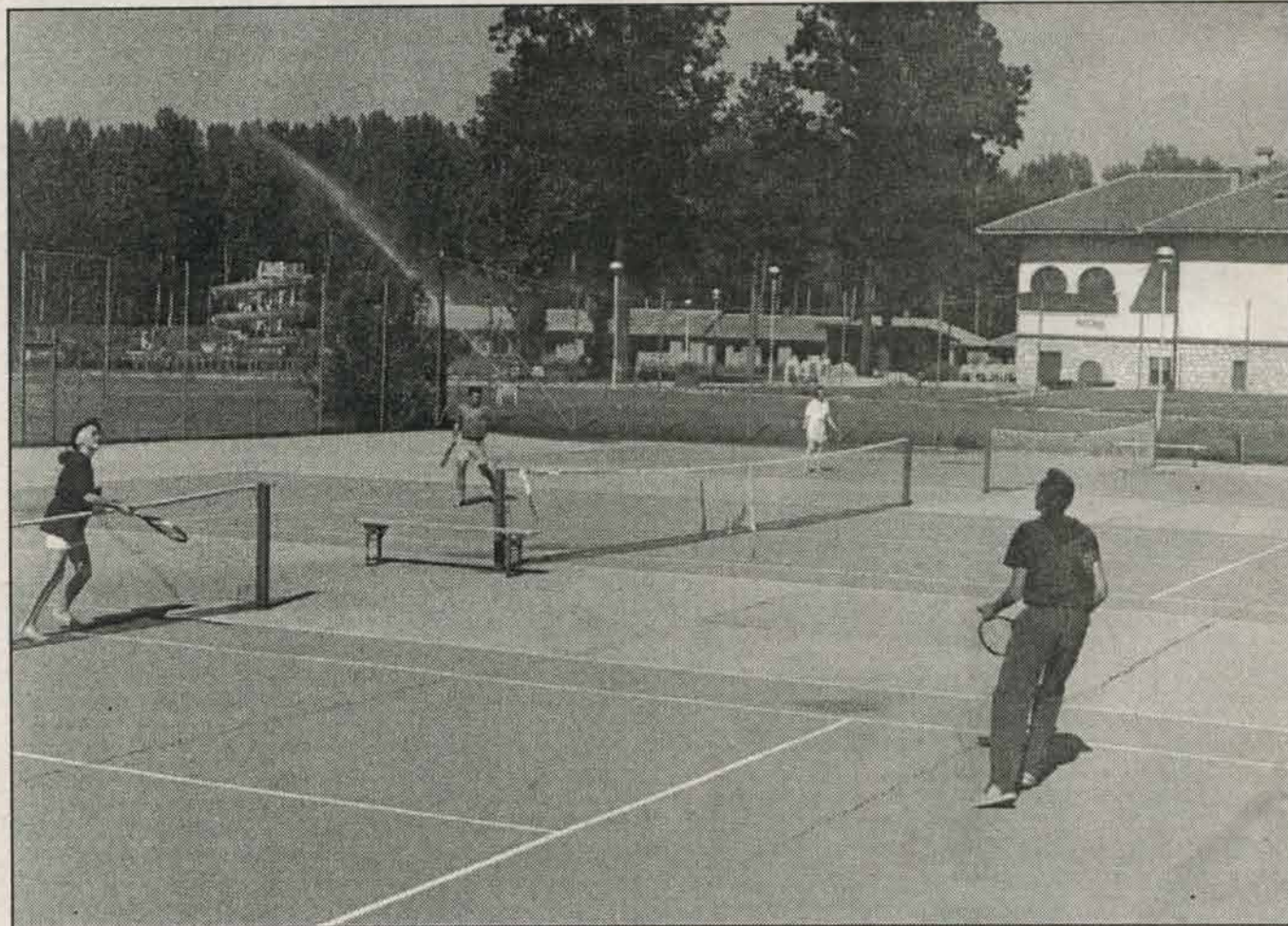
Брат је тако и завршио школу, али није имао среће да нађе посао, па је отишао на рад у Француску. Пре 23 године, трагично је изгубио живот на грађевини.

Затим је Чедa довео и школовао и другу браћу, по реду. Сви су завршили средње, па и више школе. Данас један ради у Приштини, двојица у Нишу.

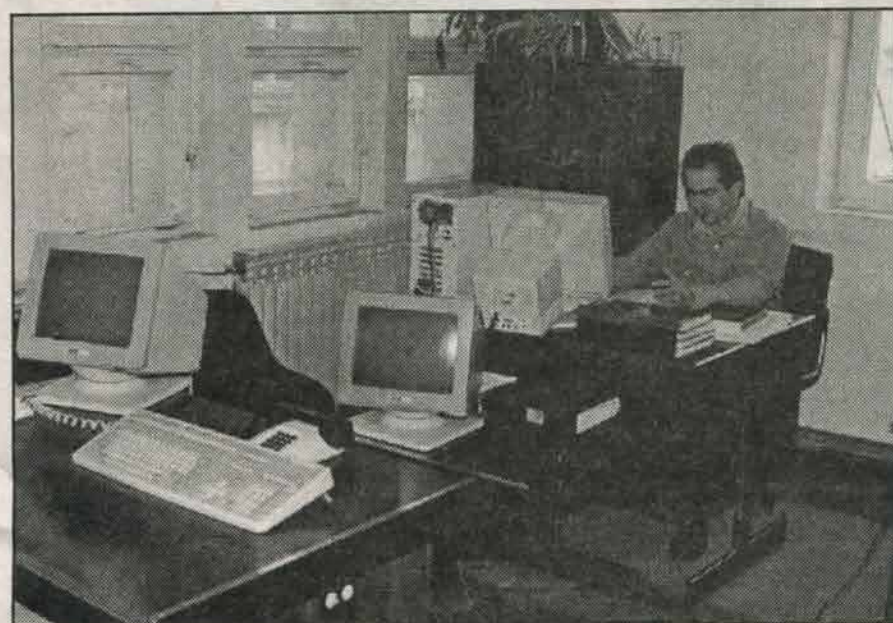
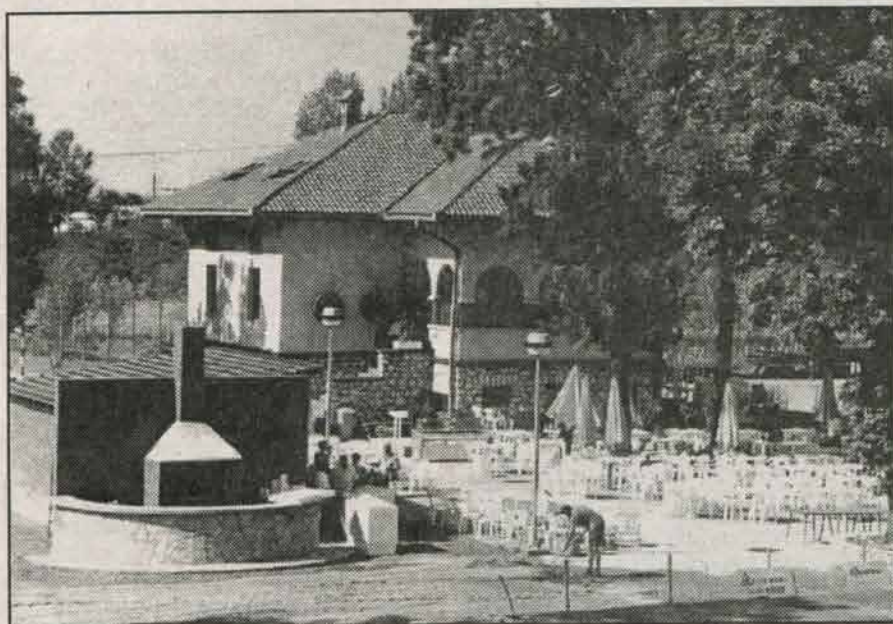
По завршетку средње школе, Чедa Васиљевић није могао одмах и за себе да обезбеди студије. Зграбио га је живот, или је то било обрнуто - ко би у том клупку борбе препознао нападача или жртву.

Имао је среће да се запосли и, посебно, да се ожени! Прва, школска љубав Радмила, док је био у војсци родила је првог, па одмах, док је студирао - и другог сина. Животна борба огранка Васиљевића добила је нове учеснике. Почеле су нове борбе. Екшнo!

Радио је свега две године. Било је

Рекреативни одмор на тениским теренима "Крeмановаче"

Без компјутерског система било би немогуће управљати центром величине "Крмановаче"

то сасвим довољно да интелигентан и прекаљен човек у младим годинама покаже колико је вредан, способан и марљив.

Добио је стипендију за студирање у Загребу. Откуда та релација Загреб - Приштина, ни њему самом тада није било јасно. Са данашње дистанце, после експлозије Косова, па Југославије, није никаква тајна да су постојале многе "специјалне" везе.

Прво запослење на Косову, Васиљевић је добио у загребачкој фирми "Браћа Краулић", доцније "Монтиг". Изабран је да уз стипендију у Загребу студира саобраћај.

Та радничка стипендија, "Титова", како су је тада звали, поплавила је шиптарске нараштаје на Косову. Та потпора је можда била довољна да се прилично комотно студира у Загребу, али Чеда Васиљевић је у Приштини имао супругу Радмилу и два сина, Срђана и Дејана. И браћа су се још школовала. Требало је чешће платити возну карту од Загреба до Приштине, и обићи младу, а бројну породицу.

И он је, после студија и учења, радио разне послове. Највише је таксирао по Загребу. Није му сметало што је то непознат и велики град. Дечак, који је пешачио по беспуњима планине, све друго доживљава као лакши посао. Рано стечена прекаљеност, према тешкоћама се односи упорно и лако.

Дипломирао је у року, како је било и предвиђено уговором. Вратио се на Косово и, као младог инжењера, већ после два месеца упутили су га на монтажање термоелектране "Неготино" на Вардару.

Српску мајку - уместо награде

У Македонији је у раду постигао добре резултате, па је, као млади инжењер добио поверење у "Хемтексу", у Скопљу. Младић, чијим годинама би више одговарао неки провод и необавезан живот, постао је прво технички руководилац, па технички директор. Потпуно се усавршио у пословима и добио ново градилиште у Обреновцу, пети блок термоелектране.

Био је то савремени објекат, високог значаја.

За две године, руководећи градилиштем од 1800 запослених радника, Васиљевић је термоелектрану довео до главне пробе. У раду је остварио врхунске резултате. У техничком смислу је унапредио систем заваривања.

Васиљевић је позван у Загреб на седницу главног радничког савета. Отишао је широкогруд и светла чеда. Надао се наградама и похвалама.

Овако је почело - мотел "Крсмановача" из времена пре великих инвестиција

На седници је инжењер, Хрват, скочио: "Ти рушиш, дећко, наше стандарде. Одступаш од наших норматива у раду, мајку ти српску...!"

Родом са старе границе, ученик у Приштини где се све захуктавало пред велику буру, студент у Загребу, где је својом урођеном бистрином могао да осети сваки подозриви и унакрсни поглед, Васиљевић је све те предзнаке широкогрудно одбацивао. Веровао је у себе, свој рад, вредноћу и поштење.

Сада му је одједном све пукло пред очима.

Увређена је мајка Даринка, која је откидала од уста да прехрани децицу. Даринка, која је пртила снег кроз планину. Све српске Даринке по збеговима и караулама што прте снег...

Први пут у животу, једна неслућена упорност, једна стамена воља, једна наслеђена жилавост, осетила је резигнацију. Страшно разочарење.

Инцидент је био само смишљена провокација, претходница нових подвала из Загреба. Када су радови почињали, обећавали су му да ће, када све заврши, добити стан у Београду. Била је то само превара, да би максимално искористили тог младог човека.

Чедомир Васиљевић је схватио да родољубиве приче из детињства нису из његовог времена и из његове државе. Почео је да трага за начином да се запосли у иностранству. Сав труд су, као по српској судбини од Обреновића, однеле воде Саве...

Међутим, на градилишту је упознао људе из шабачког "7 јула". Довозили су му за градилиште опрему из Чешке. Упознао је и генералног директора. Знајући целу причу, директор је позвао Васиљевића да га за-

посли као саобраћајног инжењера.

Прича о животу горе на Крсмановачи и са сетом се враћа на свој први долазак у Шабац.

"Дошао сам да видим и разговарам", каже. "Зауставим "вагена" да наточим гориво и питам једног старијег човека: какав је крај, какви су овде људи?"

"А што то питаш?" каже он.

"Тер хоћу овде да се настаним", кажем.

"Ти се, синко, шалиш", каже и угледа приштинску таблицу на колима. "Знаш шта", каже, "овде је народ отвореног срца. Кад су у праву, ако можеш да отрпиш да те отера у материну, а ти да се не наљутиш, ти дођи и живи овде са нама."

"И то ми се допало", каже Васиљевић уз смешак.

Дошао је и заиста су га примили отвореног срца. Као саобраћајни стручњак, у саобраћајном предузећу је добио стан. Постао је директор теретног саобраћаја. Васиљевић је, као никада раније, хтео да равном мером одговори на ту широкогрудност. Покренуо је пројекат међународног саобраћаја у "7 јула".

Ту је провео пуних једанаест година, радећи на разним местима, од директора теретног саобраћаја до генералног директора. За време док је руководио овим предузећем, оно је постало једна од најбољих фирми у Србији. Тада је, према неким показатељима Привредне коморе Југославије, како је објављено у њеном билтену - теретни међународни саобраћај "7 јула" био за 6,5 одсто бољи од транспортних предузећа из Умага у Истри, која су у то доба била појам и имала најмодернији возни парк.

У Шапцу су његови синови почели да се школују, најпре Срђан, па Дејан. Рођени су док је студирао, одрастали док је био по теренима, али су од мајке Радмиле, која је увек била са њима, примили патријархално васпитање.

Предузеће у ваздуху, управа под липом

Ни неки природни умор, ни лагодан положај, ни солидна материјална ситуација нису зауставили Васиљевића. Као да му је стално путовање по кишурини и вејавици планине судбина коју је понео из детињства, он је смело и кренуо даље.

Узајамне честитке двојице успешних -
Чедомир Васиљевић и Вељко Ружић, угоститељ

Наиме, тада је донет савезни закон о приватизацији и Васиљевић је одмах хтео да га примени у "7 јулу", али комунисти нису дозволили.

Васиљевићу је, као искусном стручњаку, било јасно да је тај покушај приватизације био последња шанса "7 јула". Када је предузеће, по Кардељевом систему, растурено на ОУР-е, видео је да ће све да пропадне. Још тада је Васиљевић био убеђен да је операција са ООУР-има намерно изведена да би се разбио друштвени капитал.

Савезни закон је дозволио приватизацију. Али, шта вреди закон, кад не дају комунисти. Не дају ни данас, па ништа!

Чедомир Васиљевић је са 24 радника изашао из "7 јула". Основао је приватно предузеће! Регистровао га по слову закона.

А доле у граду, где је данас мало царство пословних зграда "Југента", поседали су испод липе, као Јанко Веселиновић испод оне липе у Глоговцу!

Предузеће је било у ваздуху, дирекција испод дрвета!

Ко је поводио чивије из расушених тачкова комунистичких таљига?

Људи и њихове породице су имали неограничено поверење у способност Васиљевића, који се сместио у једну канцеларијцу два са два, са једним телефоном. Васиљевић је веровао у себе. У своје пријатеље по свету, стечене поштењем.

Њима је било интересантно посматрање - да ли ће Васиљевић успети. И шабачка чаршија је ишчекивала.

Почео је рат између човека и система. Пригајен и отворен. Подмукао и жесток, до коначне победе, или пораза. То је, у суштини, и верски рат, и траје док једна страна не буде уништена.

Шапчани су некада краљу из тачкова фијакера поводили чивије! Али, то је била шала народне довиљивости. Игра народног духа, која не мимоилази ни суверена.

И дух те чаршије је ишчекивао: шта ли ће сада урадити сој "старих граничара". Са комунистима се никада и нико није играо. Ту нема ни духа, ни шале. Хоће ли Васиљевић, смелошћу и вољом старих горштака, поводити чивије из расушених тачкова пропалих комунистичких таљига, као Шапчани из парадне краљеве кочије?

Нека се већ једном распадне те таљиге. Пола века су тандркале Шапцем, Поцерином, Мачвом и це-

Аутобуси предузећа "YUGEN TTT" представљају посебан понос ове фирме

лом земљом, остављајући за собом страшну беду, страх и пустош.

Под притиском времена, донели су Закон о приватизацији, дали Васиљевићу неколико столова, али су, сујетни и мргодни, чекали да се крваво освете.

Васиљевић је кренуо смело: од пословних пријатеља из Италије и Мађарске је одмах добио двадесет пет "сканија". Увезао је те друмске крстарице. Добио их је и поделио на "лизинг", када се за ту форму отплате није ни знало. Тако је настало 25 малих приватника. Већина њих су данас у Шапцу и околини угледне и солидне приватне фирме.

"Да су у "7 јулу" прихватили мој концепт приватизације, као што је закон омогућавао на папиру, настало би триста приватних предузећа са по педесетак радника, матична фирма би обједињавала само њихов рад", каже Васиљевић. "Мени данас нико не може да приговори да сам узео нешто друштвено. Можемо и данас прстом да покажемо тих неколико столова, које смо, са још неким ситницама, добили. Све смо то водили као 10 одсто друштвеног капитала, само зато, што је то било више формално, него материјално неопходно. Делећи судбину "Југента" у структури капитала, тих наводних 10 одсто друштвеног капитала је стотруку увећано. Не сарађујем са "7 јулом", јер знам те људе и пословање предузећа, па би испало да их искоришћавам. Али је штета за то предузеће и за те људе. Тамо сам оставио 1300 радника. Комунисти стално плаше раднике да ће, уколико се предузеће приватизује,

изгубити посао, што је апсолутна лаж. Не оснива приватник фирму да би отпуштао, него да би запошљавао раднике и ширио посао. Нека објасне народу како је "7 јули", од тих 1300 радника, данас спао на 600 радника. Јесу ли их приватници отпустили и отерали? И они што су остали, као да су отпуштени. Још горе: раде, а не примају плату. Вајкају се сироти људи и надају. Чему се надају? Неком новом "сјају" комунизма? Воде оно што се затекло. Немају пара да обнове возни парк. Како у том хаотичном стању да се надају? Како у том рожу да издрже конкуренцију приватника? Смелији су видели од мене и пошли тим путем. Отворили су приватне фирме и снашли се."

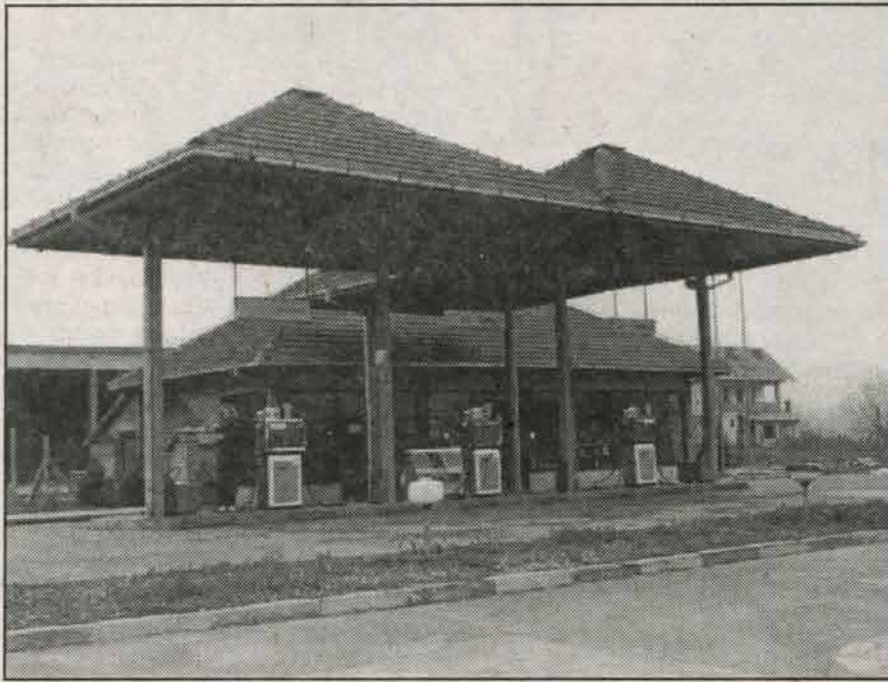
Шпијун са факсом

Али, после Осме седнице почели су страшни напади на њега.

У Шапцу је атмосфера постала страшна. Нису комунисти убијали, отимали и спроводили "добровољни откуп", да би после пола века само зато што се, ето, нешто мало заљубљало по свету, мирно гледали, како се враћа приватни капитал.

То ће оживети народ. А само удављен и опустошен народ може бити добар комунизму и комунистима. Зликовцу Брозу и сифилистичару Лењину. Папи и језуитима, белосветским терористима и интернационалним бригадама допова и шљама непознатог рода и порекла.

Интернационалне "везе", то је само њихова света надлежност.

Бензинска пумпа предузећа "YUGEN TTT"

Чеда Васиљевић је за своју фирму купио телефакс. Чуло се да је то неко чудо преко кога се директно дописује са капиталистима по свету. Када је то чуо председник шабачке општине, на седници Скупштине општине је плануо:

"Тога тамо да уапсите. Он нас овде тим справама у неко зло уводи!"

Оде Васиљевић код тог председника. Објашњава му да је то само савремени апарат за пословну комуникацију. Да је то пословно и рационално. Кад има телефакс, мирно и тихо му објашњава Васиљевић, не мора да иде у Француску и Италију да потписује уговор, него они уговор пошаљу тим телефаксом...

Председник шабачке општине скочи на Васиљевића. "Је ли", викну, "јел си ти мене нашао овде да лажеш? Мене?"

Васиљевић је излетео напоље, а за њим и пратња. Сталне сенке полиције.

Осумњичени је био пред хапшењем и пред затвором. Гракнула је "свесна" штампа. Осванули су наслови: "Фикрет Абдић у Зеници - Чеда Васиљевић у Шапцу!"

Наравно, Абдић је био на челу друштвеног предузећа, а Чеда Васиљевић је водио своју, приватну фирму. Али, ко у идеолошкој хајци мари што зец није курјак? Важно је гонити.

За две године пословања, "Југент" је отворио своја представништва од Љубљане и Марибора до Сарајева и Скопља. И полиција је имала своја "представништва".

Специјални агенти из тих градова пристизали су у Шабац и са до-

маћима вршили притисак на Васиљевића да затвори приватно предузеће. У Шапцу су за његовим примером почели многи да се "поводе" и да дижу главу. И то се као вирус ширило са краја на крај земље.

Кад ревизори ништа нису могли да открију, председник шабачке општине је рекао да Васиљевић мора да буде ухапшен, макар на три дана, "да се други опамете". Васиљевић му је поручио: "Ја сам чист. А, ако нападнете, одговорићу вам свим средствима".

Опет без ичега

Био је спреман да чуварима карауле раздешене комунистичке империје одговори, као деда Миљко чуварима караула раздешене отоманске империје!

И онда и сада, време је имало своју неумитну силу. У Шапцу је већ било три - четири приватне фирме, па је и Васиљевић постао слободнији у раду. Исплатило му се што није грамзиво покушавао да само он има приватно предузеће, него је помагао и охрабривао и друге да стану на ноге. Захваљујући његовом примеру са "Југентом", до данас је у Шапцу и околини основано најмање 1000 приватних предузећа.

За кратко време, основао је 63 агенције "Југента" по свету: у Русији, Јерменији, Белорусији, Украјини, Пољској, Чешкој... Временом су се они осамосталили. Постали су велики пословни људи, јаки приватници. Сви су остали и пријатељи и пословни партнери "Југента".

Фирма "Југент" је туристичко,

транспортно и трговинско предузеће. Сада је и градитељско и производно. За време санкција, захваљујући Васиљевићевим везама, преко "Југента" је из Русије и са истока овде дошло више од 5000 туриста. Летовали су од Игала од Улциња.

Сарађивао је са Шпанијом, Француском, а у зимском туризму са Шведском и Пољском. Грци су преко "Југента" зимовали у Чешкој.

У трговини је "Југент" био генерални заступник "Пежоа" у Југославији. Само за годину дана, продали су више од хиљаду "пежоа". Имали су агенцију код "25 маја" и на Бежанијској коси. Кроз трговачку мрежу недељно је увожено по десетак камиона "Канди" машина.

У саобраћају је отворен огроман посао. "Југент" је имао шпедицију са 60 агенција. Месечно су товарили из света и за свет по четири и по хиљаде камиона.

Али, тада се распала Југославија. Да се то није десило, "Југент" би био јачи од два "Генекса" заједно.

Србима као да је било суђено да, код распада једне творевине, плате опет цену, коју су платили када је стварана. Чеди Васиљевићу је у отцепљеним републикама остао огроман капитал.

У Загребу му је пропао пословни простор. Пропао му је пословни простор и у Марибору, Горици, Копру, Љубљани, Броду, Осјеку, Сарајеву и Македонији. У Македонији је на брзину направио своју фирму, али никаквог утицаја нема, јер је то друга држава.

Кад се све легитимично сабере, преко пет милиона марака је Васиљевићу пропало само у тим пословним просторима. Уложени труд, друге инвестиције, очекивана добит - све се то и не рачуна. Био је пред просјачким штапом.

Тамо где су српског мајора живог потковали

Одједном је био искључен из свега. Видео је своју коначну пропаст. Опет је судбина додирнула онај непомирљиви ген предака.

Како трговати, када смо постали концентрациони логор злочинаца? Како доводити туристе, када смо обележени као злочинци какве свет није видео? Како се бавити саобраћајем, када су сви путеви на небу и земљи према Србији затворени?

Само изузетни људи, уз Божју помоћ и срећу, могу да остану здраве памети и да имају снаге да покушају поново.

Чеда Васиљевић се окренуо производњи. "Југент" је изградио прву малу фабрику за производњу рештастких носача. Увезао је машине

из Италије и производио је по 200 тона носача.

Унапређивали су и ширили ту производњу и данас "Југент" производи 1000 тона месечно. Значи: 100 километара решетке дневно. Трака - таман од Шапца до Београда.

Гредице извозе за Русију, а уговором је предвиђено да Руси доносе гвожђе: исти брод донесе гвожђе, а врати металне гредице.

Ових дана су отворили сарадњу са Републиком Српском, где је, због обнове грађевина, потребан велики број тих гредица.

Док су трајале санкције, најзначајнији посао је био увоз мини пиваре и производња пива. То је једина пивара чешког пива у Југославији. А чешко пиво је и званично најквалитетније пиво на свету.

Васиљевић се стара да његова производња буде на чешком нивоу. Увози хмељ и слад, и производ је апсолутно исти.

Ових дана, "Југент" је потписао уговор да их Чешка кредитира са сумом од седам милиона марака за увоз велике пиваре. Она ће производити 30 хиљада литара дневно, што је 50 хиљада лименки.

То ће бити најквалитетније пиво у земљи. Сада Васиљевић пивом снабдева само ексклузивне ресторане у Београду и по туристичким центрима.

"Овде, где седимо", каже Васи-

љевић док разговарамо на Крсмановачи, "биће туристички центар, каквог нема у земљи."

Ту је некада била вила Добре Крсмановића, у народу званог "мајор Добра".

Камену вилу опасивало је 200 хектара равнице. Од дворишта према истоку је почињао топољак. Ту је мајор Добра узгајао 200 тркачких коња најбоље пасмине.

Односили су његови тркачи награде на европским хиподромима. Највећи узгајивачи света су долазили и куповали крвну ждребад. Кажу да неке енглеске штале још чувају лозу те пасмине. Био је мајор Добра белег и понос краја. Символ и изданак богате Мачве...

А онда су дошли комунисти. Слушао сам приче да су у својој изопачености и мржњи, мајор Добру потковали живог. Ако је то непотврђена прича о свирепости, сасвим је поуздано да су мајор Добру Крсмановића убили комунисти као богаташа и "кулака".

Наследници су растерани, имање разграбљено за "колхоз". Вила је запустела. Коњи поклани.

"Југент" је вилу откупио као русевину. Много пара је потрошено да би добила исти изглед и стари сјај. Остала имовина је остала у "Агро-комплексу", док се колхози, сасвим ускоро, не распаду.

На том имању, због проклетства, никада ништа није просијало. Са

прозора обновљене виле у даљини, преко равнице, види се чудовиште "шећеране". Чудовиште комунизма од бетона са неким "олтарима" нагрдило је равницу. Плаши људе и птице у пољу.

То је горка "шећерана" комунизма! Грађевина једног идиотизма. Никле су такве "шећеране" по целој јадној Србији. Шабачка је, бар, на грбачи народа, вратила део кредита за ту "шећерану", али у другим крајевима земље отплата дуга тек чека народ. Како да отплате кредит за изградњу фабрике, која прави страшне губитке?

И ментално заостали људи знају да се у свету јефтин шећер добија од шећерне трске. Ту конкуренције нема.

Али, комунисти су хтели "шећеране"! Никада нико од њих, као и за све катастрофалне промашаје, није обешен. Доживели смо још да се бусају у груди. Хоће још да нас пљачкају и убијају. Зар им је мало било?! Код њих су и "шећеране" горке као пелин.

Како је Богатић постао Сиромашћ

Вили на Крсмановачи је Чедо Васиљевић вратио старо име. У враћању старог сјаја, подигао је најлепши пливачки базен, какав нема ни Београд.

У облику слова "Г", додирују се

Летња башта Шабачке пивнице Чедомира Васиљевића

два пливачка базена, величине довољне за олимпијска такмичења. До њих, базен за децу и непливаче. Између њих, испод мостића од дрвета, као испод славолука, ради шанк! Ту је тобоган за децу. Све у плочицама и мермеру. Посебно је плаћено да се дође до сливних вода и да се оне одеље од изворских. Око базена, башта ресторана. По травњацима, који као да су пренети из Енглеске, дрвени, у народном стилу, изграђени сунчаници и хладњаци са клупама. На све четири стране озидани роштиљ. Све за госта: може месо и од куће да се донесе и припреми ручак о свом трошку, ако су вам велике, иначе врло ниске, цене у ресторану. Свуда ред и коректност. Девојке круже између купача. Осмежују се и доносе наручено.

До базена је урађено пет тениских игралишта. Има и игралишта за рукомет, кошарку и одбојку.

Испред виле, испод топољака, подигнути су бунгалови. Они затварају видик једне бајке у стварности.

Тридесет бунгалова, који се управо завршавају, имаће 106 лежајева за издавање. Све то на стотинак метара од табле на којој пише: "Шабац."

У плану је изградња фудбалског игралишта и игралишта за мини голф. И, што је још значајније, ту су термалне воде на дубини од седа-

мдесет метара. Ако тај пројекат успе, то ће бити најатрактивнији рекреативно-туристички центар!

Када је закорачио у двориште, питали су га како сме да уђе унутра. Била је то зграда - утвара. Рушевина са змијама и слепим мишевима у катанцима.

После обнове, питају опет Васиљевића: "А што се ти не преселиш у тај дворца?"

"Не! Није то моје! Друга рука је то подизала", објашњава он.

Младост купача је оживела то, донедавно, двориште страве. Судбина је затворила круг. Један српски домаћински сјај пресекала је једна убилачка идеологија сатаниста. И све се, опет, вратило на почетак.

Васиљевић је ту само посредовао.

На отварање тог центра позвао је попове, Шешеља и радикале, родбину и пријатеље. Народ се окупио сам. Молитвама и освећењем, сатанисти су коначно истерани са Крмановаче!

Само још да Бог пусти термалне изворе! Купаће се народ луксузније него у аустријским бањама пре рата. Већ сада ће ту нићи нова, најлепша фабрика на свету: Ружичњак!

Околу у пољу ће подићи стакленик за руже. Фабрику цвећа! То сигурно неће пропасти као "шећерана" од 100 милиона долара.

Шапчанима је остало још 24 ми-

лиона долара неотплаћеног дуга за ту фабрику. Пожаревљани нису отплатили ништа. Код њих је још горе, али свеједно је то са становишта Србије и српског народа.

Време је, ваљда, да се зауставе и никада више не дижу своје вавилоне пропасти. Раније је то бранила чизма диктатора и тортура. Невиђена тортура. Сада народ може да гласа. Може да превазиђе тај стари страх и да схвати да су старе лажи потрошене, макар их нудили нови комунисти и неокомунисти! Разлика ту нема никакве.

Патриотска идеја и национални интерес! Шта је ту нејасно? Не ради ваљда, Енглеска за рачун Француске? Ради за своју државу и народ.

Пре последњег сусрета са Чедом Васиљевићем разговарао сам у Мачви са Миодрагом Којом Васићем и са још неким младим домаћинима о Мачви и о људима. Слегали су ратменима.

Комунисти су нас, каже, уништили. Зар ми да спаднемо на просјачки штап? Како општина Богатић да спадне у ред неразвијених општина Србије?!

Није име "Богатић" наденуто ва рошици сиромаштва. Само комунисти су могли Богатић да претворе у "Сиромашћу"! Или нека иду комунисти, или нека промене Богатићу име.

Чешко пиво у Србији - пивница Чедомира Васиљевића у Шапцу је најпосећеније место у граду

Хектар жита - бокс цигара

Миодраг Која Васић из Глушаца је окретан и способан домаћин. Млад човек, који је, и, поред свега, будућност везао за домаћинство у Глушцима. Стање познаје из прве руке. Са лица места.

"Никад горе није било", каже он. Било је, али кад су спроводили "нарез" и "добровољни откуп". Али, људи су се тада надали да ће комунизам да протутњи. Комунисти су по селима лагали да је то "привремена мера" револуције. Лагали су да ће уништити само "кулаке". И народ је прежалио "кулаке".

"Уништили су они и средњаке", каже Васић. "Уништили су све. Ко је створио оволику сеоску сиротињу? Ако идеш" каже, "код Чеде, окрени га мало да се по Мачви позабави овом нашом муком. Јак је он ко земља! Паметан човек. Способан. Све му иде. Само он може да учини да и ми постанемо "Југент". Може да нас спасе!"

И, дошао је разговор са Чедом Васиљевићем и до пољопривреде. А о чему се другом и пречем у овој равници и може разговарати?

"Мачва је лепа невеста", писао је још Јанко Веселиновић. "Лепа и богата. Из жита из кукуруза, из свега што рађа, гују за реп не можеш извући!"

Шуме се плаве. "Све роди, јашта. Јако! Роди, их, наопако!" - Мачвани као да дописују Јанка Веселиновића.

Роди, али нема вајде! Раније су комунисти отимали. Сада све затру маказама цена. Кило пшенице је било 28 пара. Шест швапских пфенинга. Плаћа се у три рате. Другу и трећу поједе девалвација. Хектар жита - бокс цигара.

Мачвани су то доживели када је усташки диктатор Броз већ давно црско, или се таквим начином, свеједно! Изгледа и да није баш свеједно. Добровољни откуп је још ту! Онда мора да је и усташки поглавник ту! Јакако! Ту је, јако!

Покушавајући да се и у разговору са тим мукама нашалим, питам Чеду, имитирајући мало Мачване: "А шта ти Чедо, јако, мислиш о овим селима и људима? Где је ту, јако, Мачва? Шта би ти, болан, урадио да и ми угледамо лица Божјег?"

Васиљевић поскочи као убоден иглом. Гледао ме је као да не зна одакле да почне. Да псује или да благовести. Да се жести или да благосиља.

"Уредио бих..." Као да му мисли претичу једна другу, немоћан да их среди и изабере јачу. "Урадио бих све наопако од комуниста! Они су спровели геноцид и над Мачвом и над Мачванима! Никада не бих урадио оно, што су они урадили!"

Даље је, као и увек, стишано и разложно износио и невоље и решења.

Прво би, прича, спојио Мачву и Семберију. Исту српску равницу на две обале. Али, може равница да буде и три пута већа и сто пута плоднија, комунисти би и то уништили.

Њихова визија, каже, уништења села је последица њихове болесничке идеје о железарама. О металским гигантима и пролетерима. Они хоће пролетере. Неће српског домаћина. Мрзе га и сатиру. Српски домаћин је инокосан. Независан. Независно и слободно мисли.

Њима су потребни робови у платненим блузама. Качкет на глави, порција на куку и певај о "љубичици белој." И "плавој", још јаче.

Домаћина српског су прогласили штеточином. Најбољег су живог потковали. Најрасније ергеле предали кланицама.

У турском ропству, Србин није смео јахати на коњу. Нема рајетин толико права и части. Нема право на толику част. Могао је "рајетин" царским друмом јахати само на кобили. Комунисти нису дозволили ни кобилу!

Што је већи домаћин, то је за њих већа "штеточина". Народни "непријатељ" и "кулак"! Тамо у јаругу, па убиј пса "кулачког". Док стрељачки строј попуши по цигару, "кулак" је

Спој лепог и корисног - казани за производњу пива као украс Шабачке пивнице

Посебна делатност предузећа "YUGEN TTT" је производња грађевинских елемената. Развијена је сопствена технологија производње ферт-гредица

морао сам да ископа себи гроб. Т неће, ваљда, они таквом "зликотцу да копају гроб?!

Видимо и чујемо да опет, када је тај систем на отпаду историје, српске домаћине, оне што у себи носе најлепше одгајен српски патриотски дух, зову штеточинама и зликотцима. Као да има српског домаћина, без тог патриотизма и без тог духа. Како неко, уопште, може бити српски домаћин, ако безгранично не воли Србију?!

"Сељаку бих отворио све границе"...

Кратка је и, истовремено, дуга прича о пропасти, од српског духа до цена. Болна је, свакако. Нема српског домаћина, ако он није слободан. Није слободан, ако му нису слободна поља и беришет. Ако слободан човек не иде на слободно тржиште.

Невероватно је да држава одреди откупне цене житу и да се жито продаје по тој, одређеној цени. Држава може и треба да донесе само гарантовану цену, цену за државне резерве и магацине. Оно, што му она гарантује, ако не буде и уколико не буде продао на слободном тржишту. Не може држава да одреди цене, а затвори слободно тржиште.

"То је нови добровољни откуп", плануо је Васиљевић, "Где то има?"

По Васиљевићу и по програму радикала, сасвим је на свом месту да један Француз дође у мачванско село и код домаћина купи камион жита. Или ће да дотера и да за жито трампи камион вештачког ђубрива. Отуда ђубриво, одавде жито!

Могу сељак, или група њих, уједињени на неки начин, у некој асоцијацији, сами да извезе и жито и све остало. Ако држава цени да има неку штету, нека одреди некакве, нормалне дажбине и царине. Али, ако заштићује робу, коју је сврстала у неку врсту националног приоритета, онда нека плати разлику у цени. Сељак не сме да изгуби!

У садашњој пракси, сељак не може да извезе жито, држава одређује једину цену, а монополисани појединци добију право да извезу туђу муку и наплате туђи зној.

У снабдевању семеном и, посебно, вештачким ђубривом влада још гори монопол. Сељак мора да плаћа ђубриво пропалим комунистичким фирмама три до четири пута скупље, него што је цена ђубрива на европској пијаци.

Ђубриво неколико пута скупље, пшеница неколико пута јефтинија!

"Сељаку бих отворио све границе", каже Васиљевић. "И да извезе и да увезе. Апсолутну слободу у пољопривреди!"

У сточарству - исти принципи. Наш народ је љубитељ стоке. Сељак устаје и одлази ујутру у шталу. Помилује јагње, помилује теле, као да су деца.

Ако се српском сељаку омогући да оствари рачуницу, сточни фонд би представљао право богатство ове земље.

Држава има у свему функцију само да помогне и ништа више. Морала би да се постара да организује прераду онога што сељак произведе. А не: сељак однегује и одгаји, посеје, произведе и обере, а онда се све то прогласи за "сировине". То умањује и цену сељачком производу и богатство држави. Зна се како у свету пролазе произвођачи сировина!

У савременим производњама се од пшенице прави хиљаду разних производа, а наш сељак мора са њом да храни стоку, јер је откуп пљачка. Бар нека је стока поједе. Од кукуруза се у свету данас прави неколико стотина производа. Од млека - хиљаде врста сирева, а млеко се нашим сељацима не исплаћује. Сипају га свињама.

Дуг би био списак свих трагичних примера. Али, и поменути су довољни. А последице... Бежи омладина из села, тражи рачуницу изван свог поседа. Тражи лакши на-

чин зараде и живота. Сељаци су сада преварени део човечанства.

"Замисли да ова Мачва има овде ту технологију прераде. Млади би још из градова појурили да се запосле. Не би нико нормалан мрдно одавде", каже Васиљевић. "Ако нама, радикалима Мачвани укажу поверење на изборима, видеће шта ће бити. Мачва ће бити оно што је била. Оно што јој је Бог дао да буде. Отклонићемо неправду према земљи, која нас храни. Скинућемо тај грех, да нас земља не куне!"

Сада "Југент" запошљава 200 радника. Има и 20 агенција широм земље. Мачванска производња је Васиљевићу и интерес и емоција. О трговини, саобраћају и туризму прича пословно. О пољопривреди са посебном топлином, као о нечему што носи у себи без остатка.

Али, све је повезано са изборима. Ту све почиње и све се завршава. Ту су нож и погача. Узалудне су добре намере и сентименти. Неопходна је промена закона и системских решења, како би се створили добри услови за такве намере. А законе гласају посланици.

Не само да постојећи систем управе не штити село и сељака, него не штити ни радника, ни власника капитала. Штити само своју оли-

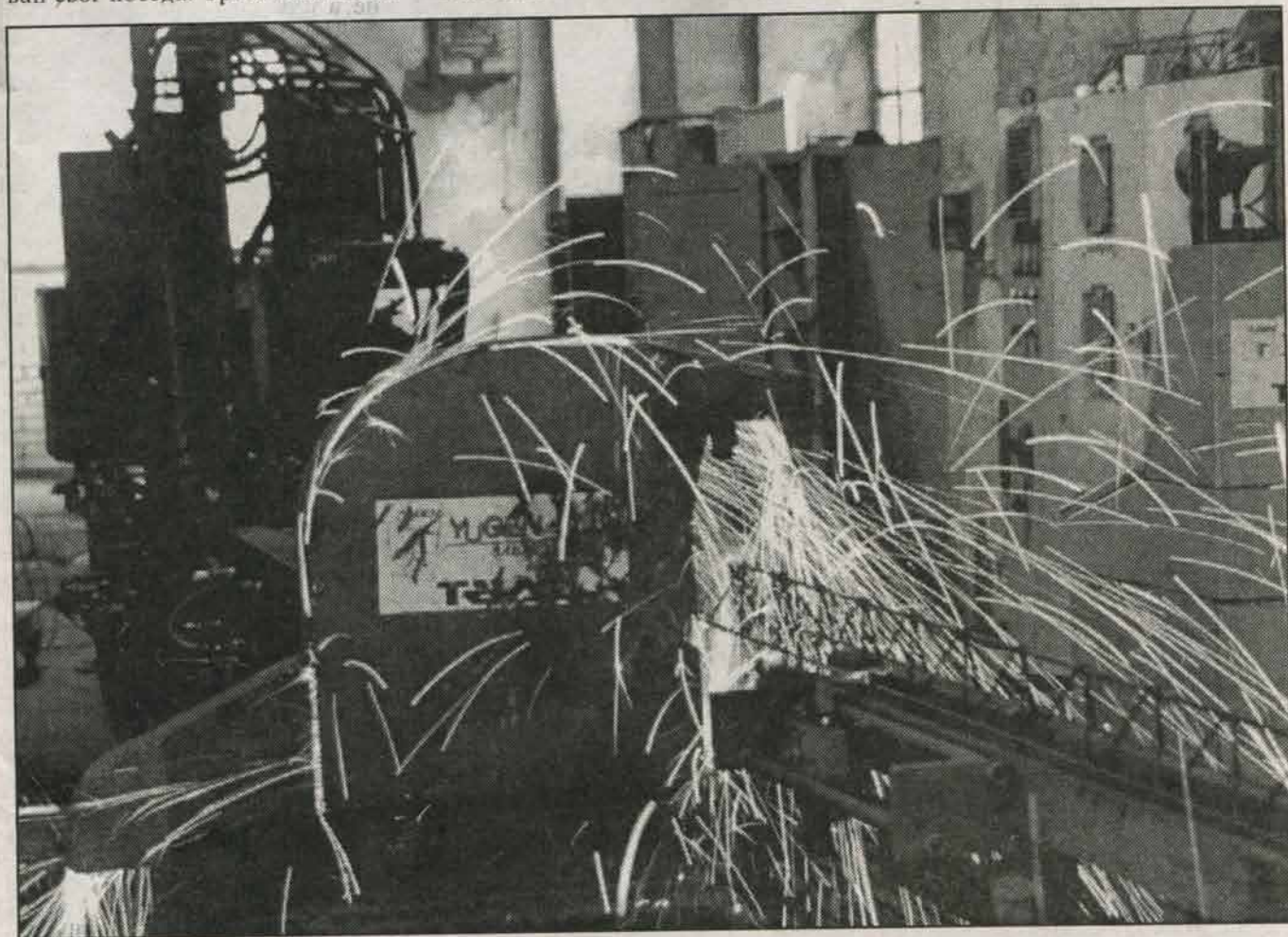
гархију на власти. У таквим условима, никоме није лако.

Без права на грешку

Крупни приватници и власници капитала суочавају се са проблемом да им долазе људи, обуче се у маркетингу и онда дају отказе. Отварају своје радње. Свуда у свету је немогуће да вас напусти стручњак којег школујете. Он, једноставно, не може да добије дозволу да отвори своје предузеће. Не може, чак, ни да се на тим осетљивим пословима од две до седам година запосли у некој другој фирми. Сматра се да је у претходној сазнао пословне тајне, које користи.

Све су то важни услови за здраву, жестоку, али честиту конкуренцију у пословању. Ова управа и не размишља на тај начин, а камо ли да још припреми и изгласа решења. Тако је од власника имања до власника капитала. Од пореског обвезника до радника и синдиката.

У "Југенту", по тим принципима су и плате и расподела добити. Увећањем капитала, сваки деоничар је богатији. У данашње време, кад се плате не примају, није страшно, ако плате закасне. Важно је да се ис-

Аутоматска обрада арматуре за ферт-гредице

плаћују. То закашњење, и кад дође некада до њега, настаје због системских и банкарских тешкоћа.

У целини посматрано, држава тоне. То се у свету послова осећа по свему. "Југент" је прошле године имао више захтева за пивом, него ове. Јасно је, кажу, да је пала куповна моћ људи.

Све је мање услова и за неку нормалну обнову производње. Новог капитала и улагања у народу више нема. Радници, да би преживели, баве се споредним пословима. Многи су постали ситни шверцери.

Како те људе сада вратити у рад и фабрику? За протеклих три или пет година, многи су изгубили радне навике. Поверење су изгубили сви.

Стручњаци у производњи су проблем за себе. Многи су побегли чак на Нови Зеланд и у Аустралију. Да би се почело и да би се створила основа за нормалан почетак, мора доћи до промене система!

Промена, али каква? Који то програм обезбеђује? Опредељење није ни једноставно, ни лако. Прво, земља и народ су притерани до дуvara. Привреда нема кондицију за још један погрешни покушај. Преокрет мора бити погодан и то свом жестином, као из тона.

Међутим, народ је заглашен галамом пропаганде. Лажу га и наговарају и комунисти и неокомунисти. Зову га у "Европу", као да је народ стадо оваца, које ће они претерати преко границе у оазу рајске испаше.

Најгрозније обмане су приче о некаквој страниј помоћи, која је већ на Хоргошу и Келебији. Чекају само да их народ гласа, па ће њихове белосветске газде сручити небројено благо.

Знају Срби, наравно, да је бесплатан сир само у мишоловци и нигде више. Интерес је суштина односа данашњег света. Новац, то је њихова религија.

И ту нема љубави ни за рођену децу. На примеру "Југента" смо видели како се са светом сарађује. Поштено, честито, али уз обострани интерес. Способност је ту кључна, а не емоције. Све друго су будалаштине, или смишљене пропагандне лажи.

Радикали ће по свету, као и у случају Чедо Васиљевића, пословати са онима, који су за то спремни. Али, наша земља се мора оспособити за равноправно пословање.

Она не може и не сме бити сировинска база. Шта смо друго били Словенцима, па и Хрватима у бившој Југославији? Откупљивали су малине из мионичког краја, а враћали нам их као екстра сокове, по 100 пута већим ценама. Куповали су кромпир по Чачку и извозили га у "финој" амбалажи или изрезан за "помфрит".

Куповали грожђе са осунчаних брегова Србије и односили светске награде са вином од њега. Одакле њима вино? Одакле им грожђе са шећером за много малигана? То не расте на њиховој кишурици!

Одакле све то? Па из Србије! Из сировинске базе!

Србија је била сировинска база. Има Србија грожђе, као бедни, колонијални континенти зачине.

Пробали смо и искусили ту улогу сировинске базе. Интернационалне бригаде ће продати и српску децу да се подворе белосветским лопужама, својим газдама у центрима моћи.

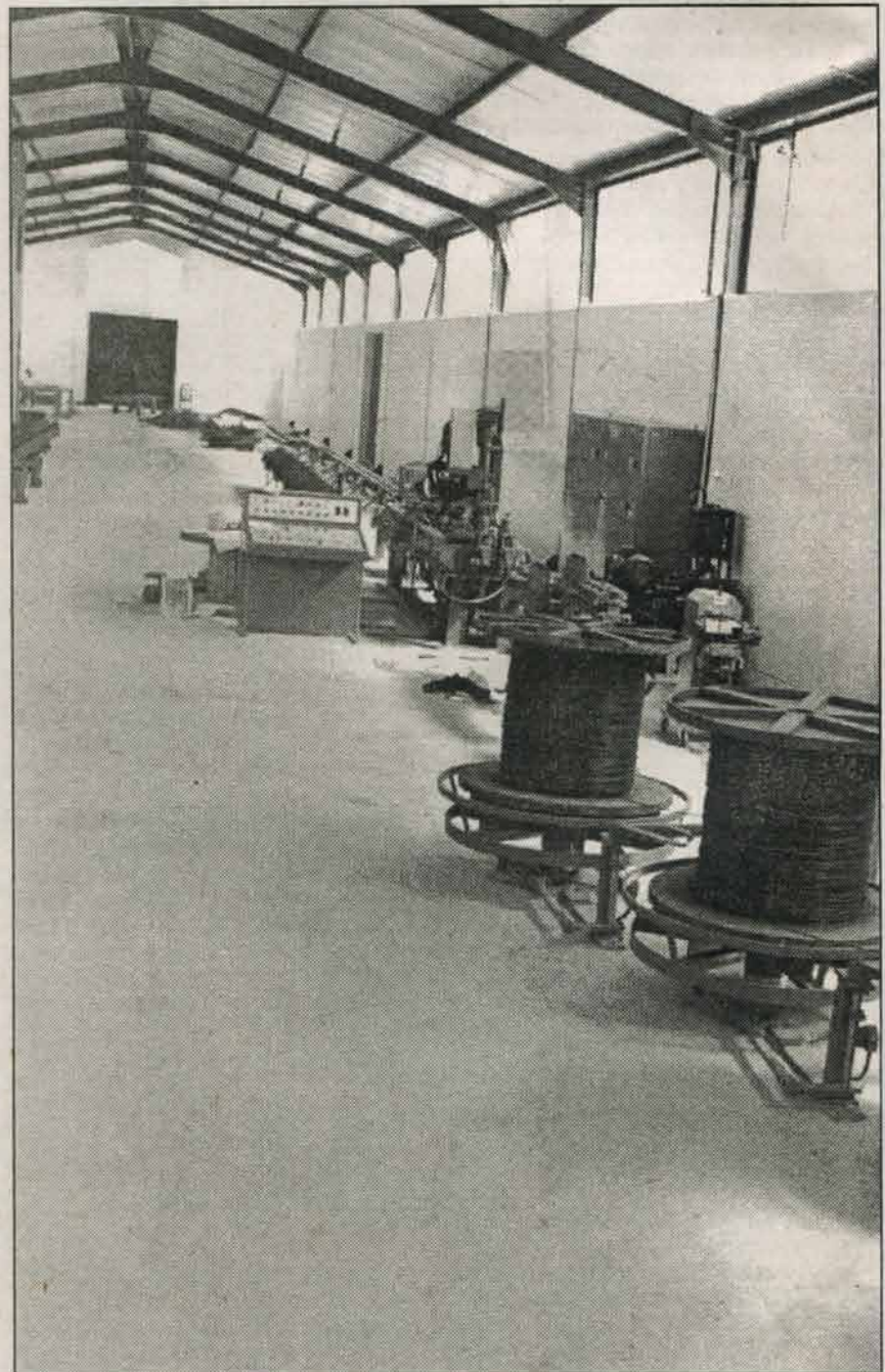
Зато се Србија мора системски и

на сваки други начин оспособити за однос: интерес према интересу. Сарадња је то по суштини, само ако је на равне части. Ако су партнери у слободној размени са једнаким условима. Све друго је плачка народа од домаће и стране мафије, свеједно!

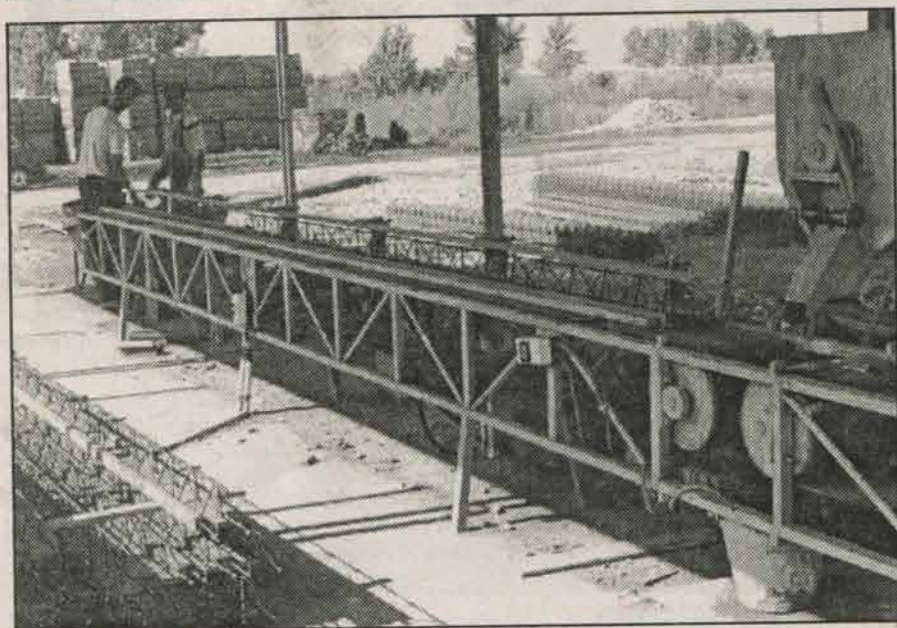
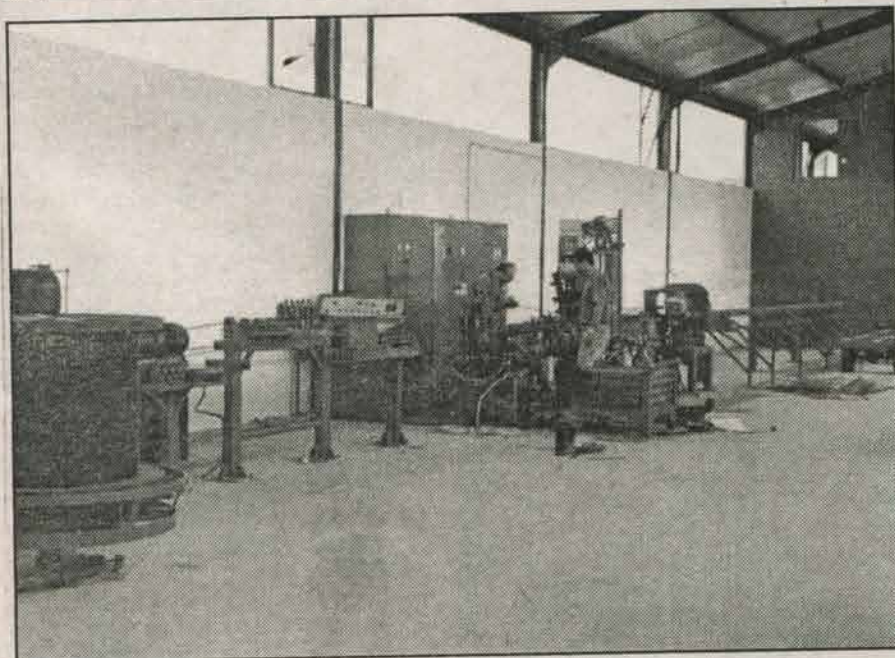
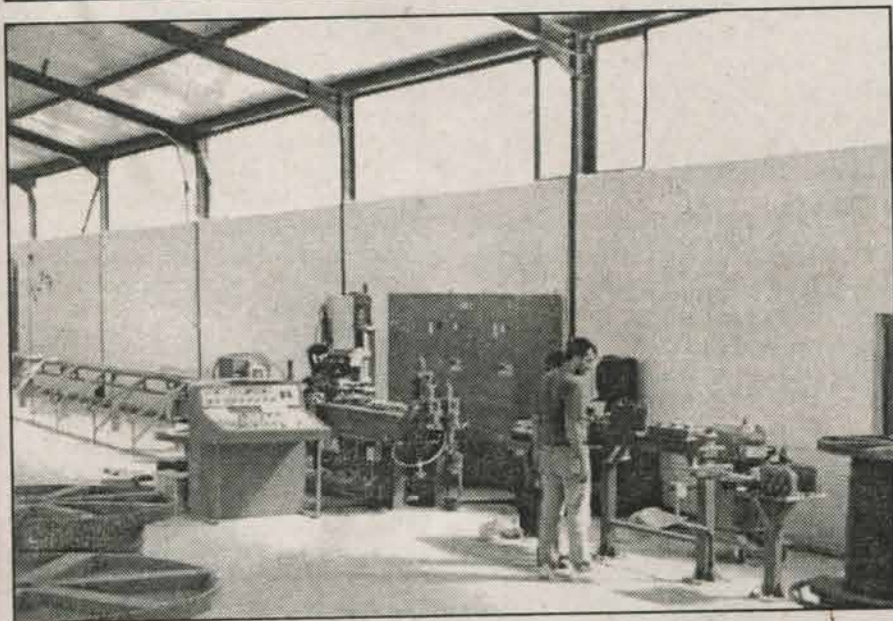
"Ово је моја странка!"

Радикали имају свој програм у 100 тачака. Уместо халабуке фразама и разним обећањима, они су одштампали програм и деле га народу.

Уместо скупих телевизијских сп-

Ферт-гредице се производе у модерним погонима, у савршеним условима за раднике

Детаљи из процеса производње ферт-гредица

отова, ту је програм, скромно, али пристојно одштампан. Ко је искрено забринут и одговоран пред собом и својом децом, тај ће прочитати.

Многи, који прочитају програм, урадиће исто што и Чеда Васиљевић, који никада није ни намеравао да се меша у странке и политику.

Можемо срести око себе убоге људе. Опхрвани бедом живота, немају воље ни за какву политику. Али, можемо срести пословне људе, приватнике у замаху, који, такође, кажу: "Нас политика не занима". Ретки су људи на овом свету, којима је политика посебна страст. Али, политика је данас пут до нашег опстанка.

Неки су стекли неки иметак и сада са комоцијом обезбеђеног човека кажу, "па нас то не интересује."

Рано птица запева. Све то могу да изгубе преко ноћи. Једним револуционарним потезом комуниста или неокомуниста. Таквог искуства бар имамо на претек. Нико живи није сигуран ни за себе, ни за свој иметак под њиховим условима.

"Када сам изашао из "7 јула" и постао приватник", прича Чеда Васиљевић, "био сам опседнут својом пословном идејом. Мало смо сви ми знали и о вишепартијском систему и о свему што прати демократске токове. Читао сам о свему томе, али, то је, ипак, мало! Почеле су да ме опседају политичке странке. Имао сам седам страначких посета и понуда за кратко време. Највише из Нове демократије. Долазили су чешће да се распитују како сам организовао приватно предузеће. У то време се на политичкој сцени снажније појавио и Војислав Шешељ, али нисам много знао о његовим идејама. Знао сам да је био дисидент, али ништа сем тога. Дошао је код мене један пријатељ и питао ме да се учланим у Српску радикалну странку. Замолио сам га да ми донесе страначки програм. После два дана, дошао је заједно са доктором Шешељем и донео ми програм. Разговарали смо, и они су отишли. Читао сам тај програм, и, када сам видео како је то урађено, посебно када сам прочитао како радикали предлажу приватизацију, а бар се у то разумем, јер сам се на томе пекао, ја даље нисам имао потребе ни да читам. У приватизацији је кључ, готово, свега. Тај однос је кључан. И рекао сам тада себи: "Е, ово је моја странка!" Звао сам човека и обавестио га да ми се програм радикала свиђа. И тако сам, пре шест година, постао члан. Наравно, после сам ближе упознао и Шешеља и његов рад. То је стварно човек који је потребан овој држави. Човек који може да поведе српски народ. Ако до тога не дође, страшно се бојим да

смо се и ја и други узалудно мучили и да нећемо имати шта, осим беде и ропства, да оставимо својој деци. Мртве ће нас проклињати. Ако српски радикали не преузму власт и не зауставе овај рулет, бојим се да је све готово."

Чедомир Чеда Васиљевић је већ једном победио на изборима 1992. године и постао савезни посланик. Тада је примењиван пропорционални изборни систем, али са више изборних јединица.

Свој мандат је Васиљевић поштено одрадио. Био је један од најгилнијих председника одбора у скупштини. Борили су се радикали тада да се промени стање у овој земљи. Онда су дошли у сукоб са Ра-

доманом Божовићем и одлучили да напусте све функције. Како народ не би могао да види шта ко брани и заступа и процени ко је у праву, владајући социјалисти су укинули телевизијске преносе скупштинских заседања. Радикали су постали прогнаници.

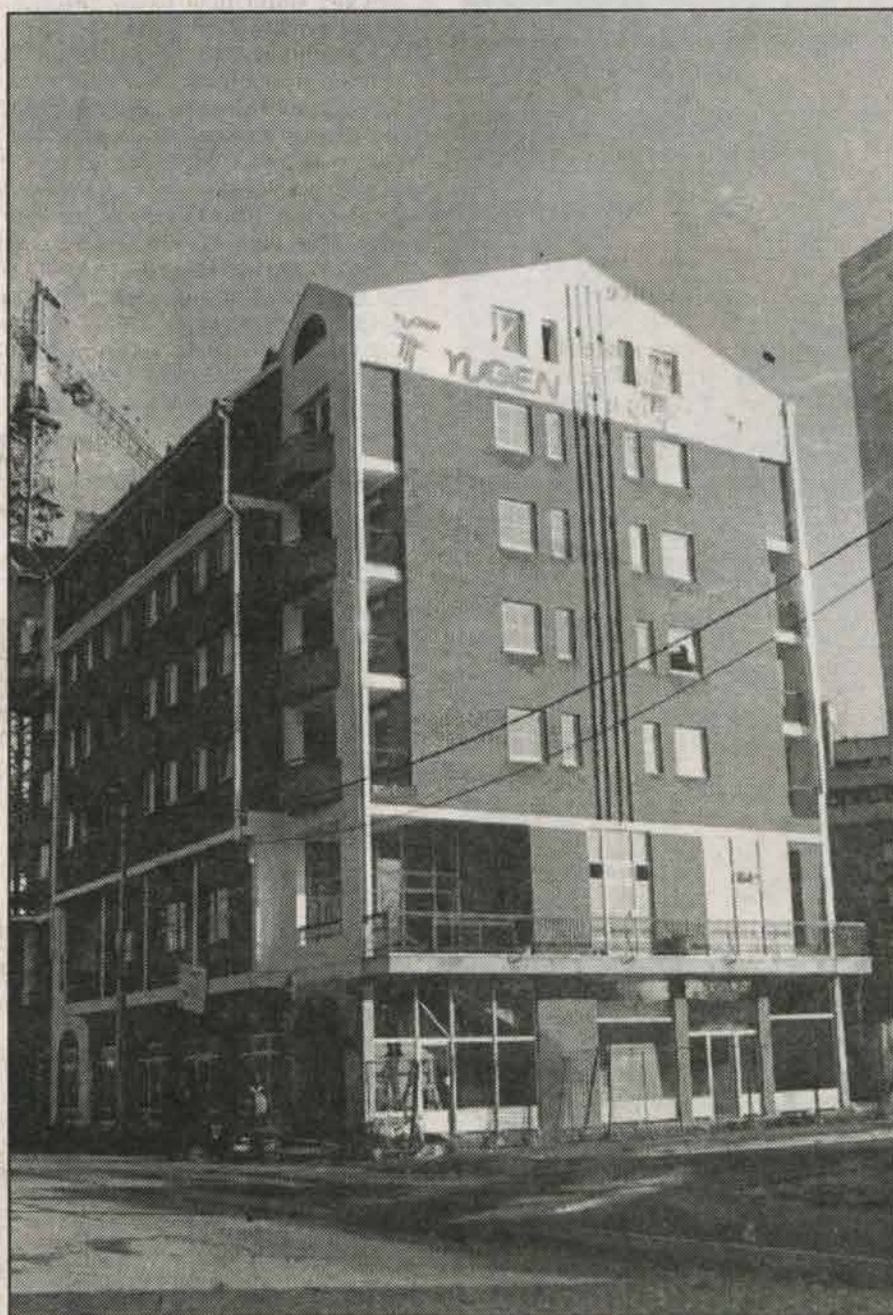
У то време, Чеда Васиљевић је био на највишим функцијама у Српској радикалној странци. Одужио се и странци и народу.

И Дедиње и "Плави воз"

● А шта би данас конкретно покренили радикали?

Прво - зауставили бисмо одмах

државне токове криминала, каже Васиљевић одлучно. "Не овај ситан шверц, то је сиротиња, која је доведена до тога да би преживела. За њих бисмо створили праве услове зараде, па би сами одлучили да ли ће остати ситни препродавци драгулија, или добро плаћени радници. Државни криминал бисмо пресекли са свих аспеката и зауставили непосредну пљачку и систематско сиромашење народа. Зна се како се пљачка зауставља. А на другој страни, ми имамо скупу државу. Прескупу. Имамо огроман државни апарат. Он се мора ускладити са стањем и развојем државе, а не да се увећава по Паркинсовом систему. Држава умире, а апарат је све већи и све више умирућег исисава. Ако се човек домаћински понаша у кући, он ће домаћински да води и државу. Погледајте само нашег председника Шешеља. Видите како он скромно живи. Био је на високим функцијама и могао је то да искористи кад год је хтео. А он и данас живи у пола куће у Батајници са бројном породицом. Свака шуша се напљачкала, макар владала и у месној заједници. Да не причамо о онима, који су на његовом нивоу политичке моћи. Власници су предузећа и привилегија. Запосели су виле по Дедињу, као њихов учитељ Броз. Не, Шешељ живи тамо где је и живео. Теже, него што је живео, јер му је породица бројнија. Посао председника општине Земун, радећи дану и ноћу, обавља без плате. Ми стално истичемо, и то није ароганција, него истина: нека неко изнесе макар једну аферу и неку мућку и пљачку. Нека изнесе макар један пример тога, било да је то учинио председник Шешељ, било неко други у странци. Нема тога. Радикали то чисте, чим приметете. Е, такав човек поштује закон. Захтева да га сви поштују. Шешељ је за брзу и потпуну приватизацију. И ја знам да без тога нема излаза у свет. Мислим на свет рада, трговине и сарадње, а не свет подвала, издаје и насиља. То је друга прича. Али, када је реч о нормалном пословању, овде нема ништа без промена. Страни улагачи неће ни да размишљају, а камо ли да разговарају о улагању са државама, где је на власти друштвени капитал. Друго, ми бисмо донели сигурне законе. Гарантовали бисмо приватну својину. Наш народ је вредан и марљив и све би ишло врло брзо. Корист стимулише, а не пароле. Ми, радикали, бисмо народу вратили отето. Вратили бисмо и "стару девизну штедњу", како ли је само крстише комунисти?! Продали бисмо државну имовину, од "плавог воза" до плацева по Дедињу и то вратили. Не може држава да дугује

"YUGEN TTT" је развио још једну грану производње - стамбена зграда у Шапцу, коју је од темеља до крова изградила ова фирма. У сваком стану уграђена је и мини-камера за контролу улаза

народу, а државне плацево и виле на Дедињу да бесплатно добијају комуњаре. Доста је пљачкања. Већ три генерације, они пљачкају народ. Предузећа би продали, или она, која нико неће да купи, једноставно поклонили, само да прораде на прави начин. Ако нико неће да купи "Електронску индустрију" у Нишу, зашто је не уступити Јапанцима на десет, двадесет или тридесет година? Они ће производити курентну робу, односити део свог профита, а део остављати и улагати. Ако им се исплати, а ту је увек кључ свега, можда ће све уложити. Посебно ако знају да су осигурани законима државе. И, што је најважније, радници ће зарађивати добро. Одлично. И они са добрим зарадама, могу даље да троше и да тако подстичу друге процесе у производњи и услугама. Која вајда је држати ту фабрику? Има и ту рачунице, али она није народна и државна рачуница, него лоповска. Радници на принудном "одмору", израз је опет у духу комунистичких трикова и за Риплија. Животаре, фабрика пропада ли пропада, све догле, док не удари у дно, а онда ће њихови људи са привилегијама да је купе за ситниш. И тако, једна по једна фабрика. Новац клизи у уском кругу привилегованих, а народ постаје руља бедника. Е, тако код радикала не може! Па

погледајте само наше могућности. Ево, да не помињемо више ову пребогату Мачву. Хајде да поменемо, оно што се и не помиње. Погледајте наше реке. Размислите о речном богатству, од експлоатације шљунка и песка до хидроцентрала. Од саобраћаја до туризма. Па нека то способни и одважни људи покрену. Биће добро и нама и њима.

● **Али, Васиљевићу, и друге странке нуде приватизацију. У чему су радикали ту посебни? И оне нас, кажу, воде у Европу и свет. У чему је разлика?**

Оне нас у Европу и свет воде национално, а ми хоћемо привредно! Они на светском тржишту желе да продају српску нацију, а ми српске производе!

У свему што желе конкретно да ураде, радикали потезу пример својих успеха у Земуну. Све што је обешановано, то је, кажу, испуњено. Земун је данас највеће градилиште у земљи.

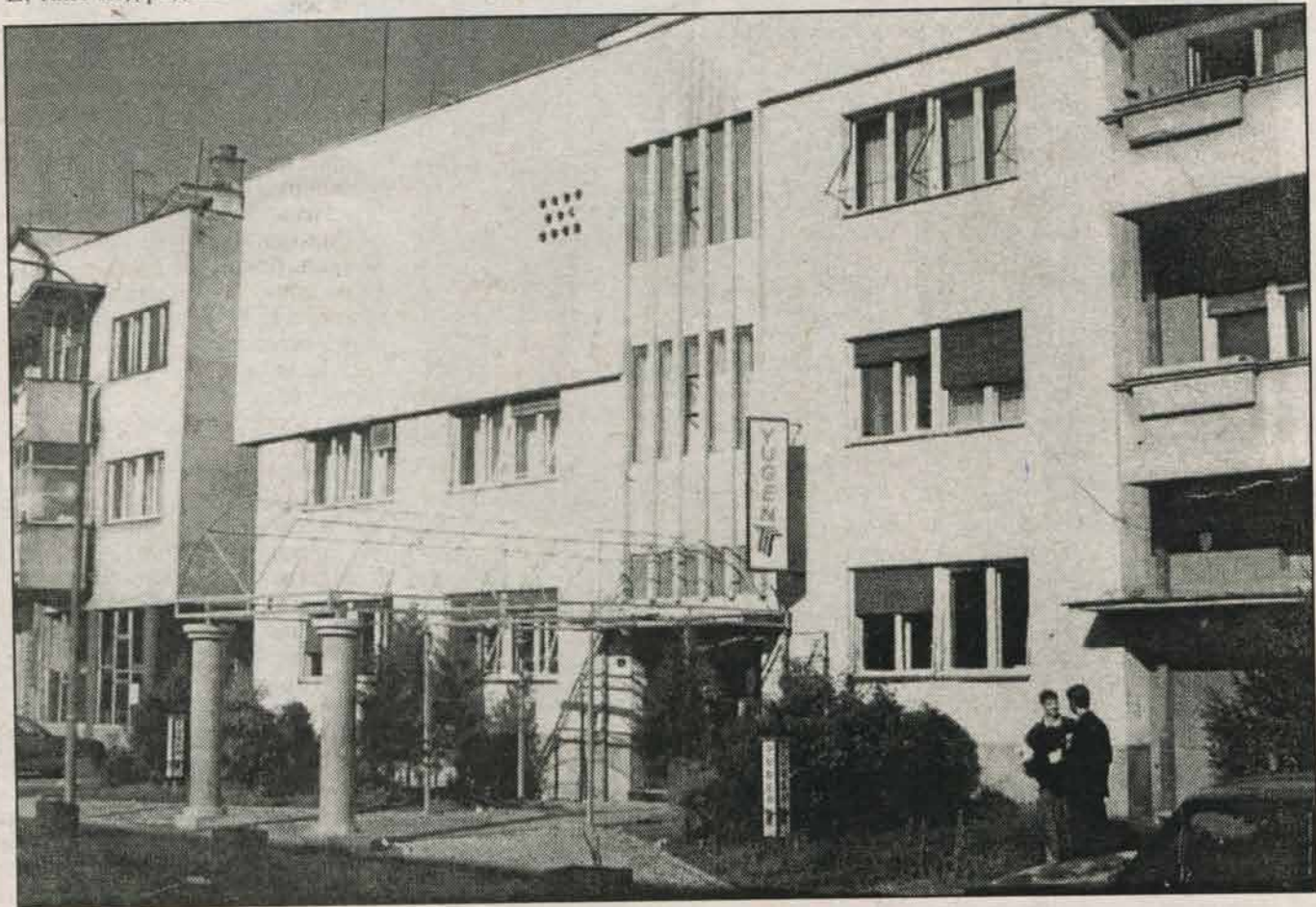
Аутобуси као комунистичке тајнге

Види народ све, каже Васиљевић. Коалиција "Заједно" је победила у 14 градова у Србији и нигде није ни

мрднула. Ђинђић само иде по свету, као да је министар иностраних послова, а све чека и све пропада. Ортачку кобилу поједу курјаци! Он само обећава да ће довести некакве аутобусе, а народ се гуши у превозу. Никада их неће ни довести. По нашем закону, забрањен је увоз аутобуса старијих од четири године. Ако неко хоће да увезе старије аутобусе, он мора прво да изгласа нови закон. Како ће Ђинђић да изгласа закон, кад није у републичкој власти? Значи, само лаж! У Скупштини Београда за пет месеци рада, променили су имена три улице. Ето, то им је цео учинак. Народ то препознаје.

● **Да ли је народ толико трпељив, да увек мора да дотакне дно, да би се тргнуо?**

Отприлике, то нам је судбина. То нам се понављало кроз историју. Историјски гледано, ми смо народ озбиљног историјског лика, али је право чудо колико у том аспекту народ често није спреман да било шта учини. Као да је неко проклетство. Зло највеће јесте, за проклетство не знам! Плашим се да овако не дође до оног најгорег, до бунта и социјалних немира. Плашим се да нас полако не увове у албански синдром. Дај Боже, да то не снују светски центри моћи! Невероватно је

Пословна зграда "YUGEN TTT", шабачка централа једне од најуспешнијих српских фирми

да, где год се уђе, у школу, установу, породицу, предузеће, свуда влада страшно незадовољство, а они све то лако прекомпонују. Узму неког "председника" Југославије, па га замене са председником Србије! Сада предлажу председника Југославије за председника Србије! Па чиме је тај човек заслужио положај? Народ умире од смеха кад га види, а камо ли, кад нешто каже. Он углавном ћути, а кад нешто каже, боље да је ћутао. Није реч само о томе да Социјалистичка партија нема кадрова, него још горе: комунисти увек имају негативну селекцију. Добре људе чисте у чисткама, а послушничка ништавила уздижу. Пошто су без икаквог идентитета и без икаквих вредности, они само климају главама. У томе је ствар. Добре људе су очистили. ЈУЛ је био њихова идеолошка метла. Све патриоте су разјурили.

● **Радикалима то одговара, јел тако?**

Одговара радикалима, али не одговара народу. Право да кажем, не одговара ни радикалима. Нама, као патриотама, највише одговара да је Србији добро. Ако се српском народу са свих страна нуде јаки људи, већи је избор могућности да Србија изабере правог! И нама је ваљ-

да част кад наша конкуренција има ваљане људе. Камо среће да Србија има што више добрих кандидата за место председника, па нека се изабере најбољи! Убеђен сам да им српски народ овог пута неће опростити. Узмите само пример Пирота. Наводно, југ Србије је, мисле, заостао и тамо још пролазе комунистичке лажи. Уочи локалних избора, Лилић је тамо агитујући провео два дана. Пратиле су га камере и камариле као Броза. И изгубили су изборе у Пироту. Ако његов ауторитет није значио ништа ни у једном граду на југу за локалне изборе, шта ће значити за председничке?!

● **Радикали су прихватили услове избора и то одмах. Шта је био разлог за пристанак?**

Ако социјалисти мисле да овакви изборни услови одговарају њима, ми мислимо да одговарају нама, јер сматрамо да смо јача странка од њих. Друго, ми на улице не желимо. Ми нећемо Албанију у Србији! Желимо да победимо, али на изборима, а не комунистички, револуционарно, да се пролива крв народа.

● **Радикали су гласали и за Закон о финансирању политичких странака.**

Да, гласали су. Ми се за тај предлог залажемо пуних седам година.

Добро је да им је макар и сада ушло у главу. Е, па нећемо ми сада променити наш упорни став, само зато што су га коначно прихватили. Општина Земун је једина општина, која плаћа политичким странкама по броју одборничких места у општинској скупштини. Дала је тим странкама просторије. Уступила стални простор у "Земунским новинама". Дала им телефоне и телефаксе, секретарице и сваку помоћ. Они то не да користе, него чак злоупотребљавају. Сећате се када је долазио господин Жан Мари Ле Пен, вођа Националног фронта Француске. Он је био наш гост, а они у нашим новинама, на простору који смо им ми дали, пишу да долази фашиста и да је то срамота за Земун и још које-какве комуњарске и усташке лажи. Док су раније мислили да је господин Ле Пен на страни Хрвата и усташа, никада ружну реч нису изустили против њега. Али, када се отворено сврстао на страну правде и Срба, одмах су почели страшни напади. Може ли неко да каже да није тако? Али, ми то толеришемо, чак и у нашим новинама, јер смо демократски настројени, јер знамо и верујемо да српски народ све осећа, види и зна. Ми смо им, ето, пружили и конкретне доказе и показали како треба да изгледа парламентарни

Одмаралиште предузећа "YUGEN TTT" у Будви

Радикалски "Марш на Дрину", протест против затварања границе према Републици Српској

живот у Србији. Зато се ми чиста образа боримо и захтевамо да јавна гласила буду слободна. Гласачи морају чути све, па нека сами одлуче и пресуде.

Пета колона трчи почасни круг

● **Како, Васиљевићу, можемо разумети то, што поједине политичке странке бојкотују ове изборе у Србији?**

То су притисци политичких странака, које осећају да су изгубиле позиције. Грађански савез, на пример, је странка са шачицом баба у чланству. Можда су се бабе поразбољевале, можда половина од њих не сме да каже своја имена, јер ће открити порекло, а имају проблема и са својим савезницима. Демократска странка Србије није стекла никакву снагу у народу. Демократска странка је прочитана, посебно деловањем Ђинђића у Скупштини града. Показао је да ништа не зна, сем лаких трикова за једнократну употребу. Довољно је лукав да реално сагледа своју позицију. Он се једноставно плаши да изађе на изборе. Један фијаско да доживи, ни он ни странка не би издржали даље постојање. То би их преселило са политичког терена у гледалиште. А на крају, ванпарламентарне странке нису много ни битне. Оне и немају никакав програм. Новина у овом закону је и то, што он уједно важи и на савезном нивоу. Он даје могућност да прођу две, или три странке. Свуда у свету постоје само две снажне странке, два снажна пола и то никоме не смета. Ево, погледајте ток понашања Српског покрета обнове. Господин Драшковић је прво рекао да никако неће на изборе. Онда се састао са Милошевићем и предомислио. Само је поновио реченицу председника Шешеља: "Ако њима одговара, одговара и нама", тако да мислим да ће избори бити масовни, а верујемо, и регуларни.

● **Главна оптужница конкуренције против председника Шешеља и радикала је: - њих неће Запад. Не воли их Запад. Нама ће Запад поклонити све... Како можемо разумети и такве "оптужбе" и такве "похвале"?**

Страшна је то заблуда. Зар је запамћено да су они неке нешто поклонили? Зар је запамћено да некога воле, из душе? Само још у српском народу може да се нађе неко да неке нешто поклони. У свету влада интерес и ништа друго. Невероватно колико политичких странака данас са тим тргује. Оне трче по свету. Траже интерес за себе. Тр-

аже место пете колоне. Али, то дубоко задире у национални интерес и државно питање! Како они могу уопште да кажу: "Демократска земља та и та никада неће прихвати-ти, ако народ изабере тога и тога." Па то је катастрофа! Они одмах, сваком нормалном човеку, јасно стављају до знања да то није демократска страна земља, него неки окупатор. Како демократска земља може да не поштује вољу народа једне државе?! Госпoде! Држава и национално питање се не могу мешати са економијом, никако. Економски, ми ћемо сарађивати и са црним ђаволом, али само ако ту пронађемо економски интерес. Емоција ту нема.

Где је граница Србије?

● **Заиста, господине Васиљевићу, како се то странке могу суочити са народом, говорити да ће се залагати за државу, а избегавати да се изјасне где су границе те државе? Докле ће стићи тај њихов напредак? Ако признају границе, које је учрпао усташа Броз, онда је све јасно, као и код светских центара насиља, окупација и терора. Како радикали гледају на то питање?**

Наше границе су тамо, где су Срби заиста вековима живели, остварујући једнака права на државност, као и други народи. Па не могу Хрвати бити наследници империје Марије Терезије, а Срби не. Да не помињемо чак и нека послератна решења да је то држава Срба и Хрвата. Да не причамо о Србима као конститутивном народу. Све је то познато и све историјски и правно јасно. Срби су тамо бранили своје историјско и државотворно биће и своје голе животе. Насиље је то поништило. Али, изгубљена битка не значи и изгубљен рат. Бар Срби знају ту историјску лекцију. Ми сада сигурно не желимо да Србе поведемо у рат. То никако. Те тврдње наших политичких противника су само јефтине подвале. Ми желимо економски и морално да опоравимо државу. Угледна и снажна Србија ће моћи да постави та питања свету гласно, отворено и искрено. У међувремену ћемо упорно и дипломатским путем стално понављати наша права и захтеве. Подстицаћемо то да српски народ остане саборан!

● **Много се говори о отцепљењу Црне Горе од Србије. Је ли то заиста реална опасност?**

Тај лоби је јак. Инспиришу га

многи српски непријатељи и душмани. Али, зар нису биле "јакe" и потурице, или црногорске усташе, које су расрбиле и обезбожиле Црну Гору, а онда је извели на Голи оток, као Србе по јамама и у Јасеновцу. Чак су довели и праве усташе да их убијају камењем, као змију на путу. И Његошеве свете мошти сместили су у усташко здање, у вавилон греха и срама, па сад оргијају по Цетињу пред мртвим Његошем. Погледајте како су прошли ти покрети, тако ће и овај нови. Старе и нове Пијаде и Дрљевићи никада неће уништити српску Спарту!

● **Господине Васиљевићу, "Југент" мирно улаже и ради по целој територији Југославије. Како и где све крстари?**

Да! Ми имамо три "сканије" најновијег типа, неколико камиона и путнички возни парк, прилагођен потребама комерцијале и пословања наших људи, који путују по Југославији. Имамо два најлепша аутобуса, холандске "бове". Милион и по марака коштају, али то није разбацавање новца, него су то захтеви високог туризма. Наши аутобуси држе ванлинијски саобраћај за Грчку, Редовно наше и стране туристе одвозимо на наше море, где

Помоћ прекодринској браћи, пробијање вештачке блокаде на Дрини

функционишу наше агенције. Ево, сада тамо имамо закупљено хиљаду лежајева. Превоз је, наравно, као у авиону. Од пића до кухиње, све се нуди путнику. Ми смо имали и изузетно развијену трговину, малопродајне објекте и великопродају од "пежоових" до "тојотиних" возила. Али смо схватили да "Југент" не може да се развија само са тим пословима. Земљи је потребно да почне производња. И - ми смо почели производњу. Производња јесте тешка за организацију, тржиште и маркетинг, али ми смо сви у том ланцу. Осећамо се много сигурније и наши производни капацитети ће, из године у годину, да се повећавају. Отварањем граница и овде ће се повећавати стандард, а ми ћемо пратити захтеве и повећавати производњу. "Југент" је увек спреман за разне и нове програме. Важно је да време никада не претекне човека, да га не изненади неспремног. Нама је у производњи стално примаран квалитет. Чак и у овом хаосу, када се лепе лажне налепнице на производе изван сваког стандарда, ми смо атестирали наше производе. Молим, доћи ће то време када ће строго морати да се примене стандарди квалитета у стамбеној изградњи и у грађењу пословних об-

јеката. И ми смо доста новца потрошили код "Грађевинског института" да се изврши атест наших мрежастих гредица од гвожђа. Свакако, ко не буде производио квалитетно и рентабилно, неће моћи да се уклопи.

Није за продају, молим

● **Ваша фирма је градила и станове и пословне просторе.**

Да, то је 75 станова и 50 локала. Погледајте, такви објекти нису у Шапцу никада сазидани. Шта ту има да изигравамо лажну скромност и да кријемо? Па, ми смо то за понос и градили. У архитектонском и у грађевинском смислу тако нешто нема Шабац. Хтели смо Шапчанима да покажемо да они заслужују да имају тако нешто, а и долази време кад више неће моћи да се граде она комунистичка страшила. Станари у тим становима су пресрећни. Знам нека насеља у Београду, у којима су станари изложени зрачењима, јер су саграђени од сумњивих материјала. Радикали су се залагали у градској скупштини да се, на пример, азбестно насеље сместа поруши. Још водимо ту битку. Наши станови су

домаћински грађени за домаћине. Зграда је у центру Шапца. То је зона "А", и ми смо много новца потрошили да купимо то земљиште за градњу. Зидана је у сасвим новом стилу. У приземљу су пословни простори, горе станови. Гараже су испод нивоа земље. Свака гаража има фото-ћелију, као обезбеђење од крађе и провала. Постоје видеотони, тако да из стана може да се види ко је у гаражи. Тако исто на улазу за станаре и посетиоце. Желео сам да сазидам зграду, која ће бити понос Шапца!

● **Да ли сте у Шапцу угледни и као радикал?**

Српска радикална странка у Шапцу има изузетан успон код народа. Не само у Шапцу, него у читавом округу. Изборна јединица је нешто мања од окружне. Када су се одређивали за 29 изборних јединица, социјалисти су правили нека премештања, па су нам две општине отпале и припојене изборној јединици Ваљево! Али, СРС је овде, из дана у дан, све јача и јача. Видимо то и чујемо од народа. Некада смо потписе за председника Шешеља скупљали тајно, да нико не види и не чује. Сада народ сам прилази пунктовима. Догађало се да у једном тре-

Митинг Српске радикалне странке у Лозици

нутку чека десетине људи у реду да потпише предлог за његову кандидатуру. Прилазе нам данас некадашње "демократе", чланови СПО и други. Ми никога не питамо где је био, нити нас то интересује. Они сами кажу. Највише се жале на Ђинђића. Ми чувамо страначко достојанство и ћутимо. Коначно, ми одговарамо само за свој рад. Господина Ђинђића његови бивши чланови, па и највеће присталице, називају љигавцем, лажовом и лоповом.

● **Очекујете ли високе изборне резултате?**

Ако Бог да, очекујемо праву победу. Српски народ добро зна да педесет година није могао да бира. Морао је да трпи окупацију поглавника Броза и његових бедника и то време је оставило трагичне последице. Али сада, после овог крвавог рата и удеса, који је затворио круг, српски народ је преко комуњара разоткрио ту белосветску мафију, која је, у име интернационалних терориста и сатаниста Србе сабијала у црну земљу. И народ, чим му данас

неокомунисти говоре о "братству и јединству", о томе да су "Срби зликовци", а светски зликовци интернационалисти, космополите и демократе, одмах препозна нову Коминтерну. Нову заверу. Када је народ, на пример, изашао и подржао коалицију "Заједно" у намери да сруше социјалисте, они су то погрешно схватили. Зна народ за трик: сјаше Курта, да узјаше Мурта! Народ тражи промене. Хоће Србију својих дедова. Домаћинску и угледну. Богату и важну. А та коалиција "Заједно" је применила исте методе као комуњаре.

Са чиме се радикали неће помирити

● **Каква је њихова позиција у овом округу?**

Ми идемо по селима, контактирамо са људима, држимо трибине и седнице месних одбора и не чујемо да ико више и помиње коалицију "Заједно", као да никада није ни постојала. Народ је код нас радикала

препознао спремност и решеност. И када су нас трпали у затвор, ми смо остали доследни свом програму, ономе што смо обећали. Мислим да народ то зна и цени. Нико није могао претњом да нас уцени, ни парама да нас купи.

● **Са чиме се то радикали никада неће помирити?**

Српска радикална странка док не дође на власт, мора да призна стање какво јесте и да се тако понаша. Али, радикали се никада неће помирити са срамотом да између Републике Српске и Србије на ћупријама Дрине постоје некакве границе, царине и дажбине. Погледајте земље Бенелукса. Ко може том укидању препрека да се успротиви? Економска веза између та два дела српског народа је природна, правна и праведна. Садашње стање је абнормално. Живот тече, и он је јачи од свега вештачког. Чак и у јеку најжешћих санкција које је на Дрини увео Милошевић, сваљујући нас у највећу историјску срамоту и грех, везе су се одвијале. Живот је јачи од

Чедомир Васиљевић на заседању Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, на којем је др Војислав Шешељ изабран за председничког кандидата на предстојећим изборима

свега. У нашем програму стоји: оног дана, кад дођемо на власт, те границе неће бити, па нека народ прелази преко Њуприја, нека весла и плива преко Дрине, нека се вози скелами. Сва трговина је слободна!

● **Фирма "Југент" већ сарађује са Републиком Српском?**

Изузетно добро! Тамо сам отворио своју фирму. Као Србину, као радикалу и привреднику, мени је жао због оваквог стања. Да је среће, ја бих тамо имао само пословну јединицу, једнако, као што имам у Београду. Много ми је тешко да превалим и преко језика да имам фирму у Републици Српској. Ако Бог да, верујем да ће та фирма бити у Србији, јединственој и неподељеној рекама. У садашњим условима, Република Српска има своје законодавство и моја фирма се уклапа у све то. Сјајно сарађујемо. "Југентово" пиво иде у Бијељину и Пале, а ферт-гредице у Бањалуку. Туристички аранжмани за море иду из Шапца за Бијељину, преко Зворника. Узимају аутобуси туристе и одвозе у приморје. Та сарадња је из дана у дан све боља и већа, поготово што се осећа да је тамо све мало живнуло. Живнуће потпуно, јер су вредан народ, а ослобођени су комунизма и папизма. Приватизација је тамо много бржа, него овде. Оно привреде, што се опоравило, сада тражи тржиште, а тржиште је Србија и Југославија.

● **Актуелна власт је донела закон о приватизацији и овде. Радикали су подржали његово усвајање. Да ли то значи да су задовољни?**

Радикали су подржали тај закон, иако нису сасвим задовољни. Али, боље икакав, него никакав. Подржали смо га само да би приватизација кренула. Кад једном крене, више се не може зауставити ни спречити. Ако ми дођемо на власт, ми ћемо га дорадити и унапредити. Размахнуће се наши привредници. Започеће сарадња са светом, а то значи да је комунизму одзвонило, заувек!

Како је отимано Косово

● **Док причамо о дубоким српским ранама око Републике Српске Крајине под бруталном окупацијом и Републике Српске, гребу нам по косовској рани. Вас то сигурно посебно погађа?**

А кога нормално не погађа?! Када сам 1963. године ишао у Приштину, тамо су Срби били још већински живаљ! Тачно се сећам податка да је те године било 57 одсто српског живља у Приштини. После Турака, Немаца, Италијана, Моше Пијаде и Броза, њихове Уредбе о забрани повратка у рату прогнаних Срба, били су, дакле, у већини. Е, онда је усташа Броз кренуо у нови журиш. Створена је атмосфера да ниси смео да кажеш да си Србин, јер си одмах шовиниста, хегемониста и

некакав Ранковићевац. Народ је у души био утамањен. Почела је продаја српских кућа и имања. Прво отимање, ради застрашивања, па продаја. Трка ко ће пре да прода и побегне, склањајући фамилију. Новац за те куће је Шиптарима стизао, данас је то јасно, од муслиманског лобија и ко зна од кога све још. Најжалосније је да је највише новца за то давала Србијица. Постојали су разни фондови, од Фонда за расељавање непожељних лица, тобоже оних што су завађени због крвне освете, до Фонда за "неразвијено" Косово. Име Метохија, као симбол православља и црквених метоха, било је већ укинато. Српским парама су куповане српске куће. Српским парама су прогоњени Срби. Све је то она комунистичка и језуитска изопаченост да сами робијашаи на Голем отоку туку себе. То је то зверство

усташе Броза и комуниста. И то зверство је завладало над Србима на Косову и мртвој Метохији. Из Албаније су увожени Албанци. Смештани су по отетим српским кућама и имањима. Када сам шездесет осме отишао у војску, родио ми се у Приштини Срђан, када сам отишао у Загреб да студирам, родио се Дејан. Моја супруга Радмила је радила као медицинска сестра и неговала децу. Можете замислити како је изгледао њен живот у тој атмосфери. У јазбини побеснелих Шиптара. Она је хероина! Све Српкиње су у таквим условима мучнице и хероине. Е, радикали имају програм и за решење тог нагомиланог злочина. Председник Шешељ годинама говори о томе. Не може се допустити понашање у стилу "чије овце, тога и планина." Само вуцибатине могу нудити српску територију другој држави. Свуда у свету је то нуђење кривично дело. Тешко кривично дело!

● **И Ви и Ваша супруга Радмила сте се прилично кроз живот намучили?**

Страшно! Почели смо живот без нечега. Кренули смо од две куплене кашике, које смо користили у поче-

Заклетва одборника и посланика Српске радикалне странке у цркви Александра Невског, у Београду

тку и као виљушке. Одрицали смо се од младости, одрицали се од свега! Али, сељачка деца су увек била тврда на муци. Истрајна у жељи. Ничега нема док се човек не помучи. Били смо тотално сиромашни, а око нас притисак и насиље. Претње и вређања. Радио сам и ишао у школу. Радио и студирао. Радио и држао предавања по саобраћајним школама. Радио дању и ноћу, само да дођем у ред људи. Супруга Радмила исто тако. Није напустила посао, ни овде, када смо постали имућни. Синове је васпитала да раде. Сви у породици радимо. Срђан и Дејан воде своја предузећа. Имају своје породице. Рекао сам им: "За кога од вас двојице видим да се више труди и напредује, њему ће припасти моје наследство! Нека изволе. То је само стимулација! Хвала Господу, они су то схватили и тако су марљиви и радни. Скромни и поштени у односима са људима и послу. Све се то стиче и носи из породице. Ми имамо најздравији и најлепши подмладак у Европи. Али, морамо бити обазриви. Морамо их заштитити од онога што хара промашеном цивилизацијом, од дроге до других изопачености. Ту је оно питање повратка правим српским вредностима!

Како успети у послу

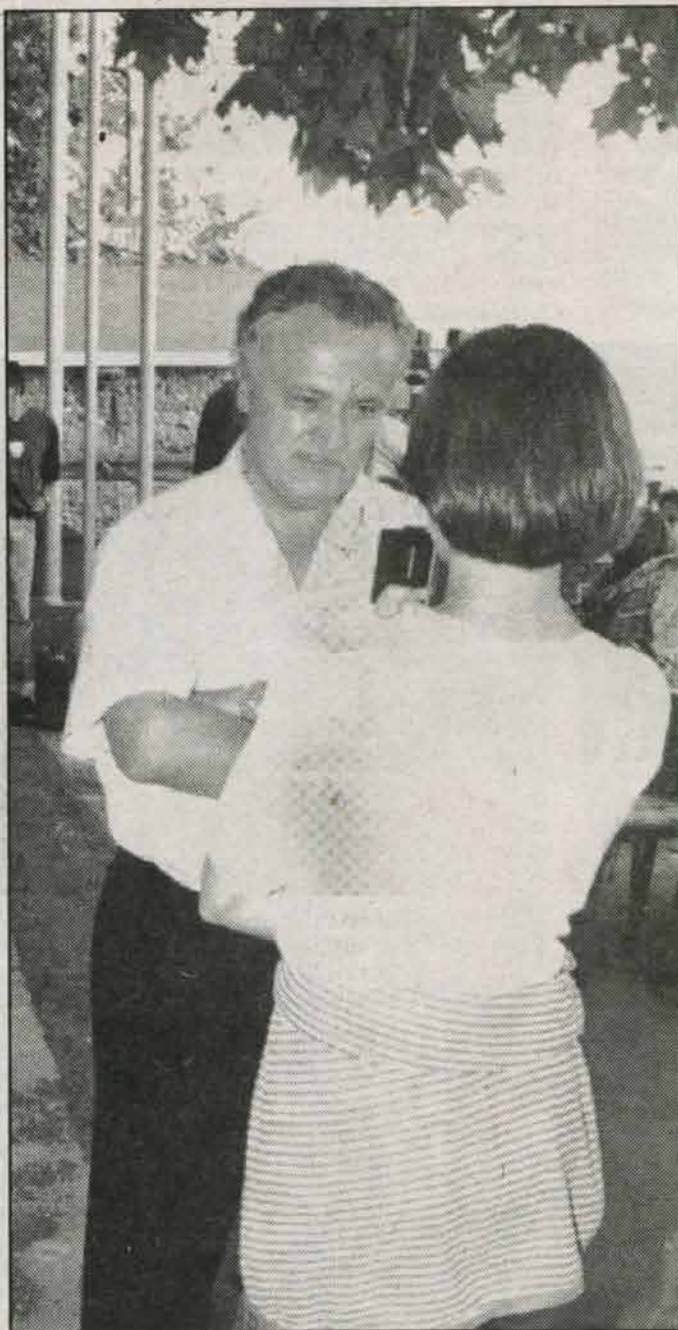
● Ви, поред свега, имате локалну телевизију и радио, фирме и представништва. Шта је за Вас изазов?

Да стварам. Увек само то! Да нешто створим, а онда да идем даље. Загреје ме и обузме нова идеја. Нови пројекат. Лична корист је ту на стотом месту! Да није тако, ја бих се већ негде успут зауставио на неком фином одморшту.

● У чему је највећа тајна пословног успеха? У марљивости, у раду? Да ли је ту важна и срећа, даровитост?

Мислим да је све важно. Важна је и срећа. Оно што народ каже: "Дао му Бог! Све му иде од руке!" Има и тога. Неко је рођен за ове, други за оно. Важно је да човек у себи откри-

је врсту божјег дара. Да, мени је, хвала Богу, све ишло од руке. Шта год да сам започео, ишло је! Радим од када сам проходао и почео да памтим. Слабог и нејаког тела, имао сам неслућену вољу и енергију. Људи су се чудили: "Како овај мали тако брзо све научи?" Као млади инжењер сам имао и воље и храбрости. Дизао сам мирно терете на

Увек расположен за разговор са новинарима

термоелектрани, а људима је застајао дах! Али, ја на прво место стављам пријатеље. Пријатељи су човекова друга породица. За све што сам постигао у животу, највише дугујем Богу и пријатељима. У пријатељство се улаже. Пријатељство се негује. Пријатељство је најбоља сетва! Увек сам настојао да се тога

држим. И увек сам од пријатеља добијао и савет и помоћ. На многим животним путањама, нисам могао да се ослоним на породицу и рођаке. Они су били далеко од хоризонта. И, ја сам стицао пријатеље. Увек и на сваком месту. Када сам руководио изградњом Термоелектране у Обреновцу међу 1800 душа, било је свега и свачега. Било је осуђеника, бивших официра и бивших високих функционера. Послати су тамо као безвредни људи. Послати под страшним психичким терором. Упућени да ту, растројени и изгубљени, погину. Послати у смрт! А ја сам их пазио. Враћао их у живот, Бога ради! Било је ту извођача радова из Чешке, Пољске, Русије. Било је Аустријанаца и Немаца и ја сам према свима био широкогруд! Нисам рачунао да ће ми они то враћати. Био сам такав, јер сам тако васпитан. Али, дошао је час када се много тога вратило, и када сам постао директор међународног саобраћаја у "7 јулу" и, посебно, када сам постао приватник!

Ноћ у ресторану на Крмановачи већ одмакла. Васиљевић заронио у своје мисли. За педесет година живота прошао је многе успоне и низбрдице. Неуморни ђак-пешак се никада није зауставио ни у брдима, ни у равници. Проседа коса је једини траг колико му је време наудило.

Пола века је мало за заустављање, много да се стекне истинска мудрост живота.

Ђути замишљен. У рукама ниже бројанице. Подсећа на старе Србе из српског Темишвара. На српске виђене трговце из Будима и из Сентандреје! На Аранђела Исаковића из "Сеоба". Да ли машта о термалним водама? Хоће ли и Србија имати стари лик? Је ли баш ту, за тим асталом, седео мајор Добра и сневао свој сан о Мачви пунокрвних коња и богате јесени?

И док су се светиљке давиле у мирној води базена, отишао је кроз капију дворца. Речено му је да ће бити поп, суђено да постане политичар.

По Мачви налегла ноћ. Притиснуо је терет шума и тешког рода кукуруза. Тамо, далеко преко равнице, јури Дрина. Заигра муња на небу више ње.

Рајко Ђурђевић

ИЗ КЊИГЕ "ШТО ОПЉАЧКА ЛЕВИЦА ДА НЕ ЗНА ДЕСНИЦА",
ОБЈАВЉЕНЕ 1995. ГОДИНЕ У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ДАФИНА ИЗ ЗЕМЉЕ ДЕВИЗНИХ ШТЕДИША

Стенограмски записници са заседања Анкетног одбора Већа грађана Савезне скупштине, одржаног ради сагледавања стања и утврђивања чињеница у вези са финансијским пословањем "Југоскандика" и "Дафимент банке", као и Народне банке Југославије, о питању старе девизне штедње. Како је Чедомир Васиљевић доказао да се ради о дубљој и већој превари, превари иза које стоје људи много моћнији од једне Дафине или Језде.

Анкетни одбор Већа грађана Савезне скупштине, одржан ради сагледавања стања и утврђивања чињеница у вези са финансијским пословањем "Југоскандика" и "Дафимент банке", као и Народне банке Југославије у вези са старом девизном штедњом:

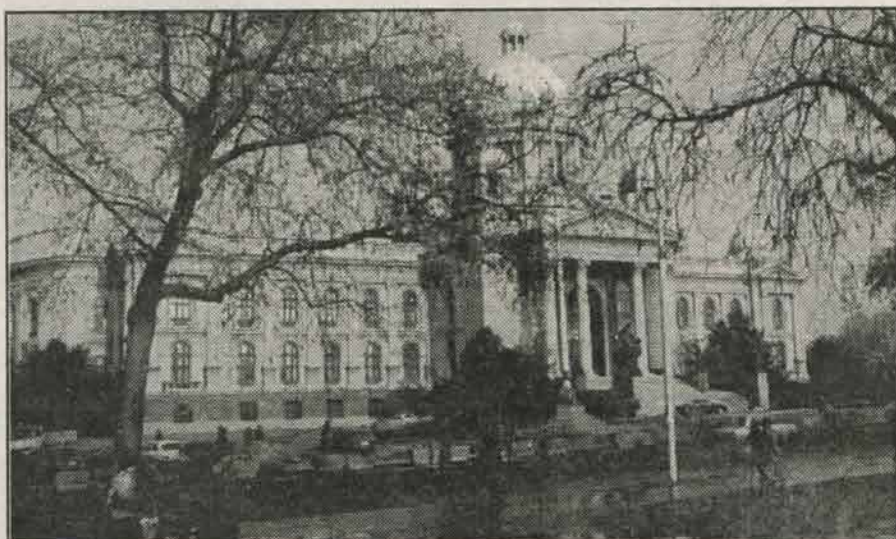
**Седница Анкетног одбора
од 3. фебруара 1994. године**

Чедомир Васиљевић:

Господин Вуковић је предложио да прво кренемо од старе девизне штедње. Мислим да је свима нама јасно, а пише и у штедним књижицама, да за то гарантује федерација. То је јасно и ту немамо шта да утврђујемо. Судови су почели да суде и они суде. Мишљење Врховног суда је да се суди на штету основних банака, пословних банака које су девизе узеле, јер се зна да су банке од штедиша узеле девизе, продале Народној банци и федерацији, за то добиле динаре и улагале у плате, мермер, станове, луксуз итд., или у промашене инвестиције. Шта треба да утврђујемо код старе девизне штедње?

Мислим да нисмо овлашћени да предлажемо некакав закон о старој девизној штедњи, јер, зна се: постоји надлежни одбор, постоји Влада, која је предложила нацрт закона, који је својевремено повукла због бурне расправе на самом већу.

Драга господо, нама је суштинско питање - Дафина. Ових дана, она се обратила суду, тражећи да буду заустављени сви судски спорови са њеним штедишама и нуди поравнање. То је, поново, једна велика обмана. Нуди поравнање штедишама, а добро се зна да она нема

капитал. Шта то она нуди за поравнање са штедишама? На то хитно мора да се реагује, да се то новокомпоновано зло заустави, да се народ не би поново преварио, а она ће сутра рећи: "Молим вас, ја сам извршила поравнање. Немам 300 или 500 милиона марака, имам толико, изволите поравнање". Неко мора стручно и квалификовано да ради на томе да спречи превару несрећног народа. Не слажем се са тим да залазимо тамо где немамо права. Можемо да констатујемо колико је девизне штедње. Сада се појављује цифра од 7 милијарди долара. Званични органи ове земље су рекли три и по милијарде. Господин Аврамовић је ових дана то истицао и оперисао је са том цифром.

Међутим, можемо, да се упустимо у разматрање онога што је од виталног значаја за грађане ове земље. Нисам сигуран да је добро да раде некакве комисије. Нама није проблем да се данас договоримо за наредну седницу и да позовемо гос-

пођу Дафину. Велико је питање да ли би се она одазвала. Ко смо ми да је позивамо? Немамо законских могућности да је санкционишемо уколико се не одазове. А она, једноставно, неће доћи. Али, зато морају да дођу тужилац и гувернер, да нам одговарају на питања која постављамо и да, онда, констатујемо да госпођа Дафина Милановић није хтела да се одазове нашем позиву. Онда тужилац предузима даље радње у складу са својим овлашћењима. Немојте се љутити, али стичем утисак да разводњавамо без икакве потребе, а имамо много питања која су нам сада актуелна. Тужилац и сви други органи који су надлежни знају да је њихова надлежност да предузму даље кораке. Оно на шта ми имамо право, то је да сменимо тужиоца, да тражимо смену гувернера и да тражимо њихову одговорност. Али, Дафини не можемо ништа.

Апелујем на Одбор да се под хитно обрати Тужилаштву, како би се зауставила нова превара народа.

Мислим да је добар део уговора потписан, људи су спремни на све, надајући се некој заради.

**Седница Анкетног одбора
од 10. фебруара 1994. године**

Чедомир Васиљевић:

Прво, замерио бих на оваквом начину вођења седнице. Нико не може да узима реч, док председник не да реч, па макар то била и моћна Дафина Милановић. Ја вас молим да тако не радимо, јер, створићемо хаос.

Народ чека испред Скупштине. Кад сам улазио, назвали су ме лоповом. Одмах да кажем пред овим скупом, да лопов нисам, а, на моју срећу, ни штедиша код Дафине Милановић.

Ја бих молио, господине председнице, да се крене са питањима, пошто госпођа Дафина Милановић није желела да нас уведе у проблематику. Очекивали смо да ћемо добити објашњења о проблему који је присутан, око кога се узбуркала јавност у нашој земљи. Чули смо само пар уводних, рекламних напомена спасиоца Србије, спасиоца народа и свега што је требало испред овоколиког аудиторијума и испред јавности да се изрекламира.

Ми, ваљда, нисмо овде дошли због тога, него да решимо проблем оних који сада чекају испред Скупштине. Желим да нам се да шире образложење насталих проблема који су познати, надмам се, и госпођи Милановић. Ако јој нису познати, нека то каже и ми ћемо је увести у проблем, постављајући одређена питања. Ја имам мали милион питања, али не бих желео да их постављам, док се она не изјасни да ли можемо добити шире образложење проблема, или да одмах кренемо са питањима. Због свега овога што се сада испред Скупштине дешава, и поштујући средства јавног информисања, која ће преносити одавде, молим вас да добро одрадимо оно због чега смо данас и позвани. Ако не може, нека се то јавно каже, па да кренемо са постављањем питања.

С обзиром да сам извесно време био одсутан, можда ћу поставити неко питање, које је већ било. Госпођо Дафина, ви то питање прескочите, или ме упозорите да је на њега већ одговорено.

Прво, рекли сте да сте део средстава изнели напоље, ради оснивања одређених предузећа или банака. Моје питање гласи: Како је, на који начин и ко изнео девизе? Име и презиме?

Дафина Милановић:

То питање можете да ми поставите само са судским налогом.

ЗАШТО СУ СРПСКИ РАДИКАЛИ ПОКРЕНУЛИ СКУПШТИНСКУ РАСПРАВУ

На захтев посланичке групе Српске радикалне странке у Већу грађана Савезне скупштине у дневни ред друге седнице другог редовног заседања 20. октобра 1993. године уврштена је тачка дневног реда под називом:

"Расправа о финансијском пословању Југоскандика и Дафимент банке, као и Народне банке Југославије у вези са старом девизном штедњом".

Финансијско пословање тзв. "приватних банака" и питање "старе" девизне штедње побудили су, с правом, велико интересовање наших грађана. Чињенице, да су готово све, условно речено, "легалне" исплате девизних улога грађана из "приватних банака" престале средином марта 1993. године, да се исплате девизних штедних улога грађана из тзв. државних банака годинама обављају под ограничењима, а да су у 1993. години биле скромне, односно симболичне и одобраване само у изузетним околностима, да се од 1991. године готово не може зауставити страховити пад друштвеног стандарда и растућа инфлација, да, условно речено, држава нема намеру да реши наведене проблеме који с правом оптерећују грађане, просто су захтевале од Српске радикалне странке да, као опозициона странка, учини нешто на решавању нагомиланих проблема. Свесни да, без обзира на актуелност проблема, политички самостално не можемо готово ништа учинити, одлучили смо да отворимо расправу поводом наведених питања и да, практично, све политички релевантне субјекте натерамо да, по окончању расправе, формирају Анкетни одбор за сагледавање ових проблема.

Још у току првог редовног заседања у 1993. години, Српска радикална странка је поднела Нацрт закона о измиривању обавеза по основу депоновање девизне штедње код Народне банке Југославије, парирајући сличном нацрту закона који је поднела Савезна влада. Расправа поводом владиног нацрта омогућила нам је да дефинитивно утврдимо да су присутна два потпуно различита приступа решавању питања депоновање девизне штедње и да Савезна влада не жели тај "врући кромпир" у својим рукама.

Поред свих наших активности: приликом расправе на седници Већа грађана о раду Анкетног одбора, у јавним наступима и на другим местима, чињеницом да смо напустили рад Анкетног одбора почетком марта 1994. године, у обавези смо према грађанима да их детаљно информишемо шта смо урадили и зашто нисмо успели да окончамо посао онако како смо желели. То су мотиви који су нас, чланове Анкетног одбора из посланичке групе Српске радикалне странке, навели да у једном даху напишемо ову публикацију и покушамо да обавестимо читаоце о величини проблема званог пословање "приватних банака" и "стара" девизна штедња - како је настао, каква је однос надлежних органа према том проблему, шта нас је приморало да напустимо Анкетни одбор, какви су изгледи да се проблем реши и које су пропратне појаве.

При изради ове публикације, користили смо информације које смо добили од штедиша, њихових удружења, протагониста највећег криминала у историји Југославије, званичне податке који су били доступни Анкетном одбору и стенографске белешке са седница Анкетног одбора.

Читалац ове публикације је у могућности да и сам закључи да се на овом питању и дилемама, које књига носи, отварају и друга питања, која дубоко задиру у политичко уређење наше земље и изгледе да на овим просторима завлада тако потребна владавина права.

Чедомир Васиљевић:

Одговорили сте господину Војводићу да сте у Црној Гори остали дужни само седам милиона марака. Извештај Службе платног промета од 15. 9. 1993. године говори сасвим другачије. Ви сте остали дужни Црној гори 15 милиона марака: у Подгорици 6 милиона 821, у Будви 5 милиона 240, и у Бару 2 милиона 505 хиљада марака.

Наша је обавеза да верујемо званичним органима који су вршили контролу, а не вашим.

Дафина Милановић:

Значи ли то да је ово фалсификат?

Чедомир Васиљевић:

Не знам, али ми верујемо званичним органима.

Дафина Милановић:

Да, али званични органи нису узели 2.073 тоне кафе, која је разграбљена и сву осталу имовину!

Чедомир Васиљевић:

Јесу, госпођо Дафина, јесу. Пише овде, ја ћу Вам све то прочитати. Али, добро, када дођемо до тога.

Моје следеће питање гласи: ко је радио елаборате о економској оправданости ових инвестиција за које Ви тврдите да сте паметно уложили средства у профитабилне програме?

Која су то имена која су оценила

те програме и који су ефекти тих програма? Друго, уз коју камату?

Дафина Милановић:

Господине, дала сам 15 милиона марака кредита железници и 10 милиона марака Градској скупштини. Постоји уговор на колико година је кредит, са којим ануитетима се враћа.

Чедомир Васиљевић:

Да ли су почели да вам отплаћују?

Дафина Милановић:

Не.

Чедомир Васиљевић:

Хвала.

Рекли сте да сте код "Симпа" постали власник две фабрике, 52 одсто, уложили сте 5 милиона марака. Госпођо Дафина, које су то фабрике, када се очекује њихова реализација, када могу штедише на основу тога да очекују своју исплату?

Дафина Милановић:

Добићете са уговорима писмени одговор када су склопљени, када потписани, када су оверени, итд.

Чедомир Васиљевић:

Да ли сте терене за спортове градили као деоничар? Уложили сте три милиона марака.

Дафина Милановић:

Спортски терени нису предмет "Дафимент банке", већ Дафимент

предузећа кад није ни постојала банка.

Чедомир Васиљевић:

Уложили сте у "Астроорион" холдинг Нови Београд пет милиона 200 хиљада марака на годину дана, без камате.

Како је то могуће? Који су то експерти који су урадили такву процену да ће Вам се исплатити да уложите на 12 месеци народне паре. Ја сматрам да су то народне паре, јер то нису Ваше паре, оне су дате Вама на чување. Како мислите да извучете профит, да вратите на основу тога народу средства?

Дафина Милановић:

И на то питање ћете добити писмени одговор.

Чедомир Васиљевић:

Госпођо Дафина, Ви сте огромна средства, улагање пласмана и дате кредите од 108 милиона, уложили у пословни простор, опрему и возила и за друге намене 60 милиона, у станове и апартмане 26 милиона, али, да ли је могуће да сте добили одобрење од тих који су вам радили програме, да ће да Вам се врате средства која сте уложили у 700 и нешто слика, неколико милиона марака? Да ли стварно мислите да то може да Вам врати та средства да бисте их вратили народу?

Митинг Српске радикалне странке испред Савезне скупштине

Дафина Милановић:

Мислим да може да се врати. На крају, то је све тог народа и тај народ то зна. Ја то нисам изнела нигде, него сам ту оставила, желећи да том народу направим да имају нешто другачије него што су имали.

Чедомир Васиљевић:

У Пожаревцу сте исплатили преко 8 милиона одређеним грађанима. Зашто баш у Пожаревцу? Можемо ли да знамо имена тих људи?

Дафина Милановић:

Ту је море штедиша који су добили свој новац, у свим филијалама, а не само у Пожаревцу. Рекла сам да ћу, са судским налогом, рећи имена, извућиће се из компјутера имена људи који су подигли новац.

Чедомир Васиљевић:

Један грађанин у Београду уложио је 896.298 марака и само на камати зарадио 200 милиона марака, подигао их и онда уложио само 90 хиљада марака. Не сматрате ли да је то малверзација у сарадњи са банкарима у Вашој банци?

Дафина Милановић:

Господине, управо причам да Дафина Милановић није могла да води 1700 људи и све остало, али то није мој посао.

Чедомир Васиљевић:

Да ли сте покренули неку дисциплинску одговорност и некога избацили из банке због тог случаја?

Дафина Милановић:

Не због тог случаја, али има икс случајева.

Чедомир Васиљевић:

Госпођо Дафина, како ћете да вратите поверење грађана ове земље? Ја сам присталица приватизације и изузетни борац за приватизацију. Како ћете Ви да вратите углед приватном сектору и поверење код народа да сутра крене да штеди код приватних банака? Можете ли на то питање да ми одговорите?

Дафина Милановић:

Могу, и управо сам икс пута одговарала на таква питања. Оног трена када Дафина Милановић почне да ради, ако ми ви помогнете да кренем да радим, тог трена ће све ово што је сада негативно бити позитивно, јер од толике масе народа има много њих који стоје иза мене и хоће да помогну, то су праве штедише, а има и таквих који стоје испред Скупштине, који су примили јако много преко онога што су уложили и стоје испред Скупштине за још. Праве штедише сигурно неће ту да стану. Ја то тврдим, а позићам Вас да видите мој састанак са штедишама, да не буде да ја измишљам, дођите да чујете шта причају људи.

Чедомир Васиљевић:

Ви сте, госпођо Дафина, рекли да Вам је неко лице забранило да изађете, али не можете да кажете

ко је то. Зашто не можете да кажете? Да ли је то лице званично лице у званичној служби ове земље?

Дафина Милановић:

Тачно.

Чедомир Васиљевић:

Да ли можете ближе да нам кажете?

Дафина Милановић:

Не могу.

Чедомир Васиљевић:

Добро. Зашто мислите, госпођо Милановић, да Вам се не дозвољава да радите и кажите нам ко је тај ко Вам не дозвољава да радите. Народ од Вас тражи да радите, да стекнете, и да му вратите средства. Ко је тај ко Вам не дозвољава да радите, да би народ могао да очекује да ћете радом вратити средства, јер сте рекли, помоћи ћете ви, ваљда сте мислили на нас овде.

Дафина Милановић:

Ја сам одговорила на то питање, не знам да ли хоћете поново да одговорим.

Чедомир Васиљевић:

Реците нешто ближе, нисте довољно одговорили.

Дафина Милановић:

Прво. Народна банка Србије мора да ми врати злато, да отплатим кредит, да пронађу модел како да га отплатим. На основу тог злата сам нашла модел да добијем кредит у иностранству. Тај кредит ће бити

Радикалски прваци долазе на митинг

употребљен, један део за исплате штедишама, а други део да се уложи у неку производњу, у привреду, која ће бити изузетно профитабилна и да се крене са неким радом.

Чедомир Васиљевић:

Народна банка Србије не дозвољава?

Дафина Милановић:

Да, Народна банка Србије. Други део је, то што ја не могу да изађем из земље. Слала сам адвокате и представнике, нико у свету од тих пословних партнера неће да разговара ни са ким, осим са мном о кредиту, јер смо ми договорили кредит. Зато вас молим, покушајте све, нека буде задње да банке иду у стечај, али праве штедише, ови људи који треба да живе од Банке, неће добити ништа. Гарантујем вам да ће добити они који имају силу.

Чедомир Васиљевић:

Ко су ти?

Дафина Милановић:

Господине, Ви то знате као ја. Ја сам вама рекла да сам дала двоје деце и да ово треће не дам.

Чедомир Васиљевић:

То злато које Ви нудите као гаранцију - да ли оно треба да изађе ван земље?

Дафина Милановић:

То злато треба да изађе ван земље за кредит.

Добићете писмени одговор.

Чедомир Васиљевић:

Значи, не можемо сада да добијемо одговор?

Дафина Милановић:

Не.

Чедомир Васиљевић:

Извињавам се, мислим да је питање господина Кастратовића - прво питање, било близу и одговору.

Госпођо Дафина, стално се залаћате иза тога да сте уложили велика средства у злату - златним полугама. Ако је то тачно, да имате толико злата, Ви сте онда најбогатија Југословенка, али код кога сте купили злато, да ли прерађено или у полугама, од ког предузећа и ко је са Вама склопио уговор?

Дафина Милановић:

Постоји наша златара у Мајданпеку, која све време продаје злато у полугама са сертификатима, са комплетном анализом чистоће. Све папире, уговор када је колико плаћено, колико је купљено, сертификате - све можете да погледате.

Тврдим животом, ако желите, да је 251 килограм злата депонован у трезорима Народне банке Србије, да су они потписали да су примили 251 килограм злата, и да су били у шоку када су видели сертификате и чистоћу тог злата.

Чедомир Васиљевић:

Како сте платили?

Дафина Милановић:

Динарима.

Чедомир Васиљевић:

Одакле Вам динари, госпођо Милановић?

Дафина Милановић:

Банка је нешто и радила.

Чедомир Васиљевић:

Одакле Вам динари, одговорите ми, молим Вас?

Дафина Милановић:

Ја Вам причам да је банка нешто радила.

Чедомир Васиљевић:

Да ли ту има места сумњи о примарној емисији?

Дафина Милановић:

Опет одговорно тврдим својим животом да никада динар Дафимент банка није примила од примарне емисије, а Ви ми докажете папирима да сам добила примарну емисију.

Чедомир Васиљевић:

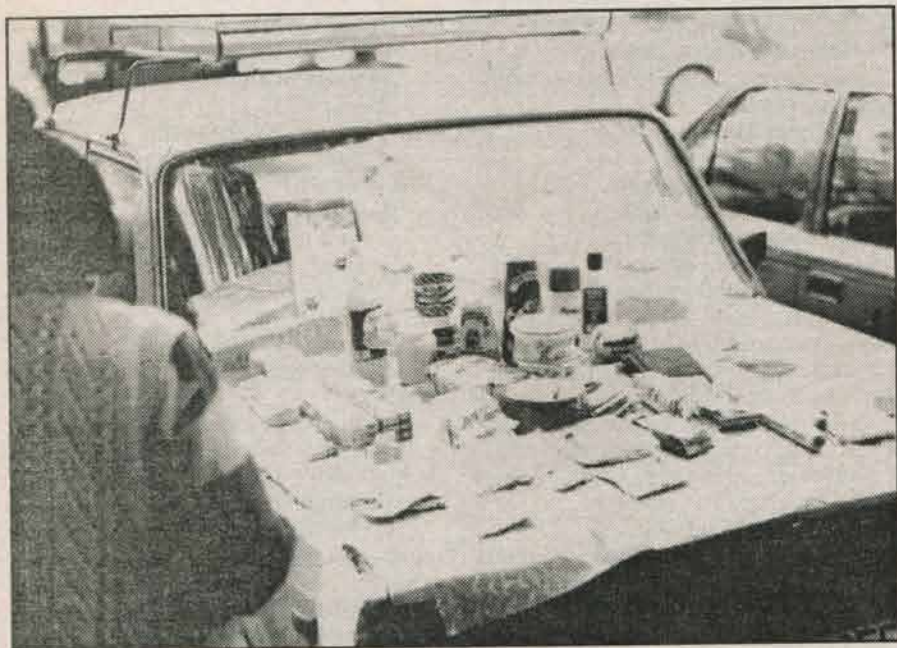
Госпођо Дафина, колико имате запослених радника?

Дафина Милановић:

Ја сам већ рекла. Тачан број ћу да вам дам. Мислим да их је негде око 700-800. Не знам тачно колики је број, а можда их је и мање, јер је било принудних годишњих одмора. Даће кадровска служба извештај.

Плато испред Савезне скупштине био је тесан за све присталице радикалске политике

Економија беде, плодно тло за мешетарења Дафине Милановић

Чедомир Васиљевић:
Око Црне Горе, Ви сте рекли "ту је кафа".

Да Вас само подсетим на попис робе коју сте имали, кафа вам је пописана. У извештају стоји: 17 стана - (6.650.000), апартмана 21 - (1.080.000), злато у полугама - 251 килограм (4.850.000), кафа у бару, она стоји и није изузета из обавезе о којој сте Ви говорили.

Молим Вас да ускладите то са овом информацијом коју смо ми добили од Службе за платни промет и ваше банке. Нешто није у реду.

Дафина Милановић:
Ја ћу Вама показати документацију да кафе нема.

Чедомир Васиљевић:
Где је?

Дафина Милановић:
Нема је. Разнешена је.

Уколико се Анкетни одбор слаже, да се формира једна ужа група, која би се на лицу места упознала са документацијом, да то не чине чланови Анкетног одбора појединачно.

Такође, уколико професор Пущара то жели, да на почетку идуће седнице чујемо и његово излагање. Ако вам је излагање кратко, да замолим за реч сада.

Седница Анкетног одбора од 17. фебруара 1994. године

Чедомир Васиљевић:
Прво, кренуо бих од последње реченице којом је професор Пущара завршио, а то је морал.

Одмах желим да кажем да сам задовољан излагањем професора Пущаре. Чини ми се да је изнео право стање, о коме смо досад мало знали или нисмо знали. До сада је било само рекламирање или саморекламирање. У ствари, сада смо чули и један стручни налаз.

Ви сте овде рекли да је у питању морал према грађанима, према земљи, везано за санацију или ликвидацију, односно стечај.

Господине професоре, да ли ви заиста не знате да није у питању само банка Дафине Милановић? Ви сте рекли, да су и државне банке ушле у исти криминал или превару, јер не можете ме другачије разуверити да ово није криминал - криминал под заштитом државе?

Ако је Дафина Милановић имала велика овлашћења, јасно је да је превара под заштитом државе. Ако је то тако, побогу, зар се није знало за те уговоре? Зар Народна банка није знала? Зар они који владају овом земљом нису знали да су то уговори, а да није штедња? А изненађује ме, како је то онда могуће да издају велико овлашћење? Ако је постојало велико овлашћење, тре-

бало је да постоје и штедне књижице и да иза тога стоји и материјално, и морално, и како год хоћете, држава Југославија или Србија и Народна банка Југославије и Србије.

Очигледно је да се овде радило о превари, обмани, и не само у овој банци. Тако је и у Југоскандику. Исти је сценарио, исти је метод. Тако је и у ИНОС банци у Параћину. Исти је сценарио и исти текст уговора. Невероватно је да се после таквог криминала и преваре сопственог народа сад тражи санација банке.

Ви сте то добро запазили и рекли да није у питању само ова банка. Јер, ако се крене са санацијама, треба санирати прво те државне - друштвене банке, па онда доћи до ових банака. Али, питам се да ли је то могуће, ако банка дугује, како сте Ви сами рекли, преко 300 милиона, недостаје средстава, потрошене су народне паре, а то је више од 50 одсто девизних резерви данашње Југославије и програма господина Аврамовића.

Одакле те паре мислите да дођу? Ко је тај који треба да их да у оваквим односима? Није ми јасан Ваш

предлог. Ако то знате, а предлажете да се иде у санацију банке из разлога које сте тамо навели, веома тешких разлога, апсолутно се слажем, али, зар нема одговорних, који морају да изађу пред овај народ и да кажу да је гувернер Народне банке први који је одговоран, а одмах иза њега тужилац, или обрните. Па, зар се досад није огласио тужилац? Добили смо некакве кривичне пријаве против Дафине Милановић и саопштења тужилаштва и ништа друго.

Ви сад кажете да ћемо путем некаквог морала да повратимо морал народу тако што ћемо да идемо у санацију те банке. У то, просто, не верујем.

Ви сте овде навели низ чињеница. Чак сте се упустили, много вам хвала за то, у то како су радили инспектори и Народна банка - по извршеној контроли одмах у радни однос. Сигурно уз одређену надокнаду која је следила, не верујем да су само због радног односа отишли тамо.

Није ни чудо што на питање господина Красића прошли пут госпо-

ђа Милановић није могла да одговори - да седам записника уопште нема. Седам записника, седам инспекцијских контрола Народна банка је извршила, а Ви у банци то немате, или сте рекли да сте затекли само један записник. Није ни чудо, ипак је у питању било мито и корупција, да ти и такви налази не би могли да се пласирају у јавност.

Оно што сте ви, господине Пушара, рекли, мене као економисту охрабрује, али морам да вам кажем, не верујем ни у те програме ЦИП-а у које сте се ви, кажете, површно упустили да их контролишете, ни да би, наводно, ти програми у одређеном времену донели одређене резултате. Прошли пут сам поставио питање госпођи Милановић. На жалост, код одговора које смо добили, ниједно своје питање нисам нашао овде, а подвукао сам их. Има велики број питања на која није одговорено, јер је речено да ће се одговорити писмено.

Одмах да кажем да сам привредник. Од како радим, до данашњег дана (27 година) радим у привреди.

Поставио сам питање: ко је оце-

Народна банка Југославије, иза чијих зидова се крије истина о примарној емисији новца

нио ваљаност тих програма? Кажете да их је ЦИП и радио и-оцењивао и верификовао. Поново нема имена и презимена тих људи, имена стручњака који стоје иза тога. Видим да је ЦИП успео да превари госпођу Дафину Милановић и да узме паре, али су програми који су остали код њих још недоречени и недорађени.

Поново вас питам, да ли је могуће да се толике паре уложе у град Београд, у Скупштину Београда и да се ту виде ефекти који ће брзо да врате народу народне паре?

Да ли је могуће да ће железница, која је у свету веома ниско акумулативна грана, тако брзо повратити те паре и народу доспеле обавезе вратити, уз камату?

На то нема одговора. Овде стоји: "биће писмени одговор".

Једно веома важно питање, које сам поставио прошли пут, а после кога се одмах на телевизији појавио деманти "Симпа" и "Коштане", да није истина да је госпођа Милановић уложила у те програме. Сматрају то обмањивањем јавности.

Искрено да вам кажем, за "Симпо" и "Коштану" верујем да су производни погони, ако су стварно уложили паре, ако иза њих стоји њихов тим привредника. За те фи-

рме ја верујем да могу брзо да врате уложено.

Господине председниче, предлажем да ови који су узели народне паре, врате те паре народу.

Обзиром да "Дафимент банка" нема шанси да врати народу те паре, предлажем да они који су их узели преузму обавезу на својој територији и да они те паре врате народу.

Град Београд мора да врати те паре на територији Београда. Скупштина града Београда то мора, железница мора да преузме обавезу, јер је узела народне паре. Дафина Милановић то не може, њена банка то не може.

"Симпо" у Врању мора да их врати народу на територији коју покрива.

То је оно где идемо у сусрет народу, да се не побуну. Ту су прави ефекти. Убеђен сам да од санације, која ће да тече неколико година или процењивања да ли је законито или није законито, нема ништа. Дакле, они који су узели паре, морају да преузму обавезу да врате народне паре народу, а не Дафини Милановић.

Дакле, да Народна банка Србије преузме злато које је депоновано у Народној банци Србије, да то злато прода и врати паре народу, а никако

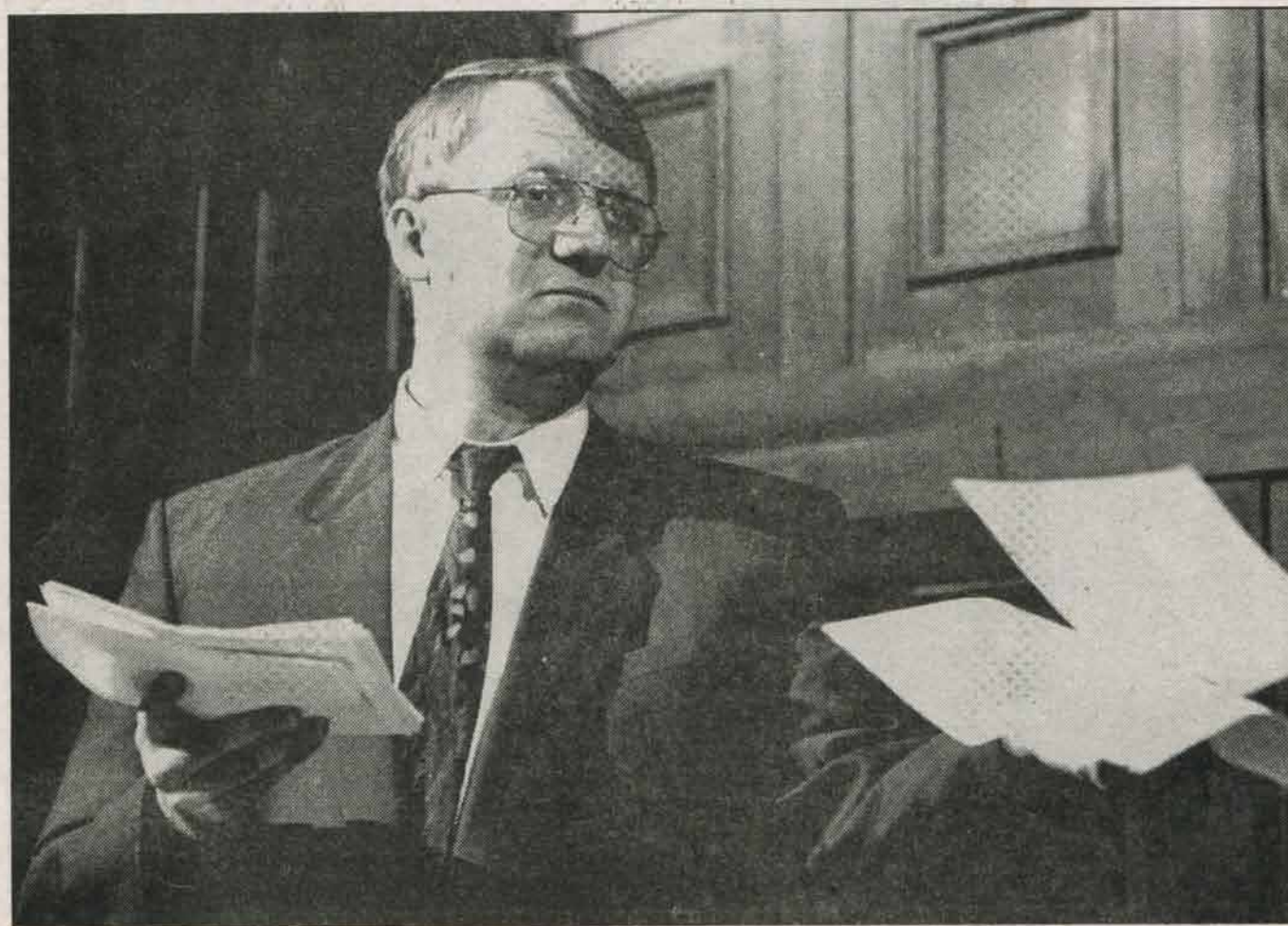
не "Дафимент" банци, јер народ у ту банку нема поверења.

Господине Пушара, не верујем да имате поверење народа, да можете тако брзо да вратите народу поверење, када то поверење мора да се гради низ година, а ми средстава за то немамо.

Друго, прошли пут сам предлагао да се на овај уважени скуп позову људи или представници који су оштећени. Речено је да ће то вероватно да буде сутра. Предлажем да један од првих сарадника, или штедиша, односно нештедиша, (јер штедише не постоје) буде Вјекослав Михајловић, који има много шта да каже. Он је дужник грађанима, а вероватно је радио код Дафине Милановић. Тражи се да се он раздужи. Каже се да он зна много тога о односима Дафине Милановић са штедишама и државом, односно државним апаратом, па чак и то, на шта госпођа Милановић није могла да одговори, ко је износио паре преко границе.

Мислим да би ово било веома важно, јер сам случајно видео списак штедиша, а међу првима је тај са великим износом.

Прошли пут сте, госпођо Милановић, одговорили на питање господина Красића да Управни одбор

Др Војислав Шешељ: увек пуне руке аргумената

никада нисте имали. Имам информацију да сте имали Управни одбор, а да нисте имали кредитни одбор. Не знам да ли сте се забунили, кредитни одбор нисте имали, али Управни одбор сте имали. Колико знам, извињавам се господине Пушара, али и Ви сте један од председника Управног одбора.

Поменули сте експертски тим који је радио одређено време, а онда отишао.

Моје питање је - колико је коштао тај експертски тим, од којих пара је финансиран и колико је сопствених пара тих људи који су радили, а који су подигли улоге и камате?

Затим, господине Пушара, упућујем Вам питање - колико сте наплатили и колико кошта Ваш тим, из којих средстава се то плаћа и има ли пара у "Дафимент банци" да то све исплати?

Поуздано знам да постоје неке признанице које круже, да сте одређени износ средстава подигли. Да ли за исплату тих ствари, или је то био Ваш штедни улог?

Бићу расположен да до те потврде дођем и да је изнесем, да Вас молим, ако смо се договорили да пред лице јавности изнесемо све, како бисмо помогли у разјашњењу неких ствари, да онда збиља будемо до краја доследни у тим својим изла-

гањима и давању тачних одговора. Ово износим да то не остављамо, као што је урађено прошли пут.

Ево, добили смо одговоре и ни на једно моје веома важно питање није одговорено, не знам из ког разлога. Да ли саботирате, или, можда, моја питања нису важна?

Вратићу се, вис а вис, свих сумњи и у пројекте и у будућност Дафимент банке, стечаја и овог око Народне Банке, на један део Вашег излагања - када сте рекли: "То је рулет"! Изразили сте то добро познатом реченицом, изреченом пред телевизијским камерама од стране високог функционера - да је то била коцка и рулет.

Ја бих, везано за то, упозорио да се та реч никада ни на једном месту не употребљава, вис а вис оних несрећника који су те паре дали. Због части оних који су дали те паре, то, професоре, не би смело да се употреби. Ово сам намерно чувао за крај, а због чега?

Због тога што сматрам да су рулет и "Београдска банка", "Станком банка", питао бих вас, господине професоре: да ли можете пред овим скупом да кажете где је већи губитак, у "Дафимент банци", "Београдској банци", или "Станком банци"? Ја то одговорно тражим од Вас.

А, госпођу Милановић, бих замолио да, ради тих који чекају некаква решења, да им их, тобоже, Анкетни одбор реши, (решићемо врага), да ли можете да кажете: имате ли шта од оних девиза у трезорима, поред којих сте се неколико пута сликали? Има ли ичег у тим трезорима, да тај јадни, ојађени народ може да очекује од тог рулета у који су ушли? Јер, немојте убеђивати никога у овој земљи, да је могуће из ове бедне земље изнаћи средства и извршити санацију. Зар мислите да је народу стало до тога да ли ће неко да санира "Дафимент банку" или неће, него људи траже да преживе. Ми средстава за преживљавање немамо. Зато Вас питам, има ли још шта тамо у оним трезорима иза којих сте се сликали, да можемо овом народу да обећамо, да може да очекује више, у оквиру оних 10 одсто, ако би она ишла у стечај?

Јер, видите, овде у извештају Службе за платни промет стоји да Ви дугујете народу 305 милиона марака. Да ли збиља да се нада тај народ да може да му се врати иоле од тога, да не тактизирамо више да ли је одговоран овај или онај? Кривац се мора утврдити и он ће одговарати, а да ли су господа која овде седе дошла да замене оне који су стварно криви, то је њихова ствар, али дајте мало наде народу и реците - има у

трезору још толико, може да се очекује, или нема ништа, па нека буде што бити мора.

Костадин Пушара:

Ја потпуно делим Ваше мишљење, у вези тога што се тиче рулета, и играња тим речима. Ја то у јавности нисам нигде рекао.

Чедомир Васиљевић:

Нисам ни рекао да сте Ви рекли.

Костадин Пушара:

У реду. Подржавам тај Ваш савет. Не знам колики су губици "Станком банке" и "Београдске банке", али знам колика је обавеза по старој девизној штедњи, а претпостављам да је то губитак. То је једно пет-шест пута веће него "Дафимент банка". Дакле, то су величине које се не би баш могле поредити.

А, што се тиче ових других ствари, ја са Вама потпуно делим мишљење. Немам шта да додам, ни одуздем.

Чедомир Васиљевић:

Молио бих госпођу Дафину да ми вечерас одговори.

Седница Анкетног одбора од 18. фебруара 1994. године

Чедомир Васиљевић:

Оно што желим да поставим као питање, што ме провоцирало све време, то је да смо се ми чланови Анкетног одбора, прихватајући се

ове незахвалне улоге, на предлог Српске радикалне странке, у оквиру Већа грађана, прихватили и требало би на крају да донесемо некакав предлог, који ће да оде у Веће грађана и да Веће грађана касније предузима одређене мере. Да бих могао касније, у закључивању да се опредељујем код свог става о томе, желео бих да чујем нешто од тих људи, који су веома одговорни, мериторни, јер у ових неколико дана колико радимо, нисам чуо ни једног члана Анкетног одбора да је штедиша Југоскандика или Дафимент банке, или Инос банке, о којој ћемо, исто тако, да водимо расправу.

Поставио бих пар питања једном од најстаријих штедиша са оног списка који ми је био доступан, да ми одговори, да бих могао да се опредељујем, господине Михајловићу, да ли знате где су ваше паре отишле? У какве програме, и да ли Ви подржавате те програме? Ово нам је веома важно, зато што имамо различита мишљења у самом Анкетном одбору. С једне стране, имамо мишљење странке, а с друге стране имамо наше мишљење.

Да ли Ви знате где су ваше паре отишле, у које програме и да ли Ви подржавате те програме? Молим вас да ми одговорите, јер имам још два питања.

Вјекослав Михајловић, штедиша "Дафимент банке":

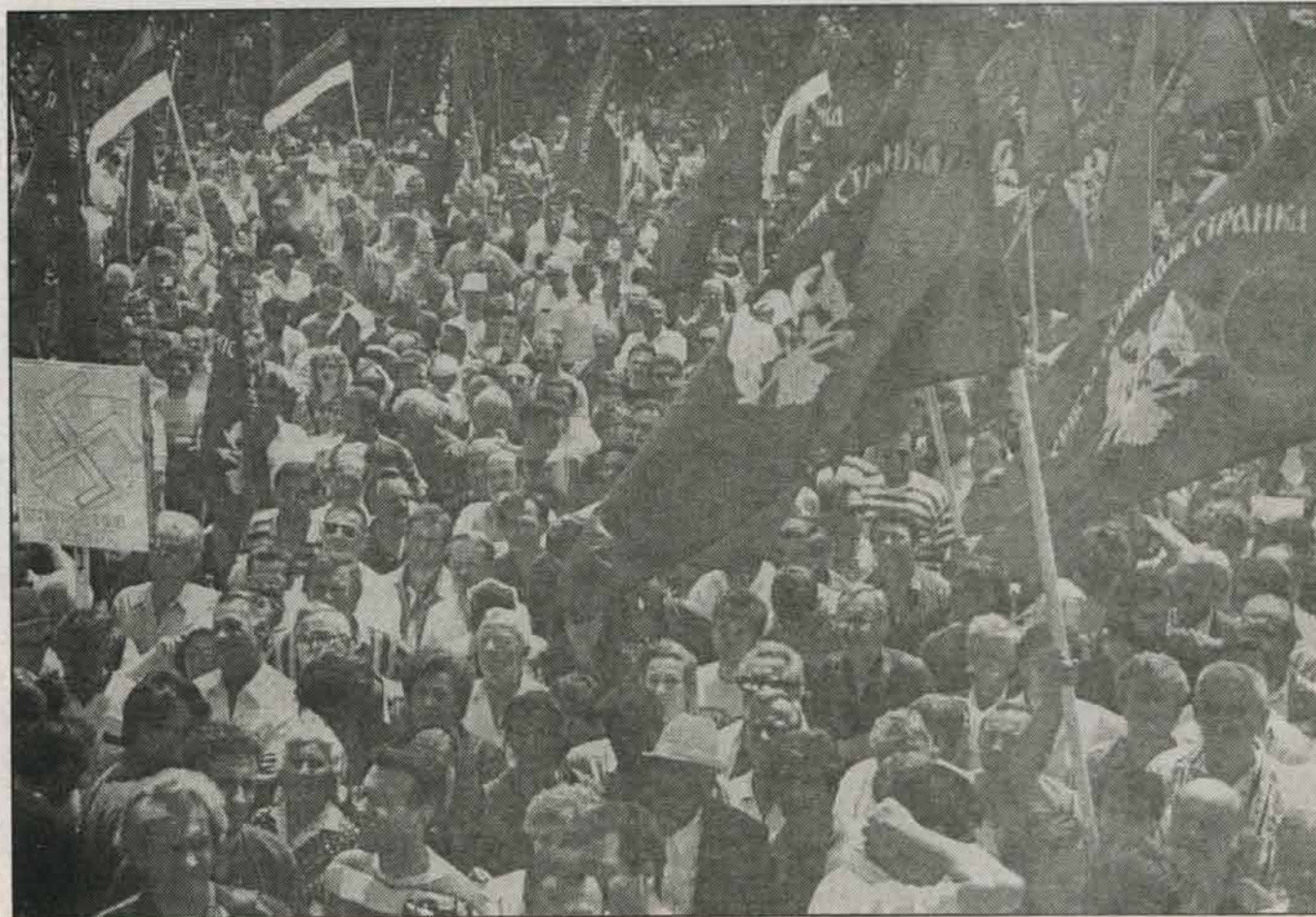
Могу одговорно да тврдим, када је реч о мојим сазнањима о "Дафимент банци", да су моје паре, а вероватно и других штедиша, отишле у пројекте и програме.

На Ваше друго питање да ли их подржавам, одговарам - ја их подржавам. Али, на жалост, да су банка Југославије и друге институције дозволиле све оно што је професор Пушара замислио, као и председница банке, сигурно би ми, као штедише, имали користи од профита, а и држава у целини. Нажалост, десило се супротно. Уместо да се бавимо неким другим стварима, ми смо се бавили "истеривањем вештица.

Чедомир Васиљевић:

Друго питање: ових дана је у расправи доста пажње било посвећено питањима и коментарима на питања ко је и на који начин подизао и износио паре. Дошли смо до сазнања, па чак и код тих програма, да је улагано у кешу. Неко их је носио. Вероватно ће истрага касније да покаже да су те паре задржаване, и на улици неколико пута окретане, да би се дошло до екстра - профита, и онда су ишле у програме.

Ви сте, колико знам, један од пилота у "Авио-генексу". Питање је било, да ли сте и Ви један од учесника у изношењу пара ван земље? Ако нисте, знате ли ко је тај ко је износио паре ван земље, то нам је

битно због истине и, коначно, због нашег опредељења око свега тога на крају.

Вјекослав Михајловић:

Тачно је да сам саобраћајни пилот и капетан за безбедност у "Авио генексу". Значи, прва личност што се тиче безбедности у компанији, од пре 10 дана. Раније сам био шеф пилота седам година.

Могу да вам тврдим под моралном и материјалном одговорношћу да ме никада председница није ни питала за то да ја то учиним, а и када би ме питала, одбио бих, јер ја, као члан посаде, као вођа ваздухоплова, као капетан, или било по којој функцији, немам никаква већа овлашћења од обичног грађанина.

Чедомир Васиљевић:

Гледао сам Вас на телевизији, рекламирали сте се уз "Дафимент банку". То су ваши аранжмани. Изнето је у јавности, то сам лично прочитао, да Дафина Милановић отвара авио-компанију. То је било у штампи.

Ја Вас питам, да ли Ви као један од стручњака, знате ишта о тој авио-компанији и да ли има шта, а ми овде то нисмо могли да добијемо од оних од којих смо тражили одговоре?

Вјекослав Михајловић:

То је тачно. Био сам замољен од председнице, да радимо нешто у вези тога. Направио сам програм за авиокомпанију. Требало је да се зове Авиодафинекс. Она је то изјавила и на Конгресу мимозе у Херцег Новом. Од тога нема ни корака даље.

Седница Анкетног одбора од 24. фебруара 1994. године

Чедомир Васиљевић:

Прво моје питање односи се на Народну банку Југославије. Да ли Ви знате колико има званично регистрованих приватних банака које имају сва потребна овлашћења од Народне банке Југославије?

Илија Петровић,

Представник Народне банке Југославије:

Нигде у прописима се не води регистар.

Чедомир Васиљевић:

Конкретније питање: Колико у Југославији има банака регистрованих са приватним капиталом, а да сте им дали салгасност - велика и мала овлашћења?

Илија Петровић:

Мислим да сада има негде око 105 банака. Колико је од тога са великим овлашћењима, може да се провери. Напамет податке не знам.

Чедомир Васиљевић:

Могу ли на бази питања, на која

нисте могли данас да одговорите, слободно да закључим? Моје је убеђење да је стање у тим банкама исто, или још горе, него што је у "Дафимент банци".

Илија Петровић:

Свако правно лице, у складу са Законом о рачуноводству, дужно је да води пословне књиге, у складу са законом. За неажурност у вођењу пословних књига предвиђена је могућност изрицања казне у прекршајном поступку. То је закон који је донет!

Чедомир Васиљевић:

Да ли су банке, због ваше слабе, или никакве контроле, дошле у овакву ситуацију?

Илија Петровић:

Што се тиче тога да ли је контрола била слаба, нормално је да би

било добро да је тих контрола све мање.

Нормално је да Парламент може ценити и треба да цени активност централне банке, јер је Народна банка одговорна парламенту за спровођење, нарочито по новом закону и по Уставу, опште финансијске дисциплине.

Чедомир Васиљевић:

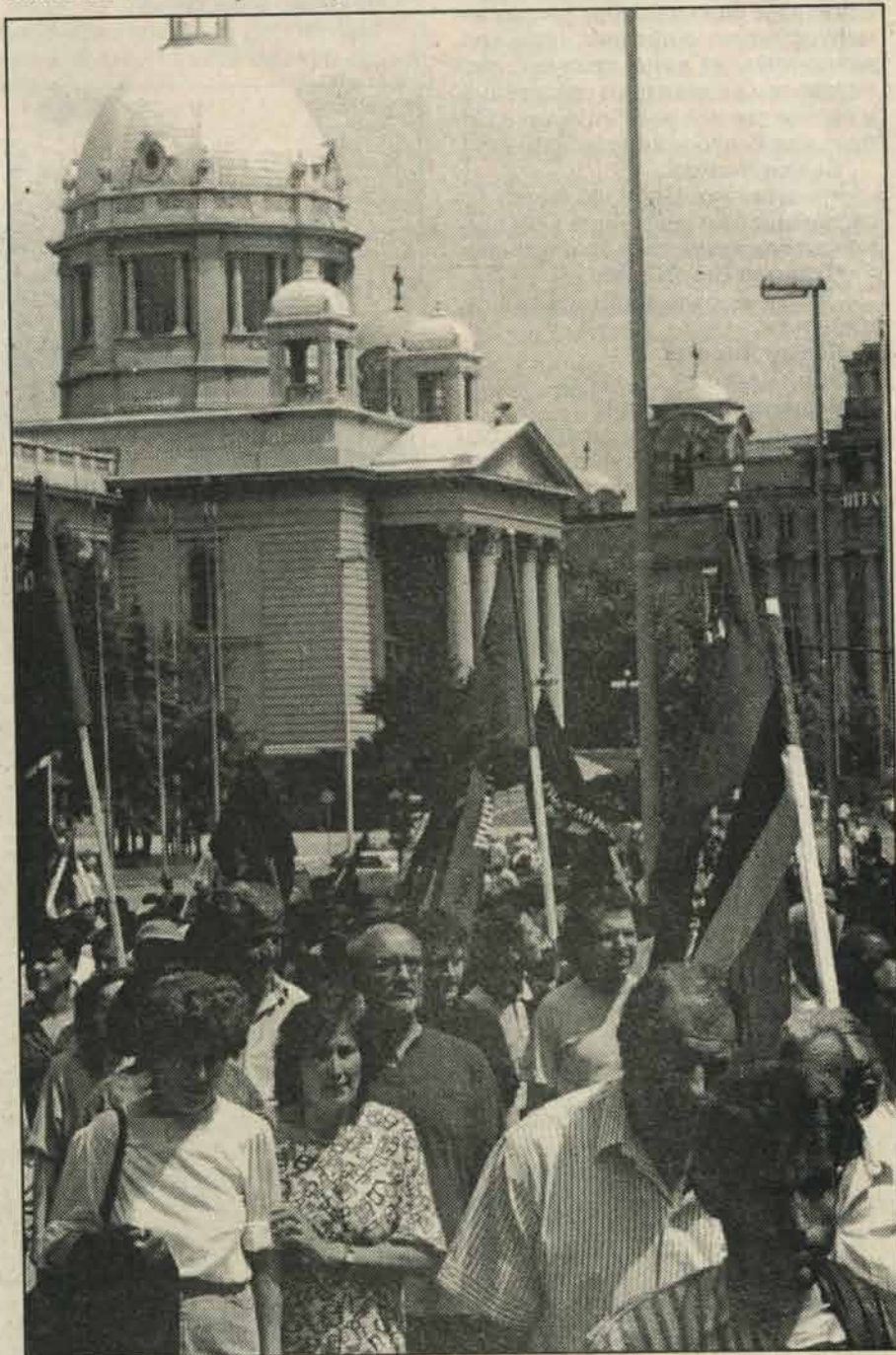
Стало ми је до Вашег мишљења. Какво је стање у "Кредибел банци" и "Дафимент банци"? Молио бих да дате Вашу оцену.

Илија Петровић:

Ја сам бивши гувернер. Никада се нисам трудио да памтим податке.

Чедомир Васиљевић:

Не тражим од вас да упоређујете, само да ли можете отприлике да кажете какво је стање, да ли

Ви сагледавате стање у тим банкама. Ја сам навео само две банке.

Илија Петровић:

У свим банкама се сагледава стање, али без извештаја, без налаза, врло је тешко дати суд. Од мене би било неозбиљно да дајем паушалне оцене.

Чедомир Васиљевић:

Колико је познато, Ви сте у "Дафимент банци" имали седам контрола.

Илија Петровић:

Тачно. Јутрос сам рекао да ћемо за све што је наведено у извештају овом одбору као документација, доставити фотокопије свих материјала по којима је поступак завршен.

Чедомир Васиљевић:

Молим Вас, да ли је шеф контроле Народне банке Србије, био упознат да је било плаћања у кешу између друштвено-правних лица, приватно-правних лица, правних лица унутар земље девизним средствима, и по ком закону: ове Републике Србије, или Републике Југославије?

Вељко Лончар,

представник Народне банке Југославије: Ако неко врши кеш плаћање, онда значи да је то илегално.

Чедомир Васиљевић:

Да ли је овде било илегалног плаћања?

Вељко Лончар:

Није могло да се утврди.

Чедомир Васиљевић:

Молим Вас, одговорите ми како су девизе пренете Скупштини града. Како је "Симпу" пренето у девизама?

Одговорите ми како је Железници 15 милиона пренето у кешу, у девизама?

Господине, ако то не знате, онда је жалосно то што Ви овде данас пред овим одбором то износите. Да ли је могуће да то не знате?

Вукашин Јокановић,

председник Одбора: Господине Васиљевићу, молим Вас да лепо и смирено поставите питање, без подигнутог тона.

Чедомир Васиљевић:

Ја одговарам за сваку своју изговорену реч.

Вукашин Јокановић:

Ја морам да узмем у заштиту људе које смо позвали да присуствују седници. Они су дужни да одговоре на постављена питања, а не да се, априори, осуђују.

Чедомир Васиљевић:

Молим Вас, колико радника је напустило Народну банку Србије и НБЈ и запослило се у "Дафимент банци"?

Вељко Лончар:

Из Народне банке Србије су отишла два виша инспектора.

Чедомир Васиљевић:

За Народну банку Југославије немате податак?

Вељко Лончар:

Није нам познато.

Чедомир Васиљевић:

С обзиром да је "Дафимент банка" и њено седиште на Новом Београду, тражим да се позове и тужилац са Новог Београда, јер, како смо овде чули, господин није чуо да је било кеш плаћања, а тужилац је дужан, ако нешто чује, сазна, или му се достави пријава, да предузме кривично гоњење против прекршиоца.

Вукашин Јокановић:

Он вероватно одговара републичком, односно окружном тужиоцу.

Чедомир Васиљевић:

Нећемо да напустимо наш ниво?

Вукашин Јокановић:

Не, него да радимо у складу са Уставом и у складу са законима.

Чедомир Васиљевић:

Молим Вас, колики је цензус био на дан давања великог овлашћења

Дафимент банци за "Кредибел банку" и за "Београдску банку", када је дато овлашћење за "Дафимент банку"?

Колико ми је познато, тада је гувернер био господин Влатковић.

Душан Влатковић,

бивши гувернер НБЈ: Питате колики је био износ средстава за велико овлашћење? Био је 900 милиона динара. Толико је најмање било потребно у моменту, када је "Дафимент банка" поднела захтев.

Чедомир Васиљевић:

Зашто је од "Дафимент банке" тражено троструко више?

Душан Влатковић:

Није тражено. Ја сам само дао коментар да је тај услов испуњен, односно, да се на рачуну нашло 3 пута више него што је по Закону било прописано.

Чедомир Васиљевић:

Да ли су те банке тада имале толико?

Душан Влатковић:

Не бих могао одговорити, нисам проверавао, али то се може проверити и може се дати одговор.

Чедомир Васиљевић:

За министра финансија Републике Србије, када је говорио да су они порез увели да би утицали на камате. Увели су порез на високе камате и тиме су рачунали да ће да зауставе повећање тих камата.

Постављам питање, да ли сте се заједно договорили да овај ојађени народ оштетите на тај начин?

Славољуб Станић,

Министар финансија у Влади Србије: Пошто су камате биле слободне, а примећено је да многе банке дају енормне камате и узимају, посебно, када је у питању кеш новац - динар и са тим динарима купују девизе, а, иначе, у каматној политици је било потребно увести неког реда, а није било ограничавања камата, онда је оцењено да би ова мера (и такво је образложење дато у Скупштини), била уведена да се дестимулишу високе камате које практично служе за финансијске трансакције, промену динара у девизе.

Чедомир Васиљевић:

Да ли је држава Србија преко тога убирала и попуњавала буџетска средства?

Славољуб Станић:

Видите, ова мера је усвојена у Скупштини и уопште није био циљ да се попуњавају буџетска средства.

Чедомир Васиљевић:

Кратко ми кажите: кад је та одлука донета, да ли имате податак које године, ког датума? То је веома важно, због тога што се позивате на Скупштину.

Славољуб Станић:

Објављено је у Службеном гласнику Србије. Може се доставити накнадно.

Зоран Красић:

То је децембар 1991. године.

Чедомир Васиљевић:

Јасно ми је сада због чега је и донета у Скупштини.

Молим Вас, господине Влатковићу, Ви сте рекли да су девизе код банака полагане на штедњу, па су те банке продавале Народној банци. Народна банка је тим банкама плаћала те девизе, давала им је динаре, противвредност.

Да ли сте имали контролу над тим банкама - у шта су те динаре улагале кад су продале народне девизе? Да ли су то биле фабрике, које су данас промашене инвестиције? Да ли су то били луксузни станови, виле и одмаралишта за банке и њихове чиновнике, или су улагале у личну потрошњу?

Да ли сте над тим имали контролу, као гувернер Народне банке? Вероватно, сте, кад сте куповали девизе, давали динаре - водили рачуна

где су пласирана та средства. Какав је био Ваш утицај на пласман тих средстава?

Душан Влатковић:

Кумулирана девизна штедња негде 1978. године била је релативно мала. У том моменту, те девизе су коришћене према прописима које је уређивала федерација и трошиле су се за намене за које су усвајане у оквиру девизне политике, која је усвојена у Скупштини - за увоз, за евентуалне инвестиције, итд. Према томе, постоји одлука на основу које су оне усмераване.

Али, динарска противвредност, која је давана за те девизе, није праћена у смислу активности које су се преко откупа тих девиза добијале.

Највећи део пораста девизне штедње у том периоду, па негде до 1988. године, је био из приписа камата, које нису, практично, ефективно обезбеђиване, тако да је негде са - (ја ћу рећи податак који вероватно није тачан, али ћемо га проверити), - око две милијарде и 600 милиона долара девизне штедње нарасло казније на преко 12 милијарди, углавном приписом камата. Значи, нису никакве ефективне девизе ни предале Народној банци. Пошто је држава била гарант, она је била обавезна да сервисира камату, није обезбеђивала за то девизе, и једноставно је доносила законе којима се признавало банкама, односно, преко банака грађанима, да им се уве-

ћава девизна штедња, а нико није обезбеђивао девизе, практично, за то покриће. И, ту је настао огроман проблем. То је питање које вероватно треба имати у виду када се елаборира све око девизне штедње.

А, друго је да су банке свега - кад се тако израчуна - Народној банци пренеле око 14% ефективних девиза. Све је остало књиговодствена трансакција, на основу закона и одлука које су усвајане у Скупштини, у Савезној влади или у Савету гувернера, да се практично та обавеза пренесе из пословних банака у Народну банку, а пословне банке уопште нису ни пренеле девизе Народној банци.

Значи, од овога је (Вујачић је данас рекао ту цифру), око 3 милијарде и 900 милиона, дакле 14 одсто, (отприлике можемо рачунати за наше подручје - говорим за Југославију, у односу на ону ранију Југославију у целини) - 14 одсто девиза стварно дошло Народној банци, а остало никад није дошло. Само је књиговодствено пренето, тако да је због тога стално био став Народне банке да су те девизе, о којима Ви постављате питање, потрошене у једном не тако великом износу, али да је та нарасла обавеза државе била велика и да није сервисирана из реалних извора, него се одлага-

ло, одлагало и дочекана је ситуација да практично, припис камата, са главницом, тада није покривен. Али, то се може детаљније дати, а ово сам ја рекао из главе.

Чедомир Васиљевић:

Следеће питање упућено је Вама, као гувернеру, и господину Вуку Огњановићу, као Вашем наследнику. Да ли Ви сматрате, с обзиром на број овде присутних представника удружења штедиша, кад смо водили разговор са њима и чули од њих њихове ставове и мишљења и чули за много тешких ситуација, и оно што се испред Скупштине дешавало, да ли Ви, као бивши гувернер Народне банке Југославије верујете да "Дафимент банка" може да се санира, на бази програма у које су народне паре уложене и да ти програми могу да врате народу те њихове паре? Господине Влатковићу, као члан Савета гувернера Народне банке Југославије, да ли сматрате да има места разговору и обећању том ојађеном народу за неку наду у те одлуке и какве одлуке да очекује у наредном периоду?

Душан Влатковић:

Могу да кажем две ствари:

Прво, имао сам несрећу да будем на функцији гувернера, када су две банке ишле у стечај. Једна је била хипотекарна банка у Љубљани, још

у оној Југославији, и друга је била "Косовска банка".

Ова прва је била релативно мала. Ова друга је била са великим финансијским и другим проблемима и дубиозама, и верујте да нема горег од тога, него да банка иде у стечај, јер је са тим везан и део привреде и све остало, посебно грађани. Према томе, никад нисам за стечај, ако није нужан. Оно што је господин Пушара изнео и што сам ја прочитао, ако је то тачно, јер има и друга страна, (јер контролу врши Народна банка и други) - онда има места санацији, а ако је ситуација другачија, онда то треба да утврди део служби које су за то одговорне и, вероватно, да ћу ја у Савету, у складу са својим овлашћењима, онда одлучити. Али, одговорио сам, чини ми се, доста јасно на ваше питање.

Чедомир Васиљевић:

Ја бих молио да и министар Огњановић да одговор.

Вук Огњановић:

Можете имати увијек коментаре у вези са тим.

Ја сам, ево, и поводом једне мисли, или једне актуелизације дијела питања које је господин Красић покренуо око иницијатива што су се стицале као предлози за стечај, санације и слично, могао исто тако да коментаришем на овај или на следећи начин питања.

Радикалске клупе у Савезној скупштини

Банка, као јавна институција, је нешто, ипак, специфично и није једнако када нека фирма другог сектора, из друге привредне и људске дјелатности иде у стечај, или кад иде банка. Због тога је и показани степен опрезности уопште када су - и то је мој лични став, у ствари, према овом досијеу "Дафимент банке" и сличних банака - да се са пуно опрезности мора прилазити давању одобрења за рад банака, тако да се, у ствари, десило то да се у току године дана, колико сам ја био у Банци, тек на крају искристалисало два-три предлога да се дају дозволе за Банку. Значи да треба заиста много добрих и битних процјена у поводу оснивања банке, а, исто тако, и сада је то коментар на дио овог другог питања, и много озбиљних и одговорних процјена када се одлучујемо о стављању банке у стечај, управо због импликација и последица које тај чин носи собом, и по цјелину банкарског система и појединачне интересе повјерилаца у том дионичарском друштву.

При томе, држим да у свакој алтернативи повјериоци морају понети највећи терет у било којој санацији, било ког система.

Значи, стечај је наша друга алтернатива.

Чедомир Васиљевић:

Сада ми није јасно на основу чега је вршилац дужности гувернера Народне банке Југославије већ написао решење и предложио Савету гувернера Народне банке Југославије покретање стечаја, ако немате пресек.

Чуо сам и од господина Влатковића и од господина Огњановића да немате пресек стања у "Дафимент банци".

Онда, на основу чега се покреће стечај, и сазива седница Савета гувернера Народне банке?

Искрено да кажем, после овога што сам чуо, неке ствари ту нису јасне. Ту нешто није у реду. Опростите, али зашто се то тако ради, вероватно ћете морати да дате одговор на Већу грађана. Јер сада, после овога, ништа не разумем. Збиља је таква ситуација како сте је ви овде сада насликали.

Госпођа Дафина је изјавила овде пред Анкетним одбором, а и у стенограму то имате, да јој Народна банка Србије не дозвољава да ради. Изјавила је да Народна банка Србије неће да јој врати злато и обраћа се посланицима с молбом: "Ви ми морате помоћи да почнем да радим".

Зашто јој се злато не враћа?

На основу чега Народна банка Србије има право да узме у залог злато? Чини ми се да је господин Крашић поставио питање. Прећутали

сте.

Ако је истина да Ви не дајете тој банци да ради, а она може да ради и да врати народу паре, онда ви преузимате огромну одговорност - 300 хиљада штедиша, или да се супроставите 900 хиљада незадовољних људи који ће изаћи једног дана пред Скупштину.

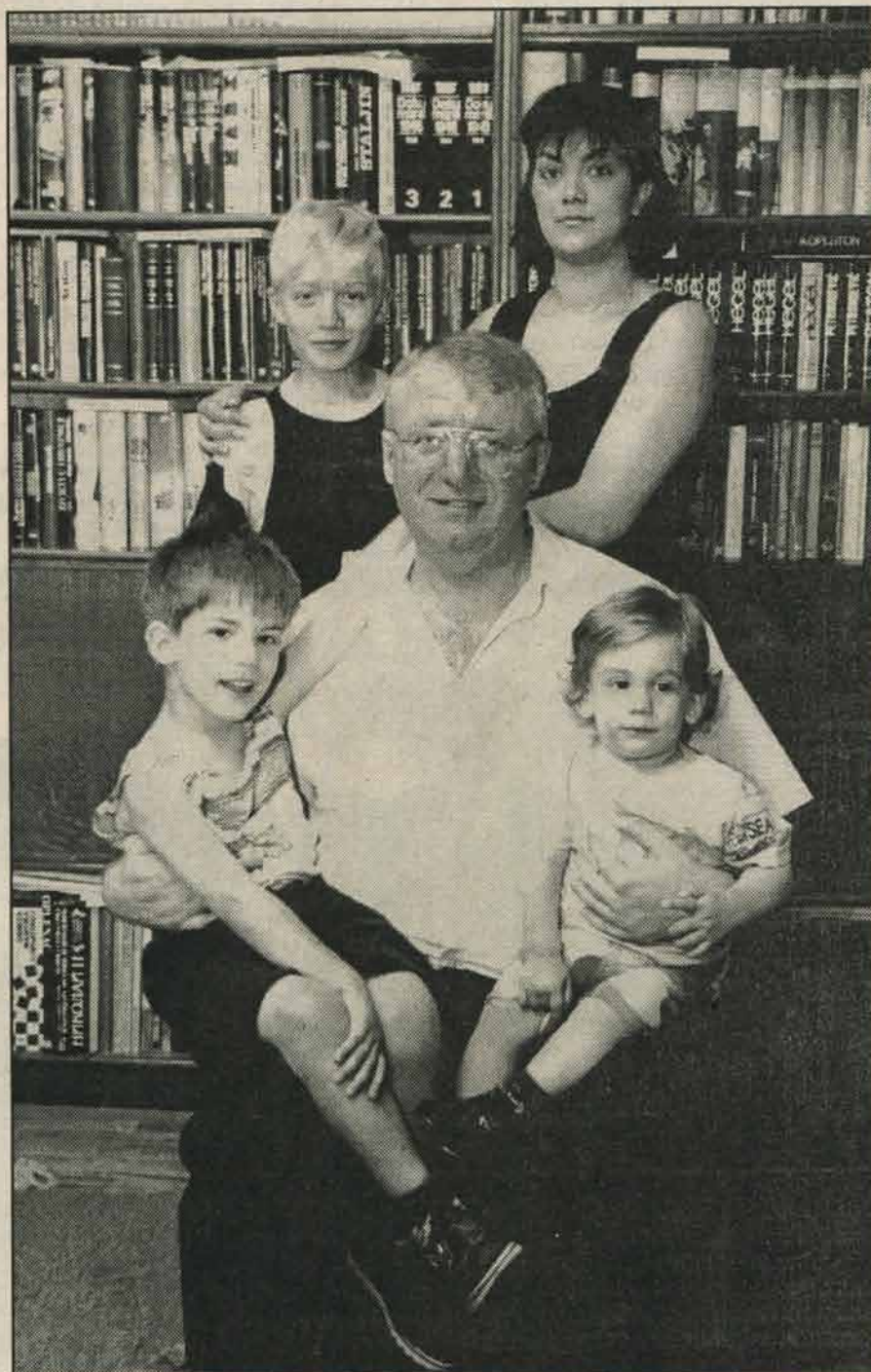
Друго, ако је истина да је злато код вас, на основу чега сте га узели и зашто јој не дате то злато назад? То су три питања у једном.

Зоран Јончић:

"Дафимент банка" је дала злато као гаранцију да ће да врати кредит који ће да употреби за ове намене, што се тиче консолидације банке.

Тај кредит је дат пре годину дана. Ми од "Дафимент банке" очекујемо да нам она пружи извештај како су и за шта искоришћена средства од кредита који је добила "Дафимент банка". Оног момента када видимо да ли је кредит који смо дали за консолидацију банке искоришћен, да је банка стварно консолидована, она ће вратити злато.

Очигледно да "Дафимент банка" није успела у тој консолидацији. Кредит који је узет није искоришћен за намене за које је узет. У том контексту, никада Народна банка Србије није рекла "Дафимент банци": "Ми вама не дозвољавамо да радите", али, кад је "Дафимент

За домаћинску Србију

банка" рекла: "Молим вас, ја хоћу да вратим кредит, дајте ми моје злато", ми смо рекли: "Молим Вас, злато јесте ваше, али дајте нам извештај о томе како је искоришћен кредит за консолидацију банке".

Чедомир Васиљевић:

Да ли сте давали кредите и другим банкама у овој земљи?

Зоран Јончић:

За консолидацију не. То је био први кредит који је дат за консолидацију.

Чедомир Васиљевић:

Ни једној банци у тој земљи ни сте давали за консолидацију?

Зоран Јончић:

За консолидацију не.

Чедомир Васиљевић:

Да ли сте давали друге врсте кредита?

Зоран Јончић:

Давали смо документарне кредите на бази одређених хартија од вредности, изјава, извозних декларација. То су били кредити из примарне емисије. Али, овај кредит није у тој категорији.

Чедомир Васиљевић:

Да ли сте још од некога узели злато за ово?

Али, зашто сте се баш код "Дафимент банке" определили за злато?

Зоран Јончић:

Због тога што је тражен залог. Кредитна консолидација значи: до-

зволите ми да се консолидујем и ја пружам гаранцију да ћу тај кредит вратити. Пошто "Дафимент банка" у том моменту није могла да пружи никакве чвршће гаранције осим злата и програма који хоће да спроведе за консолидацију, речено је: у реду, "Дафимент банка" може изузетно добити кредит, али мора да да гаранцију за враћање ако је залог ово злато које је дала.

Чедомир Васиљевић:

Да ли је то био кредит за ликвидност?

Зоран Јончић:

Не. То је био кредит, можете га звати како хоћете, који је дат банци да се консолидује, да изађе из процеса насталог када је дошло до нагло повлачења девизних депозита од стране штедиша, када банка није имала из којих средстава да одговори захтевима штедиша. У том случају, банка се нама обратила да добије тај кредит.

Чедомир Васиљевић:

Поставио бих питање за Народну банку Југославије и Народну банку Србије њиховим представницима.

Да ли се осећате одговорним за стање у "Дафимент банци"?

Илија Петровић:

Испред Народне банке - ја се не осећам одговорним.

На основу документације која ће вам бити презентирана, треба да

оцените да ли постоје елементи неке одговорности, или не постоје.

Чедомир Васиљевић:

Шта каже Народна банка Србије?

Зоран Јончић:

Дат је одговор за Народну банку Србије. У суштини, рад је у оквиру Народне банке Југославије.

Чедомир Васиљевић:

Пошто сте одговарали око злата, овај наслов морам да прочитам. Реч је о уговору који сте ви потписали испред Народне банке Србије, везано за кредит. Уговор каже овако: "О одобравању краткорочног кредита за ликвидност закљученог између Народне банке Србије и "Дафимент банке ДД - Београд".

Зоран Јончић:

То није спорно. Знају се намене зашто се даје.

Тај уговор који је понуђен на потпис, није потписан од стране "Дафимент банке". То је концепт уговора који је дат на бази договора.

Чедомир Васиљевић и Зоран Красић напустили су Анкетни одбор 2. марта 1994. године, кад Веће грађана није констатовало извештај Одбора за мандатно-имунитетска питања, којим престаје мандат тројици искључених посланика Српске радикалне странке у Већу грађана.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ЗА ВЛАСТ ПОШТЕНИХ ЉУДИ!

КАНДИДАТИ

СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ МАЧВАНСКОГ ОКРУГА

Ко су осталих седам кандидата Српске радикалне странке за Народну скупштину Србије из мачванског округа?

Како они виде садашњу ситуацију и излаз из ње? За шта ће се залагати у скупштини у глобалној политици земље и, посебно, у вези са најзначајнијим проблемима, који тиште Мачву и Поцерину?

Српска радикална странка не пр-
ава калкулације. Међу радикалима
нема страначких смицалица и под-
метања, нема протекције и привиле-
гија за састављање листа кандидата.
Квалитет људи и њихова спремност
су једина препорука. Радикали су ис-
крено понудили најбоље што су им-
али, наравно, нека бирачи дају свој
неопозиви суд.

Они познају и њихов рад и њихо-
ве личности, карактере и углед, који
у својим срединама уживају. Када су
у питању народ и држава, ту пра-
штања нема!

Кандидати Српске радикалне стр-
анке су људи различитих занима-
ња и професија. Предводи их Чедо-
мир Васиљевић, али је њихова дис-
циплина резултат њихове савести, а

однос заснован на братској солида-
рности и слози.

Патриотски дух, национални ин-
терес и осећање историјске одгов-
орности за судбину народа и држа-
ве, представља њихову заједничку
карактерну црту.

Ту нема издвајања! Да се Србији
врати старо место у свету!

И зато, сигурно, ми долазимо!

СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА

Александар Буљубашић, Александар Деспотовић, Живорад Тиосавић, Милован Михајловић, Чедомир Васиљевић, Миодраг Дишић, Славољуб Николић и Славко Ђурковић.

ПОСЛАНИЧКИ КАНДИДАТ ИЗ МАЛОГ ЗВОРНИКА

Залагаћу се за решење највећег српског питања и за три пројекта из мог краја

АЛЕКСАНДАР ДЕСПОТОВИЋ

Живи у Малом Зворнику, где је и рођен 19.4.1959. године. Ожењен је и има двоје деце, девојчицу и дечака. Власник приватног предузећа "Ор-икс" и приватног конфекцијског локала.

"Члан сам Српске радикалне странке од 20 јуна 1990. године, од самог почетка. Тада се та странка звала Српски четнички покрет. Та, 1990. година била је почетак свега и свако осетљив могао је наслути, шта ће да се догоди. Рођен сам на Дрини, а мој отац је радио у Зворнику, преко Дрине, где је живело четири - пет хиљада Срба и двадесет хиљада потурица. Прелазивши та-

ко, свакодневно, Дрину, још крајем осамдесетих се јасно могао уочити тај талас рата, који је долазио. И ми смо тада у личности Војислава Шешеља видели човека, који може бар делимично да утиче на оздрављење нашег збуњеног народа и да покушамо да се извучемо из тог рата.

Ми, који живимо на Дрини смо деведесете године осетили мирис рата. Ми смо све јасно уочили. Било нам је лакше да видимо шта се спрема, него Србима у Крагујевцу, Нишу или Београду.

Сваког дана смо се сусретали са надоласком мржњом, ничим изазваном. На промоцији Српског че-

тничког покрета на Светог Илију деведесете године, у Малом Зворнику Срби су могли да се, коначно, увере шта о њима стварно мисле њихове комшије потурице. Напали су Србе и дошло је до обрачуна. У српским главама је коначно дошло до преокрета 1991. године, а посебно на изборима 1992., када је Српска радикална странка освојила 72,5 одсто гласова у Малом Зворнику. То је највећи проценат, који је иједна странка ма где добила.

Мали Зворник је, тако, постао прва радикалска општина у Југославији! Он прва, а Земун највећа!

У деведесет првој и деведесет другој години био сам члан Централне отаџбинске управе. Рат ме затекао као потпредседника Општинског одбора и заменика команданта штаба.

А онда су уследили бурни догађаји. Дошао је рат, а онда невоље, санкције, конвоји. Десетине хиљада избеглица. Много људских невоља и патњи је прошло баш преко тог несрећног Малог Зворника.

Мали Зворник је постао једно велико раскршће. Личи на Сајгон и Бејрут. Многе војске ту крстаре. Америчке, француске, британске јединице, Умпрофор, Оефцеде, Оебс, Уједињене нације, јединице из Пакистана са плавим чалмама. Скину чалме и теменају поред Дрине. Има свега! Белосветски шљам се утаборио.

Зар је уопште могуће да се неко данас пита ко је крив за све то? Стара завера се само огласила преко топова. Зар им је мало било што је Броз измислио муслиманску нацију на основу вероисповести и то у званично атеистичкој држави. Зар су им мале биле све џамије по Косову, Санџаку и Босни, сви минарети у Зворнику, него су и у Малом Зворнику шездесетих година подигли џамију? Данас џамије нема у Зворнику, али стоји у Малом Зворнику! Добро је да је још ту. Нека посведочи и о том смишљеном плану, и на другој страни, спремности Срба да широком душом све толеришу, како би нашли основе за заједнички живот. Ко зна шта су потурице, ако то не знају Срби поред Дрине, али наш народ је спреман да прашта и заборавља. Међутим, муслимански фундаментализам се уочи рата ваљао као таласи Дрине кад побесни. И већина народа је на време видела о чему се ту ради. Препознала је и балије и "ханџар дивиз-

ије" из прошлости. Зато нисмо дозволити да се над нама понови геноцид из 1941. године.

Мали Зворник је током рата гранатиран, чак и онда, када се Југославија потпуно оградилa од Срба из Републике Српске и када је повукла и последњег војника. Гранатирана је њена територија, а она је срамно ћутала. Зар се тако спроводи Устав и заштита државе и народа?!

Гледајући све што је било и слушајући све што ће бити, посебно ме преокупирају питања патриотизма и морала. Као посланик ћу се залагати да та питања добију државни третман у свим областима. Млади нараштаји морају сазнати пуну истину о томе колико је комунизам уништио Србе. Без оздрављења душе српског народа, нема оздрављења српске државе. Сваки наш човек мора бити опрезан да никада више не дођемо у исту ситуацију!

Залагаћу се да се заустави тај

страшни одлив српске школоване младости, али не комунистичким методама забране и одузимањем пасоша, него муњевитим стварањем услова да овде нађу своју будућност. Ако Српска радикална странка дође на власт, наш програм ће постати српска стварност и млади ће бежати у Србију, а не из Србије.

Као посланички кандидат, са посебним поштовањем се односим према делу програма о политичком борењу за уједињење српског народа свих српских земаља и пуну економску, културну и сваку другу сарадњу са Републиком Српском.

Ми смо имали прилике да видимо како изгледа усташки и потурчењачки терор над српским народом и никада се не можемо и не смејемо помирити са тим да окупаторска чизма вечито гази српски народ и српску земљу.

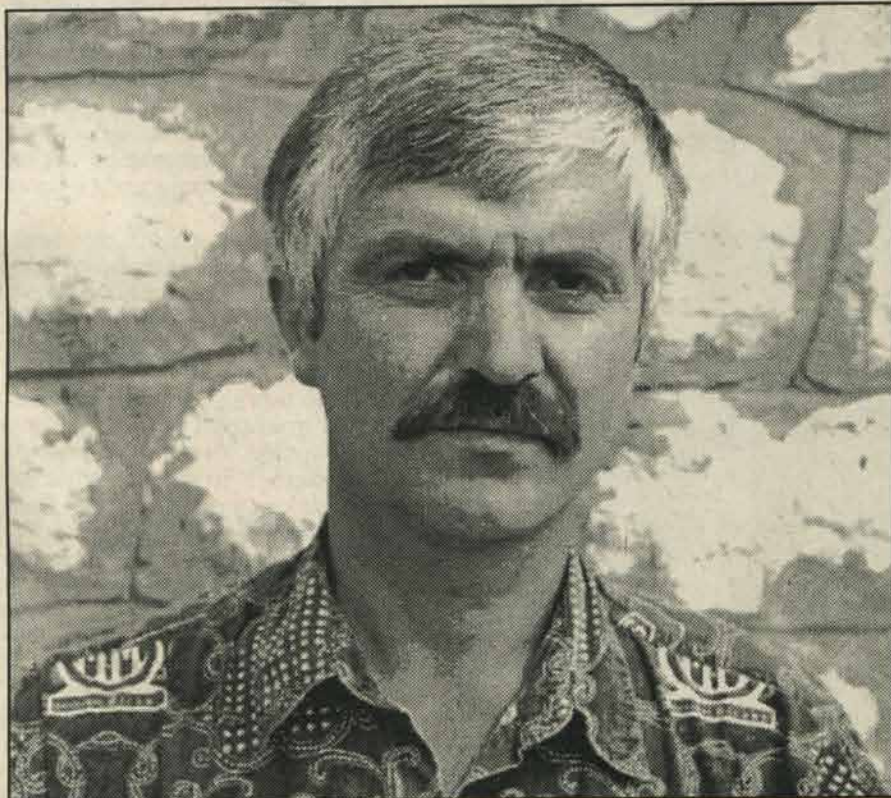
У рату је Мали Зворник осветлао образ и српству и Српској радикалној странци и витешким др-

жањем и војничком дисциплином. Тако је остало до дана данашњег.

Када су у питању конкретне прилике у мом крају, као посланик бих се залагао да се реализује наш пројекат изградње пута од Малог Зворника до Крушња, преко Мачковог Камена. То би много значило за нашу општину. Отворили бисмо се према Западној Србији. Ту је, затим, остварење нашег плана изградње висећег пешачког моста преко Дрине од Малог Зворника до Зворника, што би се снажно одразило на повећавање и мале привреде и народа.

Познато је да су, изградњом хидроцентрале, потопљене њиве власника из Малог Зворника. Мислим да је ред да се тим људима одужимо, и то тако, што бисмо наставили започету изградњу једног великог рибњака. Ми за ове планове имамо и техничке могућности да их остваримо и моралне основе да тражимо помоћ да се то уради!"

ПОСЛАНИЧКИ КАНДИДАТ ИЗ МЕСАРАЦА КОД ШАПЦА

Хитна приватизација прерађивачких капацитета, хитна промена услова производње на селу

СЛАВОЉУБ НИКОЛИЋ

Рођен у Месарцима под Мишаром 1959. године. По занимању пензионер, мирнодопски војни инвалид. Радио је као старешина 20 година. Ожењен је и има ћерку од 14 и сина од 10 година. Супруга има приватну радњу.

"Пензионисан сам и вратио сам се у родно село. Члан сам Српске радикалне странке од 1995. године. И раније сам био велики симпатизер, али, због специфичног положаја и занимања, нисам могао да добијем чланску карту српских радикала.

Сада сам председник Општинског одбора Српске радикалне странке. Као повратник из града у село, и као власник пољопривредног имања, у парламенту бих се посебно залагао за сређивање стања у пољопривреди. Стање у селима је сада катастрофално, али када сам проучио програм Српске радикалне странке, видео сам да то врло брзо може да се промени.

Прво се морају скинути сви постојећи намети. Сељак је превише оптерећен дажбама, а услови за производњу и продају знамо какви су, не бих желео да понављам оно што су моје колеге радикали већ рекли. На селу треба уложити много, па гледати у небо, а на крају и кад роди, више се поклонити, него што се прода.

Механизација је застарела, а об-

нова механизације је више него прескупа. Ако она не може да се обезбеди јефтиније од домаћих произвођача, нека се увози, или узима у "лизинг". Мора се поставити слободна, тржишна пропорција између сељачких производа и индустријске механизације.

Сељаку треба отворити границе и за увоз и за извоз. Ако је хемијска индустрија пропала, треба је приватизовати, и она ће бити квалитетнија и јефтинија. Наравно, треба сељаку оставити да бира, да ли ће ђубриво купити овде, или му је јефтиније да га увезе. То је здрава конкуренција. То је подстицајно.

У програму радикала је јасно изложено како треба решити питање цена. Сељак у таквим условима унапред зна каква му је рачуница. Он

ће јасно видети своје стање, укључујући и осигурање од елементарних непогода. А ко о томе сада брине? За месец и по дана, Србију, српска поља, воћњаке и винограде три пута је тукао град. Постоји читав систем противградне заштите, али тај систем једноставно не функционише. Нико није одговоран. Нико није компетентан. Та катастрофа наших поља потучених градом је прокоментарисана само кроз две-три кратке, информативне вести у новинама!

Извући сељака из ове кризе значи извући Србију из кризе!

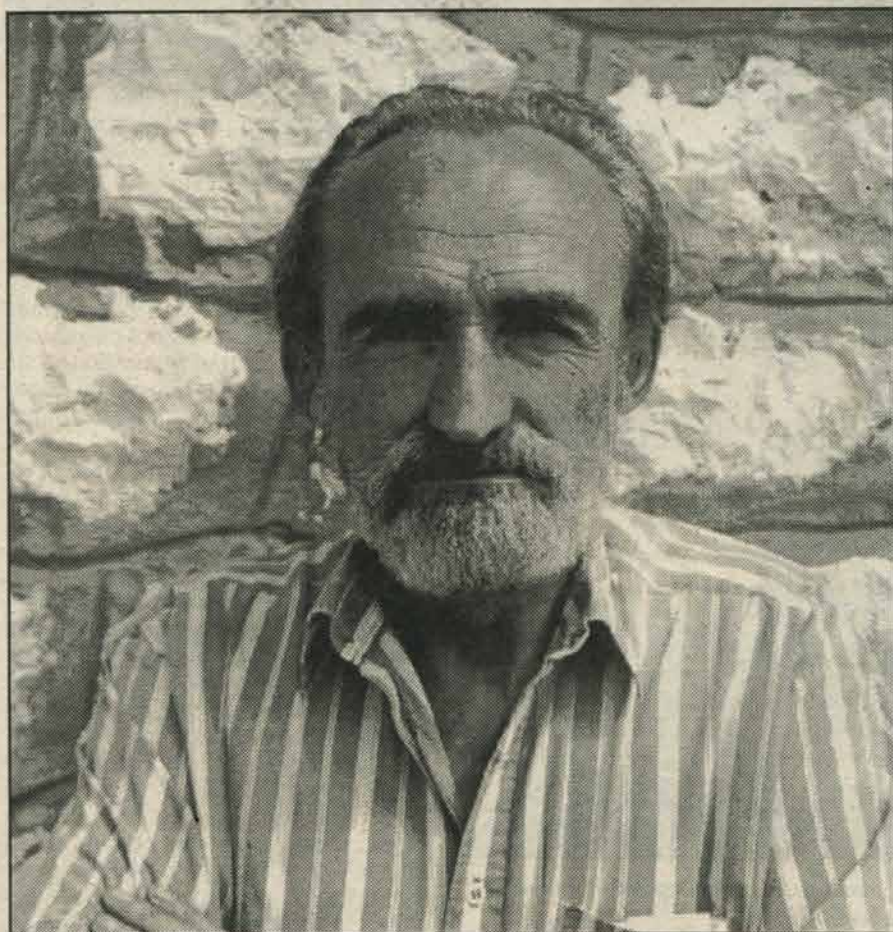
Позваћемо радикале из врха странке и са њима заједно држати трибине. Разговараћемо са народом о свему томе!

Шабац је индустријски јак град, али је много тога замрло. Само бр-

жа приватизација може све да оживи и многоструко унапреди. Свуда у свету се показало да без приватизације нема напретка. Па шта ми чекамо? Све то видимо, нико не пориче да је тако, а бандоглаво чувамо ту друштвену својину и она пропада. Ми можемо да слутимо шта је мотив актуелне власти за такво понашање. Општа пропаст је у њиховом личном интересу, али није у народном. А народ је пред пропашћу!

Залагаћу се, дакле, за потпуну, одлучну и поштenu приватизацију. Мачванску привреду треба усмерити у претежно прерађивачке гране, али не овако. Сада су то друштвене фирме, губиташи, који никако нису могли да крену, и који никада не би кренули!"

ПОСЛАНИЧКИ КАНДИДАТ ИЗ ДОЊЕ БАДАЊЕ КОД ЛОЗНИЦЕ

Ученици су програмима изложени васпитном и образовном геноциду

ЖИВОРАД ТИОСАВИЋ

Рођен 1945. године у селу Доња Бадања, општина Лозница, у патријархалној, средње имућној породици. По занимању просветни радник, наставник математике. Посебно истиче претходно завршену учитељску школу, у којој се ближе упознао са несрећном марксистичке науке. Ожењен је, има троје деце и једну унуку.

"Пре студија сам завршио учитељску школу. Ту сам се први пут срео са марксизмом, као философским правцем. Већ као ученик сам имао свој став и према комунизму и према социјализму. Као просветни радник, успео сам да се изборим да никада не postanем члан Комунистичке партије. Увек сам био њихов опозиционар. У то време било је обавезно да сви просветни радници буду чланови Комунистичке партије. Међутим, на мене није вршен посебан притисак да се учланим, јер потичем из четничке породице. Стриц ми је 1943. године погинуо у четницима. Масакрирали су га комунисти. А покојни отац је, такође, био у Четничком покрету. После рата, био је страшно злостављан од комуниста. Његово тадашње ћутање ми је више говорило о комунистима, него било какав разговор.

Тако сам још у учитељској школи имао чврст став према комунистима и тајно сам радио против њих, како је, наравно, тада било једино могуће.

Мој српски, патријархални дух,

никако се није слагао са комунистичком идеологијом, која је била безбожничка. Доведена и силом наметнута однекуд са стране, била нам је свима неразумљива, па смо јој пружали отпор. Ниједан члан наше породице није био члан Комунистичке партије.

Сви моји садашњи чланови породице чланови су Српске радикалне странке.

Васпитавани су ненаметљиво, од малих ногу, да воле своју отаџбину и да буду велике патриоте. И када се на српској политичкој сцени појавио доктор Војислав Шешељ са својим програмом, и моја породица и ја смо препознали себе, своја надања и размишљања о томе какво уређење би требало да има Србија.

Наравно, поред програма, и сама харизма др Војислава Шешеља је утицала на то опредељење. Једноставно, то је човек коме се верује.

Седам година свим својим бићем припадам Српској радикалној странци. Да бих имао више времена, напустио сам и положај директора основне школе у Кленку. На положај директора, да не буде забуне, нису ме довели комунисти. Стекао сам групу истомишљеника међу колегама и радили смо на разбијању Комунистичке партије, или комунистичке "хелије", а те хелије су постојале у свакој школи и сваком предузећу.

И - ми смо успели да у нашој школи разбијемо ту "хелију", тако да је, на крају, у целој школи остао само један члан Савеза комуниста. Била је то једна старија жена, а кад је она испраћена у пензију, "хелија" је начисто угашена! Е, онда су моје колеге рекле: "Ти мораш бити директор школе"! Тако сам постао први директор школе у Југославији, који је био антикомуниста!

Једном сам већ био изабран у републички парламент, као кандидат из ужичког краја. Трудио сам се да пружим пуни допринос у раду наше посланичке групе.

● Гледаоци директних преноса сећају се Тросавића као борца хумористичким и сатиричним методама. Нико у парламенту тако Домановићевски није умео да у два потеза досетком портретише политичке противнике и њихове комунистичке нарави.

Комунисте није вредело у парламенту убеђивати у погубност њихове идеје. Схватио сам да их хумором и сатиром треба разоткрити и показати народу.

Част ми је да сам поново на листи за посланике, на трећем месту. Нисам каријериста, и пристајем на кандидатуру само ако моја радикалска браћа процене да то заслужујем. У случају да поново будем изабран,

држаћу се сјајног програма Српске радикалне странке. Посебна ми је част да се борим за национални циљ: уједињење свих српских земаља. Тај циљ је у стварности већ био остварен 1992. године, када смо имали четири српске државе. Недостajало је мудрости и одлучности да се оне обједине. Да тај циљ сада буде остварен, биће далеко теже, јер се морамо борити само дипломатијом и политичким средствима. Добили смо у рату, а изгубили за зеленим столом. И сада се морамо свом вештином борити за тим зеленим столом. Али, тај историјски тренутак победе мора доћи, јер ће се сасвим сигурно променити однос снага у свету. Нова сила ће бити православна Русија, за коју се искрено надам да ће се усправити и стати на ноге!

Када је у питању усправљање Мачве и Поцерине на ноге, мора се имати на уму истина да су се последице комунистичке владавине ових педесет година најпогубније одразиле на српско село. Српско

село је постало старачки дом. Цела Србија је пуна тих старачких домова. То је и био задатак комуниста и њихових налогодаваца: да униште српско село, јер је оно било извориште српске културе, српске вере, српске традиције и српског духа. Читава етика и све колективне вредности имале су извориште у српском селу.

Ми сада морамо ревитализовати српско село, усправити српског домаћина, створити услове да он постане потпуни господар својих поља и свега што на њима роди. На селу се мора сместа изградити модерна инфраструктура. Путеви, амбуланте, ветеринарске станице и све што ће стимулисати младе људе да остану да живе на селу.

Морамо школовати пољопривреднике, јер су пољопривредници данас у свету људи школовани до факултетских диплома. Тако образовани, они остају на свом поседу и ту налазе велики материјални интерес.

Јасно је да човек не може да се

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ДР
ВОЈИСЛАВ
ШЕШЕЉ

ЗА ПРЕДСЕДНИКА!

бави послом на коме прави губитке. Садашње цене откупа су доповске цене. Ми ћемо то одмах променити. Наш програм је у свему томе врло јасан и прецизан. Ми ћемо укинути државни монопол и привилегије појединаца, који су до голе коже опљачкали сељака. Зар треба помињати како се такво стање одразило на економску моћ земље?!

Залагају се и да се много тога промени у образовању. Пола века оно је било оптерећено идеолошким претпоставкама. Комунисти нису усађивали знање, него спремали идеолошке присталице. Сетите се црвених марама и "титовки", скаредних песмица и блувотина.

Наша школа је образовно застарела, превазиђена и у организационом смислу и у формама, она је на

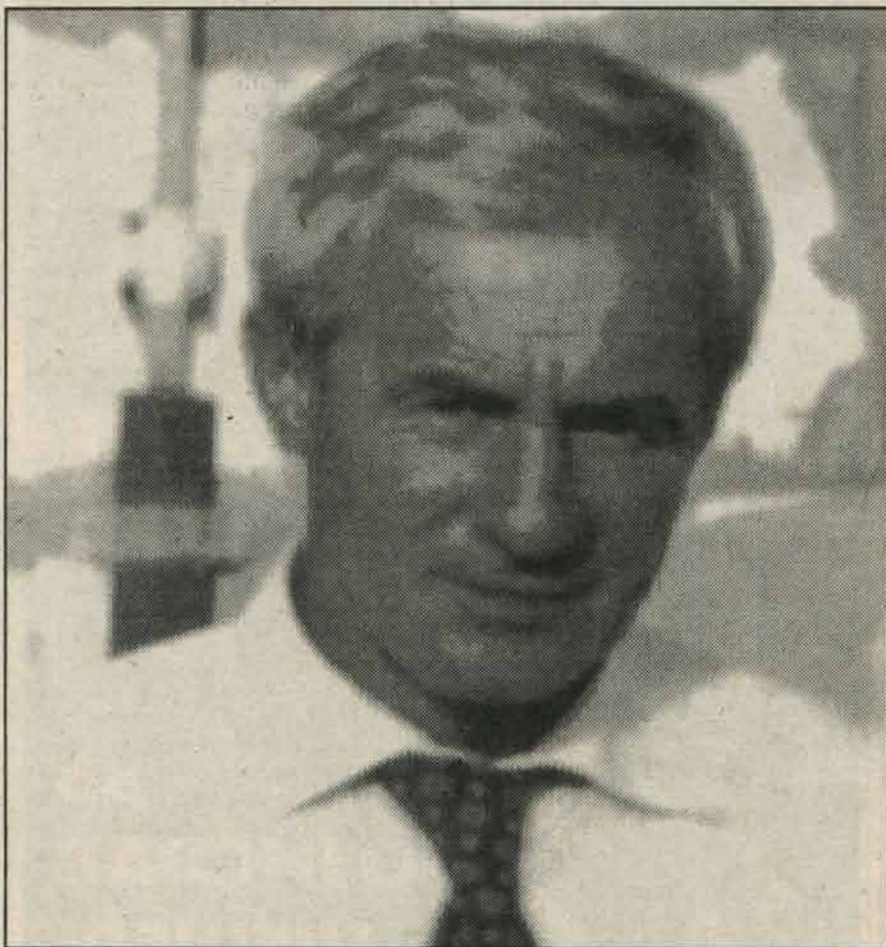
нивоу средњевековних школа. Не прати савремене токове ни у организацији школства, ни методама рада, ни програмом. Наши ученици су били изложени васпитном и образовном геноциду! И, нормално, они беже из школе. Заморени су и убијене воље и интересовања. Од првог до четвртог разреда, када би требало да стичу основна знања о природи и њеним законима, у школама их оптерећују несхватљивим градивом. Залагају се за такозвану "слободну школу". Ученик ће у тим, првим, разредима, комуницирајући са природом, сам показати за шта има смисла. Учитељ је ту само да га заинтересује и усмерава и да на крају пружи одређену карактеристику о таленту и смеру ђака. Наравно, тај учитељ мора бити особа изузетног обр-

азовања и културе. Прва усмерења би почела од петог разреда основне школе, са циљем да свако дете буде одличан ђак, али из области за које има смисла. Само из тих области, ученик би и био оцењиван. Предмете за које нема смисла, ученик би слушао информативно и из њих не би био оцењиван.

На другој страни, неопходно је тог образованог учитеља адекватно наградити. Он мора бити материјално обезбеђен, јер смо му поверили највеће благо народа, а то су - наша деца! Наши просветни радници су сада доведени до материјалне беде!

Промена њиховог стања и статуса, што им ми радикали обећавамо и гарантујемо, је основни услов да се српској просвети поврати достојанство утемељено још од Светог Саве!"

ПОСЛАНИЧКИ КАНДИДАТ ИЗ БАТАЛАГЕ

Земља која не може да обезбеди народу храну, није слободна земља

АЛЕКСАНДАР БУЉУБАШИЋ

Рођен је у селу Баталаге 4.9.1951. године. Уз имање и домаћинство, наследио је од породице и приврженост радикалима. Када је Српска радикална странка основана, он је само дочекао да му на чланској карти буде написано оно што је наследио и што носи у души, само потврду да је радикализам обновљен и да је он међу радикалском браћом.

Ожењен је и отац двоје деце. Живи од пољопривреде. Висpren је, бистар, и одличан говорник.

"Ја сам чист сељак и природно је да оно што ме тишти, најбоље осећам и познајем. Својом аграрном политиком, комунисти су за педесет година владавине уништили све аграрне основе државе. То је синтеза њихових мера, од спровођења "добровољних откупа", национализације, па до данашњег дана. Правили су колхозе када је на сличном искуству у Русији било побијено двадесет милиона руских сељака. Нису одустали од колхоза, чак ни када је одустао и сам Јосиф Висарионович Стаљин. Нису одустали ни сада, кад се сав нормални свет тога гнуша и када, сем Кубе и Кореје, на свету више немају "другова".

Актуелни режим због тога и не хаје. Сем идеолошког лудила, ту су и лични интереси, плљачка и отимање туђег зноја. Уз то је и чињеница да они, сем Брозове идеје, да отета сељачка храна прехрањује голог радника да не цркне, другу идеју, објективно, и немају.

Али, на том безименом гробљу

не вреди плакати. Народ зна и ко је поштен и ко уме и ко је спреман да све то промени у корист једног модерног и рентабилног привређивања. Разуме се да су то српски радикали.

Залагају се за оно што је предвиђено нашим програмом.

Прво - да се сељачким производима признају цене по међународном тржишту, или да се сељаку дозволи слободан увоз и извоз, па нека се он сам укључи у то тржиште, онолико колико је био вредан и колико му је производ добар.

Затим, за стабилан однос на домаћем тржишту, нарочито за воће и поврће.

Аграрна политика државе ће бити заснована на стабилним услови-

ма привређивања: стабилном тржишту и стабилном курсу динара.

Услови пословања у пољопривреди биће изједначени са условима пословања у индустрији.

Сељаци сада поседују пољопривредне машине "зреле" за старо гвожђе. Они немају никаквих услова да обнављају механизацију. Данас је потребно да сељак прода три тоне жита, да би купио задње гуме на трактору. Товар пшенице, за два бокса цигара.

Ми ћемо омогућити да се механизација обнови повољним кредитима за куповину. Ако су скупе домаће машине, увозићемо иностране, и са иностраним произвођачима обезбедити и друге врсте аран-

жмана за обнову механизације.

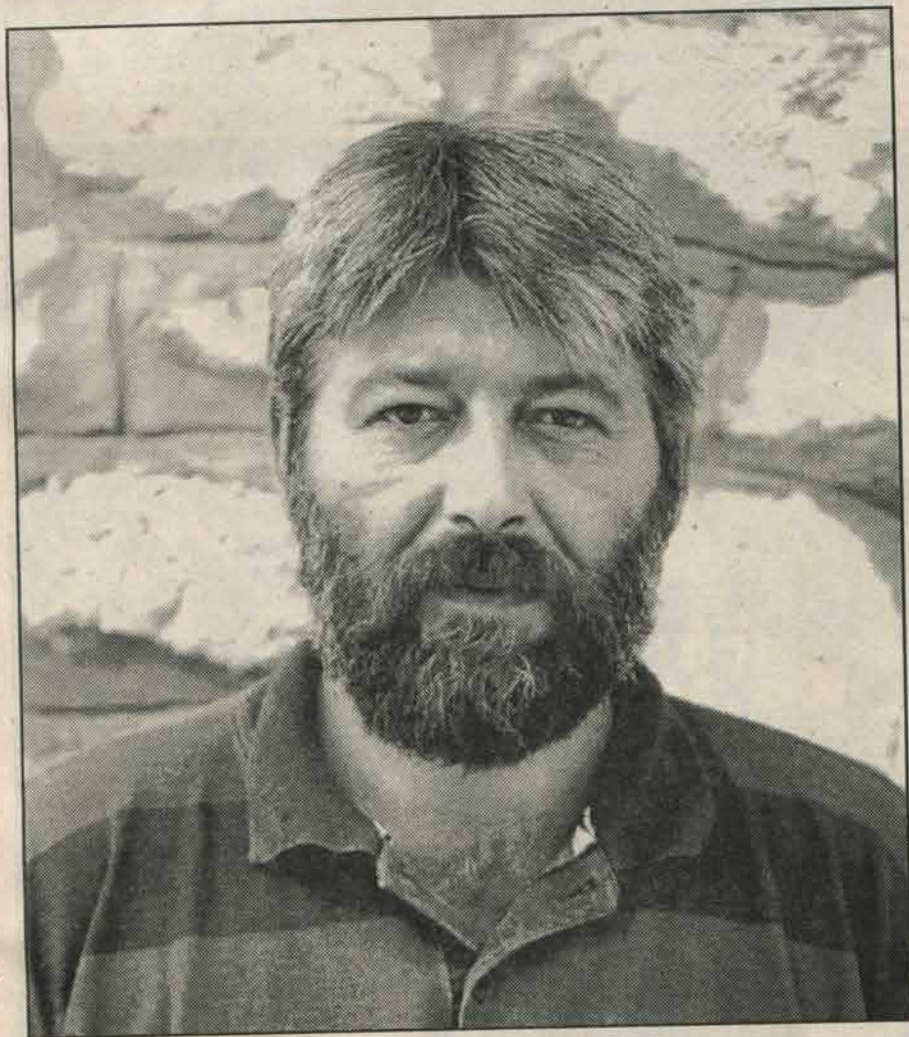
Ми ћемо инвалидско и пензионо осигурање сељака поставити искључиво на добровољним односима. Сељак ће да уплаћује, ако му се то исплати.

Сада су путеви по селима и посебно, по пољима - жива пропаст. И оно што се произведе, ако падне киша, не може да се доведе до куће и амбара.

Желим, на крају, да поручим бирачима: гласајте за председника др Војислава Шешеља, а за посланике наше кандидате, јер тако гласате за себе, за своју децу и будућност.

Земља која није моћна да обезбеди храну за своје становништво, није слободна земља!"

КАНДИДАТ ЗА ПОСЛАНИКА ИЗ ЛОЗНИЦЕ

Што је народу горе, комунистима је боље

МИОДРАГ ДИШИЋ

Рођен 1.8.1957. године у селу Врбић, општина Крупањ. Његови родитељи су 1959. године напустили Рађевину и преселили се на породично имање у Лозничком пољу. У Лозници је завршио основну и средњу школу, а дипломирао је на Економском факултету у Београду. Осам година је радио у Хемијској индустрији "Вискоза" у Лозници. Обављао је службу начелника управе у Лозници, као једини начелник, који не припада Социјалистичкој партији. Од маја месеца запослен је у јавном предузећу "Топлана" из Лознице.

Председник је Општинског одбора Српске радикалне странке.

Ожењен је и има два сина, Александра од 18 и Стевана од 14 година. Његова супруга је запослена и живе у породичној кући у Лозници.

Био је кошаркаш и познати спортиста, три пута је проглашаван за најбољег спортисту града Лознице.

"Потичем из старе радикалске породице. И мајчина и очева породица су биле радикалске, а мајчин деда је, чак, био функционер Радикалне странке. То је био основни и почетни мотив што сам ушао у Српску радикалну странку, чим се она јавила. Један сам од оснивача општинских одбора у Шапцу и у Лозници. Други разлог је то, што је то странка, која је показала српском народу да може, после владавине комуниста, Србију покренути да иде сигурнијим путем и бољим правцем. То је странка која Србији може повратити национални идентитет, извући је из економске беде и пусто-

ши. Може је духовно препородити и вратити на оно место, које је она имала и на Балкану и у Европи.

У вредности програма Српске радикалне странке ја људе не убеђујем. Једино им упорно препоручујем да га прочитају и сами се увере у његов квалитет. Ко год је прочитао, слаже се да је то неупоредиво најбољи програм на политичкој сцени ове земље.

Српска радикална странка је једина странка, која је направила целовит и студиозан политички, економски, социјални и културни програм, и она је једина тај програм штампала и у великим тиражима поделила народу.

Природно је да ћу се као посланик прво залагати за доследну примену тог програма. То је мој основни задатак.

Лозница је специфично подручје. Град, који се налази уз Дрину, постао је, на жалост, и на срамоту, гранична караула поред реке на сред српске земље. Његово име употребљавамо само да бисмо појаснили да ли су у питању Срби са леве или са десне обале Дрине. У рату је Лозница имала свој специфични положај. Лозница је град у коме је Ср-

пска радикална странка имала и данас има један од најјачих одбора у Србији. И Лозница и општински одбор радикала су поднели велики терет рата и у људском и у материјалном погледу. Одлазили су наши добровољци да бране све српске земље. Одлазило је на стотине тона хуманитарне помоћи, прихватили смо хиљаде несрећних српских избеглица, који су, десетковани, понели вековну историју у торбама и у запрежним колима. Та иста Лозница је и за време комунистичке владавине била запостављена и лишена много чега.

Град је био везан за "Вискозу". На њеном раду је почивала судбина града и људи. Све је то пропало, а социјалистички посланик, којег смо имали и социјалистичка власт, уопште, ових година прстом нису мрдули да се из те пропасти изађе.

Јасно је да је "Вискоза", као хемички комплекс, изгубила огромне потенцијале. Актуелна власт и не жели да промени стање и направи искорак, јер тој олигархији ова ситуација одговара. Одговара им, јер је 10 хиљада радника "Вискозе" на плаћеном одсуству и руководство користи тај момент да се средства из оно мало производње, која се одвија, прелије у при-

ватне цевове. Увек је код комуниста владало правило: што је народу горе, нама је боље. Ово није новост и народ из Лознице то сада само јасно види.

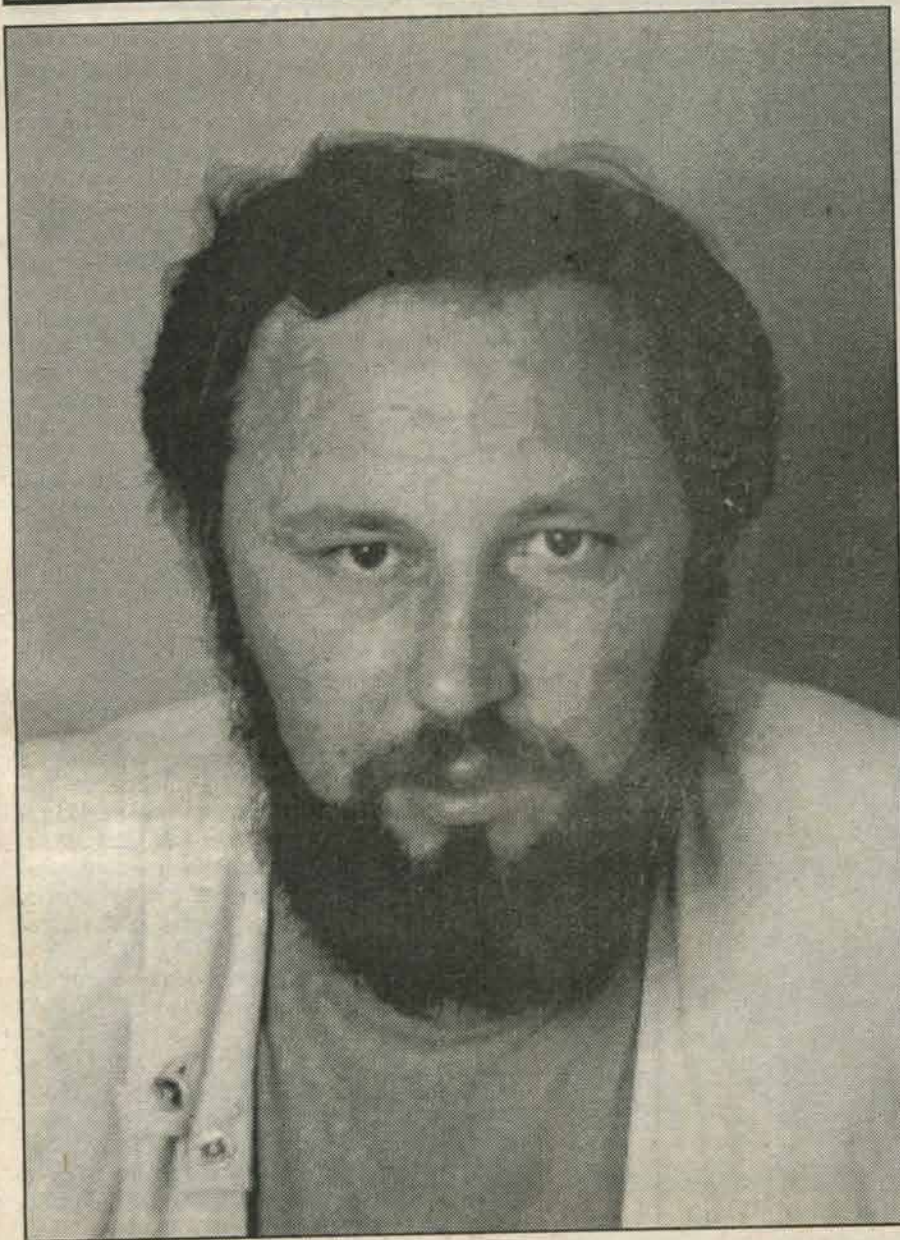
Изаз је, наравно, у хитној приватизацији тог комплекса, али на начин, који је изложен у програму Српске радикалне странке.

Лозница је град одакле су потекли многи српски великани, али је она и у култури и у туризму запостављана. Ми смо и у програму странке и у програму општине јасно представили народу шта бисмо у свим тим областима урадили за Лозницу и за читав тај крај. Зна народ колико смо упорно покушавали да натерамо актуелну власт да нешто у том смислу уради. Ми нисмо осветнички ћутали, док они владају и злурадо чекали да све потоне, па да се онда јавимо као спасиоци. Међутим, тај наш отворен и искрен приступ њима ништа није значило, јер им ни судбина целог српског народа не значи ништа.

Као посланик, залагаћу се да се једном реши проблем пруге Лозница - Ваљево, која иде кроз центар града. Ми, српски радикали, решили бисмо и проблеме градског гробља и градске депоније, и многе друге, које актуелна власт није ни покушала да реши."

ПОСЛАНИЧКИ КАНДИДАТ ИЗ ИЗБОРНЕ ЈЕДИНИЦЕ БРОЈ 13 - ШАБАЦ

Глас за једину принципијелну и патриотску странку

МИЛОВАН МИХАЈЛОВИЋ

Овај успешни приватни предузетник, члан Српске радикалне странке од њеног оснивања, рођен у Лозници 20. октобра 1954. године, ожењен и отац двојице синова, шести је на листи посланичких кандидата Српске радикалне странке у изборној јединици 13-Шабач.

Поникао у фамилији старих радикала, Милован Михајловић је сматрао нормалним и свој политички избор - Српску радикалну странку. На овај

начин је, како воли да каже, само наставио породичну традицију.

“Други разлог који ме је определио да postanем члан Српске радикалне странке је програм ове партије, који је у потпуности подударан са мојим виђењима, од решавања српског националног питања, преко економије, до предлога за превазилажење социјалне кризе. Наравно да је и личност нашег председника, његово знање, одлучност и принципијелност, значајно

утицала на ову моју одлуку” - искрен је посланички кандидат из Лознице, Милован Михајловић.

На питање на чему би посебно истрајавао, ако буде изабран за посланика новог сазива републичког парламента, Михајловић одговара:

“Уопште речено, залагао бих се за реализацију свих сегмената нашег радикалског програма, а нарочито бих инсистирао на: проналажењу могућности за што брже и ефикасније решавање проблема у сфери националног питања; брзој и праведној приватизацији; решавању проблема пензијског фонда, старе девизне штедње и социјалног програма, нарочито у области децје заштите”.

Како су сви општински одбори Српске радикалне странке сачинили програме локалне самоуправе, занимало нас је и за које проблеме локалног карактера би се Михајловић, у случају да буде изабран за посланика, посебно zaloжио.

“Позната је чињеница да је српско село скоро потпуно уништено, да су млади отишли у град или у иностранство, а да бисмо га поново оживели, неопходно је изградити инфраструктуру, то јест путеве, амбуланте, ветеринарске станице, модерно и савремено опремљене школе, просторе за културне потребе сеоског становништва и слично. И здравствена заштита становништва у Општини Лозница је неразвијена, пре свега, због лошег материјалног положаја здравства, тако да је неопходно што пре применити радикалски програм о здравству, како оно не би доживело потпуни колапс. У области екологије треба предузети хитне мере у заштити познатог туристичко-болничког комплекса Бања Ковиљача, као и мере против загађивања ваздуха и земљишта, јер је у Лозници лоцирана једна од највећих хемијских фабрика, “Вискоза”, која је и највећи загађивач наше животне средине.”

Предизборна порука коју Михајловић упућује бирачима који излазе на ове, по проценама многих, најважније изборе у Србији, може се сажети у пар ставки: грађани треба масовно да се одазову предстојећим изборима, да гласају за српске радикале као једине принципијелне и патриотски оријентисане људе, како би Србија коначно закорачила стазом која води у просперитет и економски опоравак, да се оперделе за домаћинску Србију, а да би она то била, њен домаћин, тајније председник, треба да буде др Војислав Шешељ.

ПОСЛАНИЧКИ КАНДИДАТ ИЗ ИЗБОРНЕ ЈЕДИНИЦЕ БРОЈ 13 - ШАБАЦ

Глас за једину принципијелну и патриотску странку

СЛАВКО БУРКОВИЋ

Славко Бурковић, осми посланички кандидат на листи Српске радикалне странке у изборној јединици 13 - Шабац, рођен је 9. априла 1963. године у питомом мачванском селу Дубљу (општина Богатић), где и данас живи са својим родитељима. Дуже од две деценије аматерски се бави фудбалом, а последњих осам година ради у просвети, као наставник. Факултет-

ски је образован и тренутно приводи крају постдипломске студије. Потомак је у крају чувене сеоске фамилије Бурковића, којима је у традицији радикалска политичка оријентација. Члан је Српске радикалне странке од 1994. године.

“Да и званично postanем члан Српске радикалне странке, определила ме је породична традиција, програм

странке и познанство са изузетно честитим и принципијелним српским радикалима из моје средине и онима са којима сам се зближио у току студија на Новосадском универзитету,” - каже овај млади кандидат за републичког посланика на предстојећим изборима у Србији.

“Ако ме бирачи изаберу у републички парламент, залагаћу се првенствено за решавање националног питања и за реализацију националног програма странке која ми је указала част да се нађем на листи посланичких кандидата; за решавање економске стабилизације друштва у целини, као и за разрешење проблема у просвети, здравству и у социјалној сфери”, каже Бурковић.

Од проблема локалне самоуправе, тридесетчетворогодишњи Бурковић истиче превисоке државне намете, преамбициозну пореску политику актуелне власти, оличену у порезима, доприносима и таксама, а она би требало да прати економску моћ становништва, и њено преумеравање ка локалним органима власти, за функционисање локалне управе. На тај начин би се предупредили непопуларни месни самодопиноси, који су само додатно оптерећење за ионако осиромашена домаћинства, посебно сеоска.

Ово су и главни проблеми, због којих се неуспешно решавају питања водоснабдевања, одвођења отпадних вода, мелиорације и наводњавања, напајања електричном енергијом, проблеми са путном мрежом, стагнирање стандарда у области образовања, здравствене заштите, културних потреба грађана и свега оног што младима на селу живот и опстанак значи.

Својим бирачима, њихов суграђанин Славко Бурковић, српски радикал, кандидат за посланика новог сазива Народне скупштине Србије, поручује: “Српска радикална странка не нуди ништа имагинарно, нити обећава нешто неостварљиво, она нуди рад, ред и дисциплину у сваком погледу, а тиме и могућност да сваки грађанин нормално живи од свога рада”.

**НЕКА
НАЈБОЉИ
ПОБЕДИ**

YUGEN - TTT[®]

ŠABAC

UL. JANKA VESELINOVIĆA 26-30 tel: 015/341-760 fax: 015/341-768

YUGEN-TTT TRIAL
PROIZVODNJA 015/31-607

YUGEN-TTT "PROIZVODNJA GREDICA" 015/22-379

YUGEN-TTT
ŠPEDICIJA 015/341-772

YUGEN-TTT PETROL - ORID 015/511-253

SVE SVOJE AKTIVNOSTI
"YUGEN-TTT" ŠABAC OBAVLJA
I PREKO SVOJIH AGENCIJA
KOJE SU RASPOREĐENE
ŠIROM ZEMLJE. ZA SVE
INFORMACIJE, IZVOLITE,
POZOVITE NAS!

YUGEN-TTT SAOBRAĆAJ 015/341-785

YUGEN - TTT[®]

ŠABAC

UL. JANKA VESELINOVIĆA 26-30 tel: 015/341-760 fax: 015/341-768

ČEŠKO PIVO U SRBIJI

YUGEN-TTT - MINIPIVARA

**PROIZVODNJA PLZENSKOG
PIVA**

TELEFON: 015/344-092

